ARBEJDET

Arbejdernes Frigørelse maa blive deres eget Værk

15 Øre

Organ for Danmarks syndikalistiske Bevægelse

No. 39. | Fredag d. 5. November 1937 | 2. Aarg.

KAPITALISTISK LOGIK

Fød dog Børn til Verden, Kvinde!
Baade Drengebørn og Tøse!
Netop nu — som ingensinde —
har vi Brug for Arbejdsløse!

Arbejdsløse tvinger Prisen
ned for dem, der har et Job!
Det er Vejen ud af Krisen:
Lønnen ned — Profitten op!

Jacob Hansen.

Den røde Gestapo

Alle dræber vi jo den,
som vi har kær,
én gør det med et giftigt Kys,
én anden med et Sværd.
Oscar Wilde.

Naar det Menneske, du har skænket al din ømme fortrolige Kærlighed, en Dag jager Falskhedens giftige Dolk i dit Hjerte, kan du da med det blødende Hjertesaar uanfægtet gaa videre stadig bevarende Troen paa den menneskelige Godhed og Kærlighed?

Kan du dette, da er du mere end et lille Menneskebarn, da er du den cosmiske Borger, Mennesket i Verdensformat!

— — —

Vi var Millioner Proletarer Verden over, der i 1918 og 19 i aandeløs Spænding, i inderlig Glæde fulgte det russiske Proletariats stolte revolutionære Rejsning op af Fornedrelsens Trældom, op af Verdenskrigens afgrundsdybe Brodermyrderi, til Kamp for social Retfærdighed, for Frihed, Menneskeret — for Socialismen!

Nu skulde vi socialistiske Proletarer ikke mere staa overfor Kapitalismens og Borgerskabets Docenter og blot forsvare vor Klasse med en Teoris logiske Argumenter, nu skulde vi i den russiske Revolution faa et praktisk historisk Dokument, et overbevisende Eksempel paa Socialismens praktiske og høje etiske Værdi, at henvise til!

Og med dette Eksempel, ja med Tusinder praktiske Eksempler, efterhaanden som den russiske Revolution skred frem, skulde vi vække Millioner slumrende Proletarer og tænde Tro og Kampens Vilje i dem, mod den forbandede Kapitalisme med dens uværdige Prangermoral, med dens Eksistensgrundlag, — alles Kamp mod alle, — og dens Kriges forfærdende Masse- og Brodermord.

Sig blot der var en Kærlighedsrus i dette vort Haab, sig kun, at der blandede sig menneskelige Følelser og Ønsker i dette Verdenshaab til den russiske Revolution. Vi erkender med blottet Bryst for hele Verden, at vi overfor dette Verdensproblem ikke blot var Socialister, men tillige *Mennesker!*

— — —

Elskovsnatten er ovre. Den graa Opvaagnelse er inde. Paa Elskovslejet ligger Partneren og breder sig — en Giftslange og et brutalt blodigt Banditvæsen, forenet og formet i en Partikrop — blottet for al Menneskelighed.

— — —

De russiske Bonde- og Arbejdermasser er af det „kommunistiske" Partidiktatur klemt nede i økonomisk, social og aandelig Trældom, som kun kan finde sin Lige i de mest brutaliserede kapitalistiske Fasciststater.

Og enhver Bonde, enhver Arbejder, der ytrer Utilfredshed med dette mangesidige Slaveri, bliver af Partikreaturerne angivet og bortført til Deportation og Fængsel eller — Døden!

De Kvinder og Mænd, der vover at holde fast ved Revolutionens oprindelige Program, med Arbejdernes og Bøndernes Sovjetstyre, med Fagforeningernes Rettigheder, med Aandens og Talens Frihed fremad mod Kommunismens Virkeliggørelse, de stemples med Sprogets og Begrebernes værste Svinagtigheder, og myrdes af en af Partiet organiseret Mordermaskine, som paa enkelte Dage endog er naaet op til Hundrede Henrettelser!

Kynisk umenneskelig grumt myrder dette „Parti" andre Mennesker, blot fordi de har en afvigende Mening.

Ved Siden af denne blodige „røde" Inkvisition blegner Katolikernes Bartholomæusnat, for ikke at tale om Hitlers „30. Juni 1934".

Og nu har den „røde" blodige „Gestapo" aabnet en Filial i Spanien.

— — —

I Kraft af, at England, Frankrig og de øvrige „demokratiske" Lande nægtede de spanske Arbejdere Vaaben til at forsvare sig med, medens Italien og Tyskland forsynede Fascisterne rigeligt baade med Vaaben og Mandskab, har Stalin ved at sælge Spaniens Arbejdere Vaaben — mod høj Betaling — paatvunget Spanien sit blodige Gestapo-System, hvor hans Partikreaturer øver en blodig Terror mod alle, der har paadraget sig deres Vrede.

Saalænge det kun gik ud over revolutionære almindelige Arbejdere, saa tav Europas borgerlige Presse.

At over 200 antifascistiske Arbejdere og revolutionær Intelligens blev fundet snigmyrdede eller sporløst forsvandt, som f. Eks. Formanden for P.O.U.M., *Ninn,* i Forbindelse med denne Gestapovirksomhed, gjorde det intet Indtryk paa Europas borgerlige Presse.

Selv da en verdenskendt Docent som Italieneren *Dr. Camillo Berneri,* — Mussolinis uforfærdede Afslører — blev slæbt bort en Nat og dræbt ved 5 Revolverskud i Baghovedet af *„den røde Gestapo",* gjorde det ikke Indtryk, thi *Berneri* var en af Syndikalismens videnskabelige Forsvarere — og saa.

Men nu har *„den røde Gestapo"* grebet for højt op, — og nu er den borgerlige Presse blevet opskræmt.

Det er ikke blot *Dr. Wolf,* Trotskys Sekretær i Norge, men ogsaa hans personlige Ven, Dr. *Georges Tivoli,* der er kidnappet, og i Forbindelse dermed *to borgerlige Skribenter,* men ogsaa *Mark Rein,* (Abramowitz Søn), og en Ven, der søgte efter ham, Dr. Nicols, er kidnappet. Og da „2den Internationale" sendte to Mænd ned at eftersøge Reins og Vennen, havde de nær lidt samme Skæbne, idet 2 Gestapobanditter og fire Politibetjente med Vold vilde bortføre dem i en Bil. Kun ved Regeringens Hjælp lykkedes det de to Mænd at undgaa deres Skæbne.

Alle disse Forbrydelser, for hvilke den spanske Regering fralægger sig ethvert Ansvar, er udført gennem *den russiske Gestapo-Central i Averrida Nr. 9 i Valencia,* der staar direkte under Kontrol af *G.P.U.s Hovedcentral i Moskva.*

Denne spanske *røde Gestapo* har til Opgave, at udrydde alle generende Modstandere af Stalins Politik inden for Arbejdernes Kreds. Af disse først af alle Trotskys og Brandlers Tilhængere og P.O.U.M. Medlemmer, — hele den kommunistiske Opposition, — og dernæst særligt generende socialdemokratiske og syndikalistiske Arbejdere og Intelligens.

Den røde Gestapo har til dette Formaal oprettet et *„Fængsel"* eller rettere, en *Torturanstalt* i det gamle Nonnekloster *„Santa Ursula" i Valencia,* der hele Tiden rummer op til 200 Fanger.

Tre Arbejdere, en Tilhænger af Brandlers Oppositionsgruppe og to syndikalistiske Arbejdere, giver følgende Skildring fra deres Ophold i *„den røde Gestapos Torturanstalt."*

Alle Forhør over Fangerne, (der alle er kidnappet), afholdes om Natten. Naar Fangen ikke vil bekende, at han er „Franco-Spion", bliver han bagbunden og raa Banditter mishandler ham under det fortsatte „Forhør", ofte i Timevis. Fængslet gennemlyder Natten igennem af de mishandledes Smertensskrig. Og oftest er de „afhørte" Fanger efter „Forhøret" i en saadan Tilstand, at de „kommunistiske" Gestapo-Forbrydere maa bære dem op i Cellen. Ofrenes Tænder er slaaet ud, de har blødende Saar i Ansigtet og Hovedet, ofte er Ribben brækkede, og de har indre Blødninger med stærke Smerter og Feber.

Saadanne „Forhør" gentages hver Nat, og kun de, der „bekender" slipper levende ud, for med deres „Bekendelse" som Grundlag at stilles som overbevist Anklaget for officielle spanske Domstole.

De, der ikke bekender **pines efterhaanden ihjel.**

Ligene af disse Ofre kastes i flere Dage ned i en lav aaben Stengrav inde i en lukket Gaard, hvor de mishandlede Fanger lukkes inde i indtil 4 à 5 Døgn, hvor de, kun iført Skjorte og Bukser, lider af Nattekulden og Stanken fra og Synet af deres mishandlede Kammeraters Lig. Flere af Fangerne er af denne fysiske og sjælelige Tortur blevet halvt vanvittige, og bekender i Rædsel alt, hvad de kommunistiske Skurke paadutter dem, blot for at slippe bort fra „Ursula".

En belgisk partiløs Arbejder, der i Had til Fascismen og Begejstring for de tapre spanske Arbejdere havde meldt sig som Frivillig og i flere Maaneder havde kæmpet ved Fronten, blev her saaret.

Efter et Hospitalsophold i Valencia, hvor han blev helbredet, skulde han tilbage til Fronten. Dagen for hans Afrejse til Fronten drak han sig beruset, og uden at vide hvorfor, endte han om Aftenen i „Ursula"-Fængslet. Her opholdt han sig i 4 Døgn.

I disse 4 Døgn var han indespærret i en Kasse, der ikke var saa høj, at han kunde staa oprejst i den, og den var saa smal, at han ikke kunde sætte sig ned. Han fik hverken Mad eller Drikke, og fik kun Lufttilførsel gennem et lille Hul paa 4 Centimeter i Kvadrat. Han hørte bestandig Dag og Nat Bønner og Raab i „Kasserne" ved Siden af, men hverken hans eller hans Lidelsesfællers Raab om Befrielse blev besvarede, Tilslut sank han sammen i smertefuld Udmattelse og Afkræftelse, og da han endelig kom ud, **kunde han ikke gaa.** Paa hans Spørgsmaal, hvorfor han saaledes var mishandlet, blev der svaret ham, at saafremt han ikke ønskede at vende tilbage til „Ursula", gjorde han klogest **i at holde sin Kæft i.**

De undslupne Fanger meddeler, at 70% af Fangerne i **„Ursula"**-Fængslet er **Emigranter** fra de fascistiske Lande eller andre Udlændinge, der enten i Had til Fascismen eller i Hengivelse for Demokrati og Socialisme, har sat Livet ind som Indsats i Kampen mod Franco for det spanske Folks Frihed.

— — —

Den verdenskendte revolutionære Skribent, *Rudolf Rocker,* skriver i Anledning af disse forfærdende Afsløringer, at de andre Retninger inden for den internationale Arbejderbevægelse ikke bør forfølge det „kommunistiske" Partis Medlemmer af disse Aarsager, thi, siger han, de aner ikke, at de er Redskaber i en international Forbryderligas imperialistiske Operationer.

Men er denne menneskelige Tolerance praktisk muligt overfor Medlemmer af et „Parti", der har tilsølet Kommunismens og Socialismens Navne og Arbejderbevægelsens helligste Krav om Retfærdighed, Demokrati og aandelig Frihed med Diktatur, Undertrykkelse og Vold og frihedselskende Arbejderes Lidelser og Blod, blot fordi disse havde en anden Mening end dette skændige „Parti".

Og vil den blodige Skygge af disse umenneskelige Forbrydelser ikke følge ethvert af dette „Parti"s Medlemmer, hvor de gaar? Maa den tænkende Arbejder, naar han staar overfor et af dette „Parti"s Medlemmer ikke bestandig spørge sig selv: *„Staar jeg overfor en Uvidende, eller staar jeg overfor en betalt Slyngel i den røde Gestapos Tjeneste?"*

Eli.

Nej, det er vel nytteløst, at bede dig om at sende „Arbejdet" et Bidrag, for at det bestandig kan udkomme. Eli.

Syndikalismen duer ikke

Socialdemokraten, Professor ved Universitetet i Genève, André Oltremares, skriver i en længere Afhandling om sin Erfaring i Spanien bl. a.:

„Midt under Borgerkrigen har Anarkisterne vist sig som første Rangs politiske Organisatorer. De tænder hos hver og een den nødvendige Ansvarsfølelse og forstaar at holde Offerviljen for det Almene vaagen. — — — — Med inderlig Glæde og oprigtig Beundring taler jeg her som Socialdemokrat om mine Erfaringer i Katalonien. Den antikapitalistiske Forandring gik her for sig, uden at man behøvede at ty til nogen Form af Diktatur. Syndikaternes Medlemmer er sine egne Mestre, de regulerer Produktion og Distribution i egen Forvaltning og med Raad og Hjælp fra erfarne Teknikere, som de har Fortrolighed til. Arbejdernes Begejstring er saa stor, at de forsmaar enhver personlig Fordel og udelukkende kun bekymrer sig for alles fælles Vel!

Ved Omlægningen af Kataloniens Industri til Krigsindustri formaaede de katalonske Syndikater paa 7 Uger at naa længere frem, end Frankrigs kapitalistiske Industri formaaede i 14 Maaneder efter Verdenskrigens Udbrud!"

I Norge som her

Fra vort norske Broderorgan „Allarm" har vi taget efterfølgende Artikel, der bringer Bud fra Lidelsernes Verden over Landegrænserne, og Bud om den samme brutale Bureaukratisme der som her.

Saa længe der findes Dumhed, saa længe Menneskene gaar i Blinde, er det ikke vanskeligt at give Løfter. Thi Løfterne, det er Madding, Dumheden gør at der bides paa. For nøjagtig to Aar og tretten Maaneder siden hilste jeg paa en Ligestillet nede i Youngsbakken, en der saa straalende glad ud, fordi Arbejderpartiet var gaaet frem ved Valget. Nu skulde det blive godt, nu skulde der blive Arbejde, nu skulde der blive Lejlighed ogsaa for de Arbejdsløse og Husvilde.

I denne Uge hilste jeg paa ham igen. Sa' **„Tak for sidst"** og spurgte hvordan det stod til. Jo, han var fremdeles ledig og med Lejlighed var det ogsaa det samme. Han boede stadig paa en Hybel og det efter fem Aars Søgning paa Kommunens Huslejligheds Kontor.

Min Stilling er ogsaa den samme, det, at ogsaa jeg har mine Ord i Behold, at om tre Aar er ingen Forandringer sket med os. Vi er og bliver i den samme Tilstand saa længe de politiske Partier raader. Saa længe, som ikke Kampen paa Arbejdspladsen kommer til Hæder og Værdighed, saa længe, som Arbejderklassen ikke ser, at dens Frigørelse maa være dens eget Værk.

Før Fascisternes Overtagelse nede i Tyskland, havde de et stort og vældigt demokratisk Parti der nede ogsaa, et Demokrati, der drev akkurat den samme Politik, som drives her i Norge. Naar Hitler vandt saa let en Sejr, som han gjorde, var det paa Grund af Demokratiets Magtesløshed til at indfri sine Løfter. Folket haaber da paa et andet Program.

Et endnu federe og stærkere spækket Program af Løfter. Det samme er der ogsaa Fare for her. Ingen kan i Dag længer føle sig tryg for Fascismen. Thi det Parti, som har Magten over de største Dele af Norge, det har i Lighed med Tyskland, vundet sin Position paa alle sine Løfter. Særlig sine Løfter om **hele Folket i Arbejde** og at Rønnerne skal rives ned, Menneskeboliger skal skaffes, uanset Stand og Kaar.

— Jo, vi skal se paa det. Se paa **det: „uanset Stand og Kaar",** Sandheden er nok den, at der findes en Del af dem, som er i de daarligste Kaar, som i Dag skaffes Lejlighed. Men de kommer ikke ind i de Huse, der bygges i Dag. De faar nok en Anledning i Dag til at faa en Lejlighed, Anledningen, bliver naar Kommunens Huslejligheds-Kontor finder nogen, der vil bytte sig til de fine Lejligheder, der bygges nu. Bytte sig bort fra de mange og gamle faldefærdige Rønner, „Arbejderbladet" selv kalder „Husene fra før deres Magtperiode".

Undertegnede er en af de mange, som i Dag er sat langt tilbage, hvad der angaar Tur og Orden, hvad der angaar Ekspektancelisten fra Kommunens Huslejligheds-Kontor, jeg er stemplet i halvandet Aar længer forude, end mange af dem, som faar Lejligheder til Uddeling. Sat ud af Tur af den Grund, at jeg har tre Aars Sygdom og Arbejdsløshed bag mig.

Jeg fik i Maj Maaned dette Aar af det kommunale Huslejligheds-Styre Løfte paa en Lejlighed i et af Kommunens nye Huse. En særskilt Lejlighed paa Grund af min Sygdoms Beskaffenhed. Konfererte i 5 Maaneder med dette Arbejderpartiets Huslejlighedsstyrets Formand, Hr. Trygve Olsen. Hele Tiden gav han saa sikre Løfter, som der bare kan gives fra en Politiker. Lovede højt og dyrt, at det var den eneste Lejlighed, som kunde være passende af Hensyn til min Sygdom.

Da de fem Maaneder var gaaet, — det var den 27. Maj, fik jeg gennem et Brev at vide, at nu skulde jeg faa Lejlighed i det lovede Hus. Jo, det blev Lejlighed. Da Bestyrelsen i Kareén hørte om min økonomiske Stilling, om hele min Tilstand, da blev det noget andet. Jeg fik nu at vide, at det ikke var lovligt at leje Lejligheden ud til saadan en som mig. En, der laa Kommunen til Byrde var der ikke tale om at skaffe Lejlighed.

Mine Henvendinger til Kommunens Kontor, at jeg fra dets Formand var lovet Lejlighed, det maatte være en grov Løgn, og hvis det er sandt, saa havde Kommunen gjort noget ulovligt, givet mig Løfter, som Bestyrelsen maatte sætte sig imod.

I „Arbejderbladets" Redaktion fik jeg den Oplysning, at det er Kommunens Indstilling, der er den afgørende, at Bestyrelsen i Karéen kun er kommunale Funktionærer. At det er det af Partiet valgte Styre, som nu har den fulde Bestemmelsesret, Bestyrelsen, som der tidligere var indkommet saa mange Klager over, var nu sat ud af Spillet.

Ved fornyet Henvendelse til Kommunen faar jeg oplyst, at de kan ikke gøre nogen Forandringer overfor Bestyrelsen. Ved Henvendelse til „Arbejderbladets" Redaktion igen, faar jeg den Oplysning, at Vedkommende har henvendt sig til Kommunens Formand, og nu faar jeg at vide, hvor dum jeg har været.

Kommunens Formand har udtalt til Vedkommende ved „Arbejderbladet", at jeg har været dum, jeg skulde bare overfor Bestyrelsen for Huslejlighedskontoret have løjet, ikke fortalt om min daarlige økonomiske Stilling. Løjet mig en god økonomisk Stilling paa, saa havde jeg faaet den gode Lejlighed.

Den Gang der fra Kommunens Formand blev lovet mig saa sikkert Lejlighed, lovet paa en bestemt Dato, sørgede jeg ogsaa for at have mine Møbler klare til Indflytning. Jeg fik dem bragt til Desinfektion. Nu, da jeg ingen Lejlighed fik, har jeg ingen

Fortsættes Side 4.

I Maanederne November og December faar du „Arbejdet" bragt ind ad Døren hver Uge, blot du indsender 1 Krone (f. Eks. i Frimærker) til Bladets Kontor, Blaagaards Plads 21, København N. Men husk at skrive tydeligt Navn og Adresse.

Der findes ingen anden Løsning paa det sociale Spørgsmaal, end at de arbejdende Mennesker i By og paa Land gennem deres faglige Organisationer overtager Produktionen og Fordelingen af de Værdier, de skaber. Denne Løsning kaldes Syndikalisme!

Syndikalistisk Ungdom

Til Medlemmerne

Ord. Medlemsmøde afholdes Onsdag den 10. November Kl. 20 pr. i Jernbanesalen Nr. Fasanvej 252. Interesserede velkomne. Tag en Kammerat med.

Bestyrelsen.

[illegible] for Selvkritik, har du ingen Ret til at kritisere andre.

En underlig Fyr

Det skete paa et Klubmøde paa B. [illegible] at en ung frisindet Kammerat stillede Forslag om at tage det økonomiske Ansvar for et spansk Barn [illegible] Meninger, at vi paa den Maade gav vor Solidaritetsfølelse, [illegible] det arbejdende Spanien, til Kende.

Dette blev vedtaget, men da der ikke var mødt mere end en Fjerdedel af Medlemmerne, blev det besluttet at sende det til Urafstemning i Afdelingen (Afd. 6) i Form af en Liste med [illegible] Navnene paa, saa kunde de skrive Ja eller Nej alt efter Overbevisning.

[illegible] Listen kom jo derop, men saa [illegible] en ung Kammerat opdagede, at hans Makker havde stemt Nej, og da han spurgte ham hvorfor, svarede han, at det var kun for at lave „Skæg" i Foretagendet.

Lad os haabe, at der ikke er mange af den Slags Fyre, som tror, at man kan lave „Skæg" med en saa alvorlig Sag som Baggrunden for de spanske Børns Ophold er. Vi skal ikke nærmere komme ind herpaa, men kun hævde, at denne Form for Afstemning [illegible] der bestemt tages Afstand fra.

Henning.

Kæmper du for et retfærdigt Samfund [illegible] inderste Bevæggrund være retfærdig Harme mod Uretten og ikke [illegible] Trang til Hævn.

Kritik

En ung Arbejder sagde forleden til [illegible] paa et Møde: „Hør du, hvordan er det jeres Spalte ser ud, det er fuldstændig misforstaaet. I har jo ikke noget paa Hjerte, I vil ikke noget."

Vi vil gerne have Kritik, men den [illegible] det rigtige Sted. Du maa forstaa, at det er dig selv og alle de [illegible], der ikke har givet os sine Artikler eller [illegible], hvor der var [illegible], det er jer, der er noget at bebrejde. Du kan ikke forlange, at jeg eller nogen anden skal [illegible] Problemer op af Blækhuset. Altsaa, naar vi har set dine Artikler ligge paa Bordet foran os, saa har du til en vis Grad [illegible] til at kritisere [illegible] Redaktionen noget, [illegible] heller ikke for.

G.

[illegible] ved med din Bror, og [illegible] dig ikke til at kæmpe for international Fred og Forstaaelse mellem Folkene.

Militærnægter eller — — — ?

[illegible] Arbejder, [illegible] Værnepligt, naar [illegible] Klassefæller, [illegible] Klassekampen?

Eller er det [illegible] Vaabnene [illegible]?

Lad os [illegible] Kammerat.

Jack.

[illegible] til at opfordre andre til Handling.

J. H.

Bliv Abonnent

Arbejderkvindernes Oplysningsforening

4 Undervisningsaftener om Forebyggelse mod Svangerskab og om seksuel Hygiejne

Arbejderkvindernes Oplysningsforening, der er den eneste frisindede og uafhængige Oplysningsorganisation der arbejder blandt vore Arbejderkvinder, har bl. a. taget det seksuelle Forebyggelsesspørgsmaal op til praktisk Behandling og Vejledning.

Foreløbig er anordnet fire Undervisningsaftener i Forebyggelse af Svangerskab og andre tilgrænsende Forhold paa det seksuelle Omraade.

Disse Undervisningsaftener finder Sted hver anden Tirsdag, nemlig første Gang Tirsdag den 2. November, den 16. November, den 30. November og den 14. December. Hver Gang Kl. 8 Aften i Klinikken, Frederiksberggade 25, III.

Hver Aften vil *Dr. Leunbach* eller *en anden Læge* indlede, og derefter vil der blive Spørgetime, hvor mundtlige og skriftlige Spørgsmaal vil blive besvarede og forklarede.

Vi vil paa det bedste anbefale vore kvindelige Læsere at deltage i disse Oplysningsaftener. Her vil ikke blot blive givet Vejledning om Forebyggelse i Svangerskabsspørgsmaalet, men ogsaa om seksuel Hygiejne og Raad og Vejledning i Kønsforholdet, som har saa overordentlig Betydning for det ægteskabelige Samlivsforhold, — det, paa hvilket saa mangen Livslykke strander.

Der bør derfor blive fuldt Hus ved disse Undervisningstimer, som *Arbejderkvindernes Oplysningsforening* bør have Tak for, at den arrangerer.

Mangen Kvinde gaar rundt med et ubesvaret Spørgsmaal, som hun her kan faa klaret og blive en Bekymring kvit.

En lille Festlighed til Støtte for det alvorlige Arbejde.

For at skaffe Økonomi til det alvorlige Arbejde, og for en Gang at samles til lidt glædelig Adspredelse, har *Arbejderkvindernes Oplysningsforening* arrangeret en festlig Sammenkomst Lørdag den 6. November Kl. 8 Aften i „Selskabslokalerne" Falkoner Allé 96, hvor der foruden forskellig Underholdning vil blive afholdt „Pakkefest", med Bud og Tilbud. Det er givet, at vi opfordrer alle vore Læsere i København til at støtte Foreningen ved at tilbringe et Par behagelige festlige Timer i dens Kreds og eventuelt, — det gælder særlig Kvinderne, — medbringe en lille Pakke som Gave til dens Virksomhed.

Vi bør alle opmuntre Arbejderkvinderne i denne deres gode Virksomhed.

C. C.

Det gærer i Verden ...

Det gærer i verden
det hamrer og slaar,
det ætser og gløder
det flammer og flaar.
Det brummer i luften
det dundrer og gror,
tekniken erobrer
den skælvende jord.

Det drøner af liv
fra vor klode af land,
hvor staalbroer kløver
det stormstride vand.
Og knejsende taarne
i skytaager staar
hvor flyverne brummer
sit: luften er vor!

Bedrifterne vokser
med rivende fart,
fabriksfløjter melder
den daglige start.
Hør: remmene hviner
og stemplerne slaar
i tusind maskiner
for lysere kaar!

Vi nitter og fræser
i hallernes støj,
mens skorstene pulser
af kvælende røg.
Vi hugger og hakker
vi bygger i slid
og haaber og tror
paa en lysere tid

Det duver af kræfter
i durrende jag,
der bankes og bores
ved nat og ved dag.
Nu støbes kanoner
af trællende mænd,
kanoner der varsler
om trældom igen.

En verden i vaaben
er dagen idag,
en kamp mellem klasser
en kamp mellem flag.
Og krigen vil søndre
og hjul gaa istaa,
di blodgale gribbe
vil flænse og flaa!

En nat mens du sover
med kone og barn,
vil byen bli' dampende
dynger af skarn.
Og mørket vil lette
og dagen vil gry
og gastaager hilse
den dødsdømte by!

Vi skabte maskiner,
vi bygged og sled,
vi standsede aldrig
blev ved og blev ved
Vi vilde selv døden
i kugler og krudt.
Saa stop da for satan
lad det være slut . . . .
!!

Gi' udbytterslænget
en avskedssalut
gi døden og djævlen
i kugler og krudt!
Nu kaster vi aaget,
til kamp — la os slaas,
di tusind maskiner
skal trælle for OS!!

— halfdan.

Ej I tror da ikke, at Arbejdskøberne forærer jer 40 Timers Ugen i Julegave.

I tror vel heller ikke, at den obligate „Familiehave" ved de alm. Generalforsamlinger pludselig bliver ædelmodige imod jer?

Hører I ikke Smertenshylene over, at de ikke mere kan faa Lov ekstra at arbejde over og tage det Arbejde fra jer ogsaa.

Hold bare op med jeres Drømmerier. I maa s'gu' selv frem i Ildlinjen, om I vil ombytte Kontrolstedet med Arbejdspladsen.

Har I endnu ikke opdaget, at Forbundslederne er blevet saa mistænkeligt kærlighedsfulde overfor Ferieproblemet, som hvad angaar en retfærdig Fordeling af Arbejdet ikke betyder mere end „en Skræder i Helvede".

Og har I endnu ikke lagt Mærke til Snakken fra sidste Overenskomstperiode, med lidt Lønpaalæg til de stakkels Mindstelønnede.

Jo Tak, fra den Kant har I ingen Grund til at vente Del i Arbejdet.

„De drabelige Riddere" af „Verdens bedste Fagbevægelse" nævner ikke mere et Ord om *40 Timers Arbejdsugen*, skønt Arbejderne ude i Verden, — selv i det fascistiske Italien — har denne nedsatte Arbejdstid, og har faaet tilsvarende Lønforhøjelse.

Og hvad er den „hullede Rotterede" til Overarbejdslov andet end de politiske Ræverpelses Forsøg paa at lukke Munden paa jer med denne elendige Narresut?

Men vi siger til jer:

Lad jer nu ikke bedrage!

Mød frem paa jeres respektive Generalforsamlinger alle organiserede Arbejdsløse og vedtag det, der er jeres absolutte Ret. Retten til Arbejde og til en hæderlig Løn.

Lad det blive Parolen paa alle Kontrolsteder.

Alle Mand mød op paa Generalforsamlingerne og vedtag Kravet om 40 Timers Arbejdsuge og 33 pCt. Lønforhøjelse!

Altsaa ikke saa megen Snak paa Gadehjørnet, — det er paa Generalforsamlingen det foregaar.

A.

Ret til Arbejde og en hæderlig Løn

Alle organiserede Arbejdsløse mød frem paa Generalforsamlingerne og vedtag Kravet om 40 Timers Arbejdsuge og 33 pCt. Lønforhøjelse

Arbejdsløse Fagforeningsmedlemmer, hvad hjælper det, at I snakker bitter Snak paa Kontrolstederne? Hvad hjælper det, at I gemmer jeres sociale Bekymringer hjemme hos Koner og Børn?

Hvad hjælper en elendig Understøttelse, som I hverken kan leve eller dø af?

Hvad hjælper det jer, at den socialdemokratiske Ordfører fortæller, at nu er Vareprisen naaet en saadan Højde, at Arbejdernes Bæreevne er paa Bristepunktet.

[illegible]

Hvad [illegible]

Men [illegible] om jer egen Skæbne.

Er Arbejdsløshed og Understøttelse noget for raske arbejdsføre Mænd?

Nej Gu' er det ej. Der er jo heller ikke en eneste af jer, der vilde gaa arbejdsløs en eneste Dag, om I kunde faa Arbejde.

Men Sandheden er, at der er Arbejde nok, naar blot det blev mere ligelig fordelt.

Og der vilde blive endnu mere Arbejde, hvis denne Fordeling fandt Sted.

Thi det er jo klart som Dagen, at hvis bare 20.000 Kammerater blandt jer bare tjente 60 à 70 Kr. om Ugen, mod nu, hvor I maa nøjes med en Understøttelse paa omkring 25 Kr., saa vilde det betyde en ordentlig Slant mere hver Uge, der blev omsat i Mad og andre Fornødenheder.

Det vilde blive en lille Million Kroner mere hver Uge, der igen vilde sætte mange ledige Hænder i Sving.

[illegible]

Hvad hjælper det, at I staar paa [illegible] Arbejdet, hvor nogle altid er i Arbejde, medens I maa gaa ledige store Dele af Aaret.

I er vel ikke saa daare-fjantede, at I tror, at I paa denne Maade kan rette ved Forholdet, eller at I hver for sig ved at slide Skosaaler op fra Arbejdsplads til Arbejdsplads kan løse dette Problem?

Det Spørgsmaal kan I kun løse i *samlet Trop*.

Og Anledningen kommer *nu*, — ikke om et halvt Aar, — men netop *nu*.

Fyld Generalforsamlingernes Sale og sæt jer Vilje igennem

Lad os komme bort fra de skandaløse Forhold, at selv i Fagforeninger, der tæller flere Tusind Medlemmer, møder der til Generalforsamlingerne sjældent andet end en lille Parti- eller Familieklike, der saa bestemmer hele Molevitten efter deres Hoveder.

Og disse smaa „Familiehaver" er i Reglen dem, der baade er forlovet og gift med Arbejdspladsen indtil baade Sølv- og Guldbryllup.

Men hvad er der egentlig at bebrejde dem? De indretter Tingene for deres Behagelighed.

Det er jer, der bliver borte, der er noget galt med.

„Guds Død" Kammerater, hvorfor møder I ikke frem, besætter Dirigentpladsen og sætter Skabet paa rette Plads?

I kunde gøre det snart sagt i hver eneste Fagforening her i Landet — om I vilde det.

Og nu paa Efteraarsgeneralforsamlingerne skal Overenskomstforholdene til Behandling for ca. Halvdelen af Landets organiserede Arbejdere.

Her er jeres Mulighed.

Mød frem og vedtag Kravet om 40 Timers Arbejdsugen og en ordentlig Lønforhøjelse.

Her er Vejen — den eneste fremkommelige Vej — for jer til at faa Del i Arbejdet gennem en mere retfærdig Fordeling af Arbejdet.

Det er her I skal sætte Ind, det er her Porten er til en anstændig Ugeløn i Stedet for en lurvet Understøttelse.

Direkte Spørgsmaal til Richard Jensen

Hvorfor var Geslin Provokatør og Politi-Stikker?

Da vi erfarer, at Borgerrepræsentant og Formand for Søfyrbødernes faglige Afd. i København Hr. Rich. Jensen i Stedet for offentlig at forklare sin Stilling i de offentlige Forhold, vi i vort forrige Numer fremdrog, er faldet tilbage i sin gamle Rolle med grovkæftede „Voldstrusler" og opsmøgede „Slagsbroderærmer", vil vi give ham et Par gode Raad.

Vi vil bestemt raade ham til, at glemme hans *„glorværdige"* Fortid, hvor han i Spidsen for en Bande drukne Sjøvere spillede Oppositionens Betvinger.

Vi hører hverken til D. K. P.s aandsforkuede Medlemsstab eller en Strandgaards frygtsomme Oppositionsmentalitet, der lader sig jage i „et Musehul" af hans Voldstrusler.

Vi frygter hverken ham eller den Bande G. P. U. „Drengerumper", der huserer i Griffenfeldtsgade. Begynder de paa nogen Art af Voldshandlinger mod os eller vor Møde- og Talefrihed eller nogen Art af Vold, saa vil de fra vor Side møde *„Øje for Øje og Tand for Tand"*.

Og det bliver ikke deres uvidende Redskaber, men det bliver dem selv, de fejge Bagmænd, der har ført Arbejdsløse og strejkende Arbejdere paa Gaden til Overfald, Prygl og Fængsel fra de borgerlige Myndigheders Side, medens de selv har *dækket* sig, som vi skal vide at kræve til personligt Regnskab om de begynder paa deres *„røde Gestapovirksomhed"* over for os.

Rich. Jensen kan derfor spare sig for alle Voldstrusler og „opsmøgede Ærmer", han kan spare sig for at organisere drukne Galajer fra hans „„Inter Klub", om han ikke ønsker at blive mindst lige saa *„tons Mand"* som hans Fraktionsbroder, Værtshushelten og Fusemageren Thøgersen efter hans Voldstrusler ved Skandalemødet i Idrætshuset.

Rich. Jensen maa ikke glemme, at han over for os ikke kan bruge Arbejdsløshedskassens Bestemmelser, eller *Hvalknutten* om, hvem der skal have Hyre, eller hvem der skal paa „Drankerhjem". Han maa ikke glemme at han i os staar overfor en Modstander, der kender hele hans Generalie, og som hverken frygter Gud eller Djævel og endnu mindre Stalins lumpne Drabanter.

Endelig bør Rich. Jensen ikke glemme hans egen Forvandling i de sidste Par Aar til en „pæn" borgerlig Mand, der har Sæde i Københavns *„Borger Raad"* og end [illegible] søger Plads i den borgerlige nonatske Franger[illegible] paa Christiansborg.

En Mand der saa aabent kræn[illegible] den brede Vrang ud paa sin „revolutionære Samvittighed", og saa demonstrativt viser Verden „Værdien" af hans personlige Moral, han har bare pænt og artigt at besvare følgende personlige

Spørgsmaal:

1. Hvilke personlige Interesser har du til at stemple dine Kammeraters Krav om Faresonetillæg for Sejlads i Middelhavet som et Krav om Judas-Penge, naar Kravet kun rammer danske Rederes Udbytning af Søfolkene?

2. I Henhold til foranstaaende spørger vi: „Faar du Løn af andre end Søfyrbøderne?

3. Naar du stempler dine Kammeraters Krav som Judaspenge ud fra den falske Begrundelse, at den spanske Regering skal betale Faresonetillægget, saa spørger vi, hvem andre end den spanske Regering betaler Udgifterne ved din Deltagelse i Vaabenformidlingen over Københavns Red og dine Flyveture til Paris?

4. Hvis Midler var de mange Tusinde Kroner du i Løbet af kort Tid formøblede i „Inter-Klubben" i Havnegade, — var det ogsaa „Judaspenge"?

5. Hvor kan det være, at en saa forfaren Mand i illegalt Arbejde, som du er, kan have Medansvar for, at Politiet lige kunde tage Strejkevagtslisterne, saaledes at dine Kammerater i Gasværkshavnen blev udleveret til flere Maaneders Fængsel?

6. Hvor kan det være, at Politiet og de offentlige Myndigheder i Søfyrbødernes Strejkekampe 1932-33 mishandlede og pryglede dem og straffede dem med Aars Fængsel, medens du, som „Gud og Hvermand" ved, var Kampens Bagmand ikke blev tiltalt og straffet?

7. Hvor kan det være, at du paa det første Idrætshus Møde i 1933 staar og tordner til fortsat Kamp mod Rederne, og at du 8 Dage efter samme Sted opfordrer til at opgive Kampen og i Grædetone siger „Farvel" til dine Kammerater, fordi Politiet staar uden for, for at arrestere dig?

8. Hvor kan det være, at Politiet efter din Stilling inde paa nævnte Møde slet ikke arresterede dig, men lod dig gaa og heller ikke siden rørte dig?

9. Hvor kan det være, at du som deltog i Slagsmaalet med Politiet paa det berygtede Lemche-Møde i „Grundtvigs Hus" og som sam

Køb vort **Bladfondsmærke**

Agitér for vort **Bladfondsmærke**

Sælg vort **Bladfondsmærke**

„ARBEJDET“
Organ for Fagoppositionens Sammenslutning i Danmark.
Redaktion & Ekspedition:
Blaagaards Plads 21
København N.
Kontortid Hverdage 17-19
Postgiro 236,32
F.S. Formand.
Vald. Hansen, Nordre Allé 14.
Træffes paa Kontoret hver Torsdag fra Kl. 18-19.

men med dine Kammerater blev anholdt og ført til Politigaarden, fik Lov at gaa og ikke blev tiltalt og idømt Bøde og Fængselsstraffe?

10. Hvor kan det være, at denne din Bagmandsvirksomhed og direkte Deltagelse i disse Arbejderuroligheder og Politiets Stilling til dig i en uhyggelig Grad minder om den Rolle Geslin har spillet, og som dit eget Partiblad i den Anledning stemplede som Provokatør og Politistikker?

11. Hvor kan det være, at ikke blot Arbejderne i Københavns Havn og dine egne Fagfæller, men mange andre Arbejdere, mere og mere nærgaaende spørger:

„Hvem er egentlig denne Richard Jensen?“

— — —

Da disse Forhold drejer sig om offentlige Forhold og en offentlig Persons Stilling til dem, udbedes et offentligt Svar.

— Men — Tavshed er jo som bekendt ogsaa et Svar.

Elendigt Overenskomstforslag i Tobaksbranchen

Kun 3 à 4 % Lønforhøjelse. Ingen Forkortelse af Arbejdstiden. Forlængelse til 1940. Stærk Utilfredshed paa „Enighedens“ Generalforsamling i Søndags

Vi har modtaget følgende Referat: Søndag den 31. Oktober afholdt „Enigheden“ Generalforsamling med det nye Overenskomstforslag paa Dagsordenen. For 4—500 Medlemmer aflagde Formanden Viggo Christensen Beretning om de førte Forhandlinger og sluttede med, paa Bestyrelsesflertallets Vegne, at anbefale det foreliggende Forslag.

Dette gaar i Korthed ud paa 3 à 4% Lønforhøjelse, et Tillæg til Ferielønnen à 1% pro Anno med Udbetaling første Gang ved Feriens Begyndelse 1939. Overenskomsten er gældende til 1. Marts 1940. Saafremt Pristallet pr. 1. Okt. 1938 viser en Opgang paa mindst 6 Point, regnet fra 180, kan den opsiges af Forb. til Ophør 1. Marts 1939, og hvis Pristallet viser en Nedgang paa 6 Point, kan Fabrikanterne opsige til samme Termin.

Det blev med al ønskelig Tydelighed fastslaaet, at Flertallet af de fremmødte Medlemmer var meget utilfredse med det foreliggende Forslag.

Der blev fra de fleste Taleres Side fremhævet, at Lønforhøjelsen ikke tilnærmelsesvis dækkede Prisstigningen, og at der overhovedet ikke var rørt ved Arbejdstiden (!) og Tillidsmandsparagraffen.

Der blev under Debatten stillet forskellige Udtalelser, en der gik ud paa at rose og anbefale det foreliggende Forslag, de øvrige gik ud paa, at anbefale Afd. Medlemmer at forkaste Forslaget.

Disse sidste blev vedtaget med overvældende Majoritet. Det vedtoges videre, at en af disse Udtalelser, som anbefalede Forkastelse skulde udsendes sammen med Stemmesedlerne.

Jeg kan ikke undgaa at opholde mig ved nogle af Moderationens Talsmænd.

For det første vor Forretningsfører, Edm. Olsen, der Gang paa Gang ved Overenskomstfornyelser forsøger at skrække Medlemmerne med, at hvis de ikke vedtager Forslaget, som det nu ligger, risikerer de, at vi kommer til Forligsmanden og bliver sammenkædet med en Del andre Arbejdere, og saa faar vi mindre, end vi nu er tilbudt.

Dette er saa meget mere besynderligt, som samme Edm. Olsen, da Oppositionen paa en Generalforsamling stillede en Resolution, som protesterede mod den nye Forligsmandslov og Sammenkædningen af forskellige Fag, gik imod denne og sagde, at vi ikke havde noget at frygte.

Det viser sig nu, at han ihvertfald frygter den ikke saa lidt. Det er igen Partipolitikkens skadelige Indflydelse paa Fagbevægelsen. Som Partimand er Edm. Olsen nødt til at gaa imod en Misbilligelse af en Lov, som er blevet til ved hans Partis Medvirken, men som Fagforeningsleder **nærer han den største Frygt for samme Lovs Virkninger.**

Arbejderne maa snart forstaa, at det ikke kan blive ved at gaa paa denne Maade. Fagbevægelsen lider altfor meget ved at være under partipolitisk Formynderskab.

Arbejderne har i Løbet af de sidste 4 à 5 Aar fuldstændig sat deres Aktionsfrihed til, og hvad det vil sige, ved vi paa Arbejdspladserne. Vi bliver trykket paa alle mulige Maader, uden at vi kan sætte noget virkeligt ind for at værge os. Og hvis Trykket bliver saa haardt, at vi ikke kan staa for det, ja, saa reagerer vi, og saa er Lovmagerne, Lovudøverne og Fagforeningslederne der med det samme, de første idømmer os personlige Bøder, og de sidste giver Arbejdet fri, d. v. s., at de gennem Anvisningen tvinger andre organiserede Arbejdere til at optage det nedlagte Arbejde.

Saa langt er dansk Fagbevægelse blevet dukket ned under det socialdemokratiske Partis Førerskab. Det er snart paa Tide, at vi retter Ryggen og rejser Hovedet, thi hvis vi mener noget alvorligt med Kravet om 40 Timers Ugen, saa maa vi ogsaa være klar over, at det skal gennemføres af os selv gennem Kamp, frivilligt giver Arbejdskøberne sig ikke, og Regeringen tør ikke og kan ikke give os den.

Det er nedslaaende at se tidligere Oppositionsfolk gøre Rakkerarbejde for Moderationen. Paa Generalforsamlingen hørte vi et Par af den Type. Den ene har tidligere staaet som Medlem af D. K. P., men da hans Partifæller ikke kunde skaffe ham ind i Bestyrelsen, meldte han sig ind i Socialdemokratiet.

Det var ham, der stillede den Udtalelse, som roste det foreliggende Overenskomstforslag.

Den anden er Medlem af Bestyrelsen og er valgt ind som Oppositionsmand, han gør sig bemærket paa forskellige klovnagtige Maader. Ved sidste Overenskomstforslag stod han og anbefalede det af Hovedledelsen forelagte Forslag, og knapt et Aar efter rejste han Spørgsmaalet om Dyrtidstillæg, midt i en Overenskomstperiode. Man antydede den Gang, at det kun var for at gøre sig lækker op til Bestyrelsesvalget, og dette gælder nok endnu.

Kolleger! Naar I nu skal stemme, saa stem imod Forslaget af følgende Grunde:

1. Der er ingen Arbejdstidsforkortelse.

2. Forhøjelsen af Lønningerne er for ringe.

3. Tillidsmandsparagraffen er ikke forbedret.

4. Overenskomstperioden er for lang.

Tobaksarbejder.

Intet Luskeri med den „Kompetente“

Da det ser ud til, at flere Fagforbundsledelser vil luske uden om Medlemmerne med Henblik paa „De samvirkende Fagforbund“s Stilling til de fælles Afstemninger i Overenskomstsituationer, opfordrer vi Fagforeningernes Medlemmer til at være paa Vagt.

Kræv Punktet paa jeres Fagforenings Generalforsamlings Dagsorden og stil Forslag om, at Afstemning ved „kompetente“ Forsamlinger forbydes alle Forbund, der er Medlemmer af den faglige Landsorganisation.

Lad os i dansk Fagbevægelse komme bort fra det skandaløse Forhold, at en lille Samling Ledere i et enkelt Fagforbund sidder og stemmer flere Fags Udøvere ind under Arbejdsvilkaar, de er imod.

Derfor, frem med Spørgsmaalet paa Dagsordenen, og vedtag Urafstemning ved alle fælles Afstemninger i Henhold til Forligsmandsloven.

Ingen Vaklen her. Ned med Bureaukrat-Vældet! Frem med Urafstemningens demokratiske Princip i alle fælles Afgørelser.

Forplantningsmoralen

Arbejderkvinde, bestem selv naar du vil være Moder!

Moderskabet er for den moderne Kvinde først af alt et *Kulturspørgsmaal.*

Hun kan ikke mere som Dyret blindt lade Naturen raade i Forplantningsspørgsmaalet.

Ligesom Mennesket i Parringsforholdet, ud over Dyrene, har Elskovsforholdet, Kærlighedens Kys og Kærtegn at værge mod Forfald og Udfladelse, saaledes maa Hunmennesket som Kulturvæsen værge selve Forplantningsforholdet mod Forfald og Fornedrelse.

I Kulturkvindens Moderforhold indgaar et etisk Problem: *Forplantningsmoralen.*

Det kan ikke være nok for hende, at hun føler Naturkvindens Trang til at blive Moder, at føde Børn og have Børn.

I de komplicerede sociale og kulturelle Samfundsforhold hvori hun lever, maa hun først besvare en Række Spørgsmaal, der ikke blot berører hende og Barnet, men ogsaa Slægt og Samfund.

Hun maa i første Linje spørge, om hun selv er fysisk og psykisk sund og stærk, velegnet til Moderskabets store ansvarsfulde Kald.

Og Besvarelsen af dette Spørgsmaal rækker ogsaa frem til den Mand, hun elsker og parres med.

Er han sund og frisk? Og hvorledes med deres Slægt og arvelige Belastning?

For det virkelige Kulturmenneske er Forplantningsspørgsmaalet ikke en tankeløs Hengivelse for Drift og Lyst, men et dybt Samvittighedsspørgsmaal.

Og er Spørgsmaalene om fysisk og psykisk Sundhed for begge Parter besvaret bekræftende, da melder de sociale Spørgsmaal sig: *Hensynet til Barnet.*

Er Forældrenes sociale Stilling saaledes, at de ikke blot kan ernære Barnet, men bekoste en Uddannelse for det, saa det efter Barndomstiden har Mulighed for en menneskeværdig Eksistens?

Og er de sociale og politiske Samfundstilstande i det hele saaledes, at sociale Kriser, Krig og Masselidelser formørker Slægtens Fremtid?

Ingen af disse tungtvejende Spørgsmaal kan udrives og letvindt kastes til Side i den moderne Kulturkvindes Forplantningsmoral.

Om hun tusind Gange føler Hunnens dybe Drift til at lægge de beskyttende Arme om en lille levende Unge af hendes eget Kød og Blod og føle de smaa sugende Læber som livsalige Pumpedrag gennem Mælkekirtlens Aare, om hun i stille Nætter græder i higende Længsel efter et lille Barn, saa kan hun ikke staaende overfor Fornuftens Domstol mere kaste Forplantningsmoralens kærlighedsdybe Fornuftskrav til Side.

Og til disse føjer sig andre. Er hendes Elskovsforhold mere end flygtig Rus? — saa hun en Dag staar ene med Barnet?

Og ejer hun selv Dobbeltevnen, at være Moder og Elskerinde paa samme Tid, — at give Barnet Moderkærlighed og Manden Elskovskærlighed, at bøje sit Kønsvæsens Spændbue til begge Væsener og holde dem fangen i Forplantningens Nydelse og Forplantningens Pligt.

Den moderne Kulturkvindes Forplantningsmoral er dybt gaaende og en vidt favnende Verden af Problemer, fra de groveste fysisk-sociale til de fineste etiske Værdier.

Men dens Fundament er Muligheden ved dets tekniske Arbejdes Skaberevne, at adskille Elskovsforholdet fra Forplantningsforholdet.

Saadanne Redskaber er skabt og fremstillet til Massesalg.

Men hvilke er de rette, de bedste, de mest praktiske, de mest hensynsfulde i dette følsomme Forhold mellem Kvinde og Mand?

Og hvorledes med den fornuftige Brug og Fremgangsmaade?

Dette er dog ikke saa lige en Sag, selv om Forplantningsmoralen og Samvittigheden er dyb og alvorlig.

Det er derfor et stort Gode for Kvinderne i København, at der inde i Frederiksberggade 25 findes en Seksualklinik, hvor Dr. Leunback og hans mandlige og kvindelige Medhjælpere med deres rige Erfaring staar til Disposition for Lærdom og Vejledning for alle.

Her kan ikke alene Kvinderne praktisk lære selv at bestemme, naar de vil være Moder, og naar de *ikke* vil dette. Her kan de lære den Praktik, som er det solide Fundament for en samvittighedsfuld Forplantningsmoral, — Forebyggelsens Kunst.

Men derved standser Klinikens Opgave ikke. I det store omfattende Seksualproblem gror mange Spørgsmaal, som naar Mennesket driver ensomt om med dem ofte bliver til Sorg og Fortræd og Livsulykke, men som ved et fornuftigt Raad en Omsporing kan blive til Lykke og Livsglæde.

Derfor staar Klinikens Døre aabne for ethvert Menneske uden Hensyn til Køn, Alder og Stilling, der søger et personligt intimt Raad i et vanskeligt Seksualproblem.

Klinikens erfarne Mennesker, der har set ind i Tusinders ulykkelige Seksualliv, stiller sin dybe Menneskekundskab til Disposition og Vejledning for alle, der søger dem.

Kliniken er aaben hver Hverdag fra Kl. 10½ til 12, samt Mandag og Fredag Aften fra Kl. 19 til 20.

Og selv om de borgerlige Myndigheder har tilføjet Dr. Leunbach et haardt Slag ved at fratage ham Retten til Lægepraksis, og han kæmper en haard økonomisk Kamp for at holde Kliniken økonomisk oppe, har han, i Overensstemmelse med sin hele sociale og menneskelige Indstilling, ikke villet hindre, selv de fattigste Medmennesker i at søge Kliniken, og for disse er der gratis Raad og Vejledning hver Tirsdag Eftm. fra Kl. 16 til 18, samt hver Torsdag Aften fra Kl. 19 til 20.

Kliniken arbejder for Forebyggelse af uønsket Svangerskab og for Helbredelse af seksuelle psykiske Lidelser.

Denne Anmeldelse venligst tilegnet Kliniken for dens forebyggende menneskelige Virksomhed.

C. C.

Der er endnu

Medlemmer af F. S., der ikke har rekvireret vort Bladfondsmærke til Salg paa Arbejdspladsen og mellem Venner og Bekendte.

Vi gør disse Kammerater opmærksomme paa, at hvert eneste Mærke, der sælges her i Landet er til Fordel for vort Blad *„Arbejdet“.*

Vi gør videre opmærksom paa, at Halvdelen af samme Mærke, som svenske Kammerater sælger, ogsaa sælges til Fordel for vort Blad, medens den anden Halvdel er til Fordel for *„Allarm“* i Norge.

Hvad maatte de svenske Kammerater, der gaar rundt og sælger Mærket til Hjælp for de danske syndikalistiske Kammerater, for at de kan bevare deres Blad, ikke tænke om os, hvis de erfarede, at der var Medlemmer af F. S., der endnu ikke havde rekvireret et eneste Mærke til Fordel for deres eget Blad?

Kammerater, dette kan vi ikke være bekendt.

Alene i Københavns Afd. findes der ikke saa faa Kammerater, der endnu ikke har afhentet Mærker til Forhandling.

Vi forventer aldeles *bestemt,* at de retter dette Forhold i den kommende Uge, enten ved direkte at komme ud paa Kontoret eller ved at skrive, hvor mange Mærker, de ønsker tilsendt.

F. S. Medlemmer ved bedre end Bladets øvrige Læsere, hvor strengt nødvendigt det er, at der hver Uge tilflyder Bladet en Indtægt udover hvad Bladsalget indbringer. Bladfondsmærket byder os netop den Fordel, at sympatiserende Arbejdere støtter os, saaledes at Medlemmerne ikke skal bære hele denne Byrde alene. Skam have det Medlem, der ikke udnytter denne Mulighed.

S. A. C.

BRDR. THØGERSEN'S
BOGTRYKKERI
Vesterbrogade 27 E
C. 5023 Moderne Tryksager - Billige Priser

„Krystal“ Mineralvand
Tilkendt Guldmedalje i København.
Bemærk Garantien paa Etiketterne.
Anvender kun lovligt foreskrevne Flasker med Navnet „Krystal“ i Flaske og Prop. — Salg til Private.
Billige Priser.
Godthaabsvej 239. Telf. C. 6355

Grønt Stempel

Rank din Ryg mod Demokratiets forbandede Bureaukrater

Vi har modtaget følgende:

Jeg, der daglig gaar til Kontrol i Guldbergsgade fra 9—10 gaar en Dag *i Kontroltiden* op paa Socialkontoret paa Jagtvejen, for at faa en Erklæring til Sygekassen.

Jeg gaar ikke til Kontrol først, da jeg regner med, at jeg som saa ofte før kan faa Stempel paa Socialkontoret.

Efter den sædvanlige Times Ventetid kommer jeg ind til Assistenten, Rønning, og fremfører mit Ærinde, hvorefter han beder mig vente udenfor.

Ca. 10 Minutter efter bliver mit Navn raabt op af en rødhaaret, kvindelig Assistent, der rækker mig en lukket Konvolut. Idet jeg tager imod den, afleverer jeg mit Kontrolkort og beder om et Stempel. Hun ser skarpt paa mig og spørger: Hvornaar gaar De til Kontrol?

— Mellem 9 og 10.

— Hvornaar var De her?

— Lidt før 10.

— *Det passer ikke.* — De maa vente.

Før jeg kan svare, lukker hun Døren for Næsen af mig. Jeg sætter mig og tænker indædt: „Passer ikke“. Hvad Fanden bilder saadan en Svedske sig ind.

Minutterne gaa — — Vente — bare vente. — — Nej, Gu' vil jeg ej. — —

Jeg rejser mig, banker haardt paa Døren og gaar ind uden at vente paa Svar.

— Sig mig, hvorfor skal jeg egentlig vente?

— De skal bare vente, det *har* De jo faaet Besked paa.

— Jamen jeg har ikke Lyst. — De kan jo bare give mig det Stempel. Det kan vel ikke vare mange Sekunder. Forresten, hvordan kan De tillade Dem at stemple mine Ord som Løgn? De aner jo ikke, hvornaar jeg kom.

Den Røde tier fornemt. Men Rønning vender sig fra Bordet, hvor han sidder og afhører et nyt Offer, og siger: De har bare at vente udenfor. De skal nok blive kaldt ind, naar det bliver Deres Tur.

— Min Tur. — Har det ikke været min Tur hele Tiden? Hvorfor gør De ikke min Sag færdig, før De begynder paa en ny?

— Deres Sag *var* færdig. De skal gaa til Kontrol, før De kommer her. Men nu maa De vente udenfor.

Jeg mumler rasende — gaar ud, smækker med Døren — og venter.

Raadhusbetjenten gaar forbi. Jeg rejser mig og spørger: Kan De huske, hvornaar De afleverede grøn Nummer 99?

— Ja—h, — la' mig se, — det var vist ved 10 Tiden.

— Ja, lidt før 10, ikkesandt?

Han stirrer frem for sig med et dødt Blik, tager sit Ur frem og konstaterer, at Klokken er 11,15, og siger saa usikkert: Klokken var vel nærmest halvelleve, da De fik Nummer.

— Vist var den ej. De er altfor usikker. De aner jo ikke, hvad Klokken var.

Han svarer ikke, men gaar videre i den nok saa bekendte kommunale Gangart.

Jeg sætter mig atter. Tiden gaar. Endelig bliver jeg kaldt ind til Fuldmægtigen, hvor baade den Røde og Rønning er til Stede. Han nidstirrer mig gennem et Par store, runde Hornbriller, peger paa en Stol en 3—4 Meter fra sit Skrivebord og siger irettesættende: Kan

Tiderne skifter —

Ned med den kommunistiske Spionpsykose

Da den russiske arbejderrepræsentant **Tscheidze** i rigsdumaen karakteriserede verdenskrigen som en imperialistisk krig, som arbejderklassen ikke under nogen omstændigheder kunde godkende, stempledes han af knutpiskens og progromarrangørernes blodbesudlede forsvarere som „tysk spion“. Og da senere den russiske arbejdere rundt omkring på de store fabriker og værksteder uddelte revolutionære flyveblade og antimilitaristiske proklamationer, der opfordrede til kamp mod selvherskerdømmet og de imperialistiske krigsforbrydere, erklærede de tsarristiske myndigheder altid, at denne antipatriotiske propaganda var „de tyske spioner forræderiske Værk.“

Da den tyske arbejderrepræsentant **Karl Liebknecht** i rigsdagsmødet den 4. Decbr. 1914 som ene mand frygtløst stemte mod krigsbudgettet, stempledes han i militaristiske junkerkredse for at være „fransk spion“ og var indtil snigmordet i hotel Eden den tyske reaktions mest hadede skikkelse.

Troede verdenskrigens reaktionære på rigtigheden af disse infame beskyldninger mod proletariatets revolutionære?

Absolut ikke. De vidste tværtimod, **at den stemplede part ingensomhelst Forbindelse havde med den „fjentlige“ magt.** Derimod anede de instinktivt i disse mænds krigsfjentlige indstilling en første bebudelse af folkemassernes oprør mod krigspolitiken og slagmarkernes djævelske massemyrderier. Derfor var disse arbejderklassens sande talsmænd farlige for **det herskende system.** Derfor måtte de for enhver pris kompromiteres i massens øjne. humanitetens, fremskridtets og socialismens uforfærdede talsmænd maatte isoleres, ja, uskadeliggøres.

Og midlet til opnaaelsen af dette reaktionære formål var det gammelkendte, der altid giver bagslag, fordi historien nu engang har sin nemesis. De reaktionære kræfter søgte deres tilflugt til spekulationen i de laveste nationale instinkter. De appellerede til den mest primitive og tvangsynte patriotisme og udnyttede demagogisk småborgerskabets angst for „fjendens sejr“, idet de fremstillede som „spioner“ og „landsforrædere“ de mænd, **der ikke blindt vilde underkaste sig den herskende klasses krigspolitik.**

Vi ved, hvorledes Lenin og hans meningsfæller, der i verdenskrigens fjerde år rejste gennem Tyskland, fordi den „demokratiske“ entente vanskeliggjorde dem hjemvejen ad anden vej, i visse krese mistænktes for at være „tyske spioner“. Man forsonede sig i første omgang med denne uhørte og dristige handling, idet man ikke regnede med, at Lenin og hans meningsfæller vilde komme til at spille en afgørende rolle i de russiske begivenheder. Først da Lenins indflydelse i massebevægelsen havde nået et vist punkt, blev han i magthavernes øjne en farlig mand. Nu var tiden inde til at udnytte hans gennemfart til en hensynsløs offensiv mod bolsjevismen og Kerenski-regeringen anklagede Lenin og de bolsjevikiske førere for at være „tyske spioner“.

Troede Kerenski og de ved magten siddende partier på de beskyldninger,

De ikke opføre Dem ordentlig. Det er ikke første Gang, der er Spektakler med Dem.

— Jeg finder mig ikke i, at den „Dame“ der gør mine Ord til Løgn. Men det er Fanme snart hver Gang, man kommer her, saa skal man provokeres.

— Vil De saa tie stille og sætte Dem ned. Her er det mig, der —

— Gu' vil jeg ikke nikke nej. De er ikke min Overordnede, og jeg vil have Lov at forsvare mig, naar jeg bli'r traadt paa.

Det ene Ord tager det andet. Vi skændes saa det svovler. Jeg nægter at lade mig irettesætte. Forsøger at overdøve ham, hver Gang han aabner Munden.

Den Røde staar bag Fuldmægtigens Stol og ser forfærdet ud. Rønning staar nazistisk strunk og tavs midt paa Gulvet. Raadhusbetjenten er kommet ind, og har stillet sig i Positur indenfor Døren parat til at gribe ind, hvis — —

Fuldmægtigen har rejst sig. Han gaar tæt ind paa mig og raaber: Hvis De ikke tier stille, saa — —

— Hva' saa? — Jeg er sku hverken bange for Dem eller nogen anden.

— Det kunde jeg maaske lære Dem.

— De, — Puha! — Jeg anerkender hverken Deres eller nogen andens Autoritet.

Han trækker sig atter tilbage bag Skrivebordsbarrikaden og raaber: Jamen De har at gaa til Kontrol, for De kommer her. Det ved De ogsaa godt.

— Det er der aldrig nogen, der har sagt til mig.

— Jo, det er der sikkert nok.

— Vel er der ej. Har *De*, Rønning?

Han svarer ikke.

— *Har De?* — —

Tavshed. Fyren er fejg som en Hare.

Fuldmægtigen slaar i Bordet og raaber: De skal ikke afhøre mine — — —

— Saa afhør selv „Damen“ der, i mit Paahør. Det er *hende*, der har fremprovokeret hele Spektaklet.

— Det passer ikke. Det er Dem, og De er en Gadedreng.

— Gadedreng. I lige Maade, Hrr. Men afhør nu „Damen“.

— Det er ikke nødvendigt, jeg kender mine Assistenter.

— Ikke som jeg fra deres beskidte Sider, nemlig. Men Fanden med det hele. Gi' mig saa det Stempel.

Jeg rækker ham Kontrolkortet.

Han tager det og mumler, henvendt til Rønning: Skal vi gi' ham et grønt Stempel?

— Ja!

Han sætter det giftigt grønne Stempel paa Kortet og skriver nedenunder: *Advaret.*

Jeg snapper Kortet og snærrer idet jeg gaar: *Fejge Mennesker!* Og understreger kraftigt min Mening med Dørens drønende BANG.

J. Hansen.

I Norge...

Fortsat fra Side 1.

Steder at tage dem tilbage til. Nu har jeg faaet en Skrivelse fra Sygeraadet at Møblerne maa afhentes, senest den 30. Sept., hvis ikke, bliver de solgt ved Aktion. Jeg har intet, og kan ikke skaffe noget Sted at have disse Møbler, idet jeg med Familie, Hustru og et Barn er helt husvild. Møblerne gaar da ogsaa antagelig til Aktion.

Rigtignok har jeg nu fra Bestyrelsen for Huslejlighedskontoret faaet en Skrivelse, hvori det oplyses, at Styret har besluttet at forsøge at skaffe mig Lejlighed i et bestemt Hus, et Hus, hvor der ikke findes en eneste ledig Lejlighed, men det skal forsøges alligevel. Paa min Henvendelse naar det kunde blive, blev der svaret, at det vides ikke. Paa mit Spørgsmaal, angaaende mine Møbler, blev der svaret, at Bestyrelsen kun har at rette sig efter Kommunens Beslutninger.

— — —

Et nyt Valg er overstaaet. Arbejderpartiet har paany vundet „en mægtig Sejr“. Flertallet i Bystyret er befæstet. Luften er endnu tung af flæskefede Løfter og gyldne Fraser. Ak, hvem der kunde leve af dem.

Jeg driver ned over Jungstorvet i den graa Aftendis. Nogle fine Herrer gaar ind i „Folkets Hus“, — jeg, den syge Proletar, driver videre ud til en graa Fattiggyde.

R-J-n.

Af Ædelmodighedens Overflødighedshorn

De Arbejdende skal underholde Reservearmeen

Paa Skotøjsarbejdernes sidste Generalforsamling fremkom der fra Bestyrelsens Side et Forslag om Kontingentforhøjelse med den Motivering, at man ellers ikke kunde udbetale Afdelingens Tilskuds-Understøttelse og Juleunderstøttelse, da de økonomiske Forhold i Afdelingen var daarlige og at Arbejdsløsheden var meget stor, selv om Faget var beskyttet af Valutaloven.

Da Forslaget gik ud paa, at Forhøjelsen ogsaa skulde gælde for de Arbejdsløse, blev der fra anden Side stillet Forslag om, at dem, der var i Arbejde, paatog sig hele Byrden, saaledes at de Arbejdsløse kunde slippe. Men Bestyrelsens Forslag blev vedtaget.

Vi vil gerne knytte et Par Bemærkninger hertil.

Der blev fra Bestyrelsens Side slaaet paa Kammeratskabets Strenge, ved at henvise til, at saafremt Forslaget blev forkastet, blev der ingen Afdelingsunderstøttelse. Og som ofte før viste Kollegerne deres gode Hjerte og vedtog Kontingentforhøjelsen.

Og saaledes har det været saa længe der har eksisteret Lønarbejdere, hvis det kneb for Kapitalismens Reservea at klare sig, saa var det ikke dem, der var Skyld i, at der var Arbejdsledige, der sørgede for, at de kunde leve nogenlunde sorgløse, men altid L· arbejderne, der skulde vende Lommerne og hjælpe dem.

Det har altid været saaledes overfor de mindre heldige stillede i Samfundet, men er det ikke det forkerte Sted at henvende sig, og er det endnu ikke mere forkert af de Folk, som er valgt som Tillidsmænd for at varetage Medlemmernes Interesser, at hver Gang Nøden er stor og de ikke kan klare sig med de Midler, de har, saa komme rendende til Medlemmerne og sige: „Den er grulig gal, vi kan ikke klare den længere, saa I maa se efter, om der ikke er et Par Ører endnu i jeres Pung, saa vi kan hjælpe de Arbejdsløse“. Saa vender Arbejderne Pungen og de Par der er tilbage efter, at Staten og andre Hajer, har taget deres blodige Part, ja, dem faar saa de Arbejdsløse.

Det er svært nok at være arbejdsløs, men det er, sandt for Dyden, heller ikke nemt at have Arbejde.

Naar Arbejderne hver Ugedag modtager sin Ugeløn, saa er det tilsynelaadende en rar Masse Penge, han faar. Han slaar sig for Brystet, der hvor Tegnebogen ligger og gaar ud af Porten fra Arbejdspladsen og stikker i Forbifarten en Skilling til den Arbejdsløse, der staar der og beder om et Par Ører, som et Supplement til Hr. Steinckes nærige Understøttelse. Arbejderen forstaar ham godt og giver han derfor ogsaa Skillingen.

Men næste Dag er Forhøjningen i Brystet væk, og han spekulerer sig graa Haar til, hvor Fanden den egentlig er blevet af.

Skatter og Kontingenter, store Varepriser og Fanden og hans Pumpestok, har slugt det hele.

Og hvordan var det, grinte Arbejdskøberen ikke smørret, da han udbetalte ham hans Løn, hvorfor gjorde han det, var det fordi han vidste, at et Par Dage efter laa de i hans Lomme igen. Keine Hekserei, nur Behändigkeit, kom nærmere mine Damer og Herrer, vi viser dem her, Danmarks Lønarbejdere, der er saa dumme, saa at de ikke kan se, at vi laver Sjov med dem. Vi giver dem mere og mere i Løn, tilsidst faar de Trækvogne til at køre Ugelønnen hjem paa. Ha, ha, men hvad gør det, vi faar Pengene igen med Renter. Ha, ha, ha.

Det er altsaa ogsaa svært at være i Arbejde.

— — —

Det kunde have været mere paa sin Plads, at Arbejdernes Repræsentanter havde sagt: Nu foreslaar vi, at de Arbejdsløse ikke skal halvsulte mere, nu henvender vi os hos dem, der har i Overflod og tager det, de har for meget og giver det til jer!

Men det er nok meget lettere at tage det fra den ene Fattige eller ogsaa sige som Fader Stauning: „Det er at forvente, at Arbejderne vil holde deres Kæft og tænke paa at ude i det store mørke Europa har de det ligeledes“. En rar Trøst.

Naa, men vore Tillidsmænd er nu heller ikke tabt bag af en Vogn, lad os derfor se lidt paa Forslaget og Begrundelsen. Kontingentforhøjelsen andrager 25 Øre, d. v. s. 52 Uger af 25 Øre = 13,00 Kr. om Aaret. Det skal den Arbejdsløse ogsaa betale for at faa et Tilskud, der ligger paa henholdsvis 1, 2, 3 om Ugen efter Anciennitet. Hvis man saa regner med dem, der faar den ene Krone om Ugen (og det er mange) saa betaler denne, for at faa ialt 14 Kroner, 13 Kr. igennem Kontingentforhøjelsen.

Oh, hvor er de ædelmodige og samtidig durkdrevne d. Herrer Arbejderrepræsentanter.

Naar man nu ser paa dette, er der mon saa ikke en anden Baggrund for denne Kontingentforhøjelse. Mon det ikke er saaledes f. Eks., at vore Repræsentanter er for højt lønnede i Forhold til Medlemmernes Løn, eller er det fordi, at der er for mange ansat paa Kontoret til at passe paa Medlemmernes Pengepung? Vi skal lade Spørgsmaalet staa aaben, for vi er den store, aah, saa store Masse, hvoraf Kapitalister og Arbejderførere suger alt det de kan overkomme.

Lønarbejderen.

SEXUALKLINIKEN i Frederiksberggade 25. Sexuel Raadgivning, specielt Vejledning i Forebyggelsen mod Svangerskab.
Fast kvindelig Medarbejder.
Alle Hverdage Kl. 10½—12.
Mand & Fred. Aften Kl. 7—8.
J. H. LEUNBACH

Husk den billige Skomager
Blaagaards Plads 19.
laver alt godt, billigt og præcist
Herresaaler.... Kr. 4.50 og 5.00
Damesaaler & Hæle 3.50 og 4.00
Telefon Nora 327 y
Fremvisning af Annoncen giver 10% Rabat
Ærbødigst A. Davidsen.

„Cafe TODE“
Todesgade 6
Pølsekro & Billard

Husum Møllekro
Carl Olsen. **Bella 14**
Frederikssundsvej 350.
Familiehave **Keglebane**

ALLE MODERNE RADIOAPPARATER
sælges paa Ratebetaling. Deres gl. Radio eller Grammofon tages i Bytte.
»Kramolin«, Rosenvængets Allé 8.
Øbro 6016. Øbro 6316.

Husk
Cigar- og Vinforretningen
Gl. Mønt 39
Stort Udvalg i Vin og Cigarer til billige Priser.

Tennis Ketscher og Badminton
opstrenges og repareres
Richard Sjøgren
Dr. Tværgade 21 . Palæ‾110 v

Her burde Deres
Annonce staa

BLIV ABONNENT
paa
ARBEJDET
Resten af Kvartalet
(Kun 1,00 Kr.)

Abonnement kan tegnes paa alle Postkontorer og hos alle Landpostbude eller blot ved at skrive et Kort med tydelig Navn og Adresse til »Arbejdets« Kontor, Blaagaards Plads-21, København N. Aabent fra Kl. 17 til 19 hver Hverdag Aften.

TEGN DIG SOM ABONNENT I DAG!

F.S. **Københavns Afdeling**

Generalforsamling

afholdes

Torsdag d. 11. November Kl. 20 prc.

Rømersgade 22, (Balkonværelset)

Styrelsen.

P.S. Det meddeles hermed, at Kontortiden paa „Arbejdets“ Ekspedition er ændret til følgende Tider:
Mandag, Tirsdag og Onsdag fra 17-18 — Torsdag fra 17½, 18½ — Fredag fra 17-18½ — Lørdag og Søndag er Kontoret lukket.

Kontrolkomiteen

de under så dramatiske former fremsatte? Absolut ikke. Derimod erkendte magthaverne, der vilde fortsætte den imperialistiske krig, **at Lenin var en farlig mand, hvis ideer truede deres magt.**

Derfor måtte Lenin kompromitteres netop som „tysk spion“. Og under den således skabte psykose nærede reaktionen det håb, at masserne vilde retfærdiggøre anvendelsen af selv de skarpeste foranstaltninger mod „spionerne“.

Bagslaget udeblev ikke. Historien har sin nemesis. **„Spionen“ Tscheize blev præsident for verdens første arbejderparlament:** arbejder og soldaterrådet. Det tsarristiske selvherskerdømme med dets ochrana, pogromer og bundløse korruption styrtedes og banede vej for Decemberrevolutionen. **Og „spionen“ Lenin styrtede det imperialistiske borgerskab og likviderede krigen.**

Trods dette synes det som om der endnu findes folk, der endog betegner sig som „revolutionære“ og som **intet har lært af de historiske begivenheder.**

Sovjetregeringen anvender idag de reaktionæres taktik. De kommunister, der ikke slavisk vil bøje sig for den stalinistiske kurs, betegnes som **„spioner“ og „folkefjender“**. Og i Spanien, hvor arbejderklassen endnu kæmper en kamp på liv og død mod den udenlandske imperialismes indblanding, stemples de spanske folkefrontsmodstandere som: „spioner“ og „fascistagenter“. Og **det er tilhængerne af det parti, hvis førere engang stempledes som „tyske spioner“, der inspirerer denne nederdrægtige bagvaskelseskampagne.** Fortidens reaktionære metoder har atter rejst sig. Det er blot reaktionens fortegn, der er forandret.

Tror Sovjetregeringen og de kommunistiske partier på rigtigheden af de fremførte beskyldninger? Absolut ikke. Tværtimod: de ved, at de **spanske Folkefrontmodstandere har deltaget i den antifascistiske kamp med livet som indsats.** Alligevel: med koldt blod anklager man P.O.U.M.-partiet og andre revolutionære for at være en samling „spioner“ og Francos 5. kolonne“. Og som følge af denne kontrarevolutionære ophidselskampagne må revolutionære arbejdere, der undslap verdenskrigens massemyrderier og som frivilligt indrullerede sig i den spanske kampfront, atter snige sig tilbage over grænsen, **for ikke at blive fængslet eller snigmyrdet.**

Spionpsykosen fejrer atter orgier, men dens udslag bekræfter blot, at **der er nogen, der er farlige for det herskende system.** I Erkendelsen af folkefrontens afmagt som befrielsesorgan for arbejderklassen, vender man sig i desperationens harme mod de revolutionære kammerater, hvis socialistiske idéer **peger udover det** sig nærmende sammenbrud. Og i nedgangens fortvivlelse klynger man sig krampagtigt fast til fortidens midler, i naiv tro på, at man på den måde kan undgå historiens dom.

Medens spionpsykosen således i fortiden anvendtes af den kapitalistiske klasse **mod** arbejderne og deres tillidsmænd, **saaledes har Komintern-tilhængerne genoptaget dette smudsige middel i den fraktionelle kamp indenfor arbejderbevægelsen.** Trods al tale om enhedsfront og tilnærmelse til de ikke-kommunistiske arbejdere, ser man dog klart, **hvorledes Sovjet og Komintern praktiserer dette program,** der hvor de har magt og indflydelse.

Et glædeligt tegn er det, at anklagen mod P. O. U. M.-partiet har lidt ynl. !igt skibbrud. **Det spanske kommunistparti står herefter afsløret overfor alverdens arbejdere som provokatører,** og efter general Miajas rapport til verdenspressen vedrørende den afslørede fascistorganisation, **vil det ikke være de spanske kommunistledere muligt at afvaske dette stempel.**

Denne gemene taktik: at stemple klassefæller for „spioner“ og „fascister“ er nu afsløret i al dens modbydelighed og ynkelighed. Miajas beretning fastslaar, at **flere hundrede af de arresterede fascister var medlemmer af kommunistpartiet.**

Naturligvis vil kommunisterne "desavouere“ disse „medlemmer“, men kan deres forklaringer betragtes som **troværdige, når de ses på baggrund af kommunisternes anklage mod P. O. U. M. og andre revolutionære antifascister.**

Beh:ert af disse fakta, har danske arbejdere i tide været opmærksom på, at i den skærpede klassekamps forløb vil der **også herhjemme** findes centrer, hvorfra der ad skjulte kanaler vil blive spredt en mistænkelighedens gift mod alle, der kritiserer kommunistpartiets opportunisme. Tendenser hertil er allerede forhånden. Både den ene og den anden stemples allerede som **farlige** for arbejderbevægelsen. Og at de små partiledere i Griffenfeldtsgade skulde give afkald på spionpsykosen er vist utænkeligt. De har jo før forsøgt.

Lad os derfor være paa vagt og driste os til i en given situation at slå alle reaktionære anslag ned.

Ned med spionpsykosen! Ned med dens arrangører og fortalere!

Arne Fjeld.

Skaf „Arbejdet“
en Annonce

Helsingør

Fra den faglige Front

Tjenernes Fagforening har afholdt Generalforsamling, hvor der for første Gang var fremkommet Oppositionsforslag, bl. a. om at flytte Kontrolstedet fra Stro's Kælder (Industrien) til Arbejdernes Forsamlingsbygning, med den Motivering, at de som Medlem af Fællesorganisationen ogsaa burde benytte sig af de Goder, som de havde Ret til — og det blev foreslaaet at afholde Urafstemning — som dog blev forkastet — Arbejdsgiveren gav en god Frokost med diverse Øl og Snaps — og Flertallet sad endnu paa Hjernen og tænkte med Bagdelen istedet for at sidde paa Bagdelen og tænke med Hjernen . . . Et lille Lyspunkt var der dog fremme denne Gang — — Oppositionen mønstrede 12 Stemmer.

Smede og Maskinarbejdernes Fagforening har ligeledes afholdt Generalforsamling, hvor Formanden Kai Lindberg aflagde Beretning angaaende Forhandlinger, som var ført med Værftet om Omregulering af Forligsmandens Mæglingsforslag — Loven om Forbud mod Overarbejde — Afdelingens 50 Aars Jubilæum — Fællesorg.s Repræsentantskabsmøde, og hvor han, Formanden, særlig opfordrede Medlemmerne til at støtte Fællesorg. Forretninger (de Forretninger, som er oprettet paa det Basis at regulere Priserne, men som i Dag følger Topnotering med privatkapitalistiske Foretagender, naa, saafremt Arbejderne ikke støtter omtalte Forretninger, saa er der nogle af disse, der risikerer at gaa neden om og hjem, og saa ryger der nogle „gode Ben“) (vore Bemærkninger) — Dernæst omtalte Formanden den kommende Overenskomstsituation.

Det vedtoges bl. a., at Afdelingen paatager sig Fadderskabet af 4 spanske Børn i 3 Maaneder til et samlet Beløb af 600 Kr.

Til Formand genvalgtes Kai Lindberg.

A.

Ny revolutioær Literatur

P. J. Welinder: Fattigdom och folkøkning	0,50
— Mooney-Billings tragedien	0,50
— Ett aktionsprogram	0,25
— Ideernes materiella betingelser	0,65
— Svälten	0,50
— Plundrindets Vetenskop	2,00
* * *: Den bruna pestan	1,00
Sig Stenberg: Teknokratin och krisen	1,25
Herbert Timm: Fackföreningerne i Sovjet-Unionen	1,50
Kurt Singer: Europas Tugthus	2,00
Ture Blom: Tinrets proletarer	1,50
G. Alè: Vit kulturs Nemesis	2,00
Alb. Jensen: Retvisa öt Spanien	0,50
Rud Rocker: Kampen för det dagliga Brødet	0,50
Sven Malm: Pariser-Kommunen	2,00
John Anderson: Syndikalism (des teori, maal, historie, taktik och organisationsformer	3,00
J. Falude: Vi massemørdare	0,50
— I spanska Folkets tjenst	1,75
— Officerare	2,00
— Arbetarklas eller slagtboskap	0,35
A. Rodigues: Spansk anarkosyndikalism	0,50
Ragnar Casparson: Syndikalism och reformis	0,75
G. Anderson: Dynamit	1,00
— Sånger i Svält	0,50
Rud. Holme: Den sociale revolutionen	0,60

Faas paa „Arbejdet“s Ekspedition, Blaagards Plads 21, København N. Postkonto 236,32. Forsendelse til Provinsen Plus Porto.

Mødelisten

Strygerske og Vaskeriarb. Fagf.
Ord. Generalforsamling Søndag den 7. November Kl. 10, Rømersgade 22.

Murerarbejdsmændenes Fagforening.
Ord. Generalforsamling Tirsdag den 9. November Kl. 7,30, Folkets Hus Enghavevej.

Fabriksarbejdernes Fagforening.
Ord. Generalforsamling Torsdag d. 11. November Kl. 7,30, Folkets Hus. Enghavevej.

Ansvarsh. Red. CHR. CHRISTENSEN
Brdr. Thøgersen

Arbejdet

Arbejdernes Frigørelse maa blive deres eget Værk

Organ for Danmarks syndikalistiske Bevægelse

15 Øre

No. 40. | Fredag d. 12. November 1937 | 2. Aarg.

I taler om Fred

Fred taler I om, medens Europas Statsmænd forbereder den næste Verdenskrigs Millionslagteri af Arbejder- og Bondeungdom!

Er det Fred til denne Forberedelse af Historiens skændigste Forbrydelse, I kræver.

Er det Fred for de aandelige Murmeldyr, der tjener en ussel Daglon ved at fabrikere Sprængbomber og Giftgas, I vil?

Er det Fred for Europas Statsmænd og Diplomater, der med Løgnens gyldne Fraser om „Verdensfred“ skjuler Massemyrderiets faktiske Forberedelse?

Er det Fred for Stalins Gestapo, til at det under revolutionære Fraser kan fuldføre det skændige Værk, og indefra myrde de sidste Modstandskræfter mod den kapitalistiske Imperialismes Undertrykkelse af Europas arbejdende Menneskehed. Er det den Fred, I vil?

Er det Fred for den borgerlige Presse til at formørke og forvirre de arbejdende Massers Hjerner og Tanker i nationalistisk og militaristisk Vanvid til modne Ofre for Krig, Slaveri og Udbytning, er det den Fred, I vil?

Eller hvad er det for en Fred, I bestandig taler om, vi skal bevare?

Er det Freden herhjemme, Freden herhjemme til bestandig at fordyre Arbejdernes daglige Brød, Mælk, Margarine, Kød og Husleje? Fred til at slavebinde Arbejdernes Løn i „retslige“ Overenskomster, medens de plyndres af Statens og Kapitalismens Hajer?

Eller er det Freden til fortsat Udmarvning af Arbejdernes Tro paa deres egen Styrke, paa deres Solidaritet, deres Sammenhold og vældige Klassekraft?

Er det Fred til fortsat at udnytte det arbejdende Folks moralske Kraft, den eneste Modstandskilde overfor Kapitalismens fortsatte Udslettelse af den menneskelige Kultur og Fredens internationale Muligheder?

Eller er det Freden til bestandig at holde Hundrede Tusinder Hænder uden for den nyttige Arbejdsverden?

Eller hvilken Fred?

Vi raaber til alle denne „Fred“s gamle Tanter, hvad er det ellers for en Fred, I bestandig taler om?

Vil I bestandig forlange Fred til at kræve jeres gode Gager, jeres fede Funktionærlønninger, jeres Renter og jeres Dividender, medens Tusind efter Tusind sjælsdræbes i Fattigforsorg og Kummer, medens Titusinder af unge Arbejdere formenes Adgang til Arbejde og hæderlig Løn og sjælsforarmes og aandelig myrdes i Lediggang og i en Tilværelses Meningsløshed!

Vi unge Syndikalister erklærer aabent for hele Verden, at vi vil føre den mest hensynsløse Krig mod denne Løgnens lumpne, bundraadne Fred, der ikke er andet end fortsat Udbytning, Løgn, Bedrag, Krig og Brodermord!

Vi vil Krig mod denne djævelske Fred!

Og vi kalder alle unge og gamle under Fanerne i dette store Felttog mod Løgnens og Hykleriets Fred!

Vi kender ikke til Sekt, ikke til Parti eller andre hæmmende Skranker!

Vi kalder paa hver ungdomsfrisk Hjerne, der endnu kan fostre glødende Tanker!

Vi kalder paa hver en Arm, der endnu kan løfte et Vaaben for Frihedens Sag.

Vi kalder paa hvert ærligt Hjerte, der kan banke i Kærlighed for personlig Frihed og menneskelig Lykke og Kultur!

Vi kalder under vore sortrøde Faner, Bannermærket for Arbejdets og Tankens Frihed, vor Tids ufordærvede Ungdom til hensynsløs Krig mod hele den Samfundsraaddenskab og det Slaveri et usselt Slægtled er ved at kvæle os i!

Haandens og Aandens Arbejdere, Kvinder og Mænd! Forlad Sekterismens og Partiernes lumre, aandsbundne Baase! Træd frem paa Verdens Krigsskuesplads mod alle Former for Reaktion i Kamp og Krig for Arbejdets og Aandens Frihed.

Hør Syndikalismens mægtige forjættende Verdensraab om økonomisk og aandelig Befrielse!

Ubønhørlig Krig mod Løgnens og Slaveriets Fred!

Kom ind i Kampens Formationer under vor sortrøde Fane!

Eli.

Vi maner vor Klasse —

Af listige Pampere — glatte som Aal —
der blæser paa Massernes Vel
og bruger vor Klasse som Midler til Maal:
Vi føres direkte „to hell“!

— — —

Men flere og flere iblandt os har set —
i Tide det gabende Svælg.
Vi maner vor Klasse: *Hver enkelt Prolet —*
maa vaagne og føre sig selv!

Jacob Hansen.

Omhu for Lærlingene

„Soc.-Dem.“ skriver om Lærlingene i Anledning af den nye Lærlingelov bl. a.:

„Indenfor Jern og Metalindustrien har man rige Erfaringer paa dette Felt, man véd, hvad lidt Omhu for Lærlingene og deres Gerning betyder.“

Ja, det skal Guderne vide. Det var nok ogsaa denne Omhu for Lærlingene, der fik Lederne indenfor Smedeforbundet til at gaa til Forhandling med Arbejdskøberne om Lempelser af Loven for disse.

De omtalte Forhandlinger resulterede bl. a. i, at man enedes om at ansøge Socialministeren, om at der for Jernindustriens Vedkommende blev givet Dispensation fra Læretidens Længde, saaledes, at de Lærlinge, der kom i Lære, naar de var 14 Aar skulde have en Læretid paa 5 Aar, var de 14½ Aar skulde Læretiden være 4½ Aar, saaledes at ingen kunde faa udlært for de var fyldt 19 Aar.

Dette var dog for stram en Mundfuld for Socialministeren. Det blev afslaaet.

Men Begivenheden sætter den „Omhu“, der vises Lærlingene fra reformistiske Fagforeningsledere i den rette Belysning. Nu har der i mange Aar af Arbejderbevægelsen været arbejdet for en fornuftig Begrænsning af Læretiden, og naar det saa endelig er opnaaet, saa ansøger Fagforeningslederne i Selskab med Arbejdskøberne Socialministeren om, at Læretiden for visse Lærlinges Vedkommende igen maa blive forlænget til 5 Aar.

Det er vel nok en „Omhu“, som Lærlingene vil paaskønne.

Til Minde om 8 Timers-Dagens Pionerer

Den 11. November var det 50 Aar siden Chicago-Anarkisterne blev henrettet

Paa en Kongres af amerikanske Arbejdere i 1884 blev det vedtaget, at man fra 1. Maj 1886 skulde gennemføre 8 Timersdagen.

Paa denne Dag gik 400,000 Arbejdere ud i Strejke for dette Krav og 200,000 Arbejdere gik som Sejrherrer ud af Kampen, de opnaaede 8 Timersdagen.

Denne Strejkebevægelse forløb ikke altid fredelig, men det kom flere Steder til Kamp mellem Politiet og de Strejkende, hvorunder en Del Arbejdere blev dræbt og saarede.

Disse brutale Politioverfald, der ofte udføres af Arbejdskøbernes privat engagerede Pinkertonbanditter vakte en Storm af Forbitrelse blandt de strejkende Arbejdere, der som Protest derimod arrangerede store Massemøder. Et af disse, der er blevet historisk berømt er Mødet paa Høtorvet i Chicago den 4. Maj 1886.

Paa dette Møde talte Anarkisterne Spies, Parson og Fielden. Da Mødet omtrent var sluttet, Fielden stod paa Talerstolen, ankom Politikaptajn Ward med 200 Politisoldater for at opløse Mødet. Fielden svarede: Kaptajn, dette er et fredeligt Møde.

I samme nu gik Politiet over til Angreb og slog den ubevæbnede forsvarsløse Mængde ned for Fode.

En Bombe kastes — men af hvem?

Da suste pludseligt en Dynamitbombe ned blandt Politiet. 5 Betjente blev dræbt og 2 saarede.

Det er indtil denne Dag aldrig blevet bevist, hvem der kastede Bomben, men af de Oplysninger, der fremkom under Retssagen, var der meget, der tydede paa, at Bombeattentatet var arrangeret af Myndighederne for med dette som Grundlag at kunne slaa ned paa og arrestere de frygtede og forhadte Anarkister, der havde forstaaet at faa Arbejderne organiserede.

Dette skete ogsaa, der blev foretaget en sand Klapjagt paa Anarkisterne. Fængslerne fyldtes med dem. En Del blev løsladt igen, men Schwab, Parson, Spies, Fielden, Engel, Fischer, Ling, Neebe, Hirschbruge og Apel blev holdt fængslet.

Under hele Processen — i 18 lange Maaneder — holdtes de fængslet, Hirschbruge og Apel blev dog løsladt under Processen.

Det blev bevist, at Parson og hans Hustru var i Zeps Hall, at Ling var 2 Mil borte, at Engel var hjemme, og at Neebe overhovedet ikke var i Byen paa det Tidspunkt, da Bomben blev kastet.

Men hvad hjalp de soleklareste Beviser om deres Uskyld. Retten, der skulde dømme dem, var alle sammen købte, købte Dommere, købte Sagførere, købte Jurymedlemmer. De anklagede var paa Forhaand dømt. De var Anarkister, de var farlige for det kapitalistiske Amerika.

Spies, Parson, Ficher, Schwab, Ling Engel og Fielden dømtes til Døden. Neebe til 15 Aars Tugthus.

Blandt de amerikanske Arbejdere indsamledes 281,000 Kr. til deres Forsvar. Sagen kom til fornyet Behandling ved Domstolen. Her blev Dommen over Fielden og Schwab ændret til livsvarigt Tugthus. De andre 5 blev dømt til Hængning.

Knut Hamsun skriver om Begivenheden.

Den norske Forfatter Knut Hamsun, der paa dette Tidspunkt opholdt sig i Amerika og arbejdede som Sporvognskonduktør, skriver i sin Bog: „Fra Amerikas Aandsliv“ følgende om Begivenheden:

„Hvor maatte ikke en saadan Forbrydelse, som den Anarkisterne var tiltalt for, vække Opsigt i et saa raaddent Land som Amerika? Det skete ogsaa. Enhver velopdragen A-B-C-Helt raabte korsfæst! korsfæst!

De demokratiske Fruentimmere af begge Køn købte Anarkisternes Billeder og hængte dem op i sine Vinduer.

Købmændene averterede paa denne Maade: — Da vi er Tilhængere af, at Anarkisterne skal hænges, har vi saa stor Søgning, at vi kan sælge vor bekendte Rio-Kaffe for 9 Cent pr. Pund. — Og ikke en af tusind vidste, hvad Anarkisme var.“

Anarkisternes Uskyld bliver bevist.

I Aaret 1893 blev der valgt en ny Guvernør, Joh. P. Altgeld. Under Tryk af en mægtig Opinionsbevægelse, der krævede Amnesti for Neebe, Fielden og Schwab, foretog han en Undersøgelse af hele Sagen og kom til følgende Resultat:

1) Jurymedlemmernes Sammensætning var partisk og beregnet paa at afsige en fældende Dom.

2) Rettergangen var ikke lovlig, da Domstolens Sammensætning stred mod Grundloven.

3) De anklagede var ikke overbevist om den Forbrydelse, de var tiltalt for.

4) Angaaende Neebe fandtes ikke Spor af Grund til Anklage, men han var alligevel blevet dømt.

5) De dømmende havde en forudfattet Mening mod de Tiltalte, eller var fast besluttet paa at dømme for at vinde Bifald fra en vis Klasse.

Resultatet af denne Undersøgelse blev, at Neebe, Schwab og Fielden blev løsladt, men Guvernøren ødelagde ved samme Lejlighed sin politiske Karriere, han blev ikke mere Guvernør. I Frihedens Land Amerika, faar man ikke Lov til ustraffet at afsløre Myndighedernes Forbrydelser.

De, der var myrdet i Galgen kunde Guvernøren ikke skaffe Retfærdighed, men de døde som modige Mænd, tro til det sidste mod de Idéer og den Klasse, de havde viet sit Liv.

Med Rebet om Halsen raabte Spies: Vor Tavshed vil tale mere end de Røster, I kvæler i Dag. Ficher og Engel raabte: Leve Anarkiet, og Parson: — Aah, I, der rejser Amerika, ve jer, lad Folkets Raab blive hørt.

Deres Minde vil aldrig blive glemt, saalænge der paa Jorden findes Mænd og Kvinder, der kæmper for Frihed og Retfærdighed.

Redaktør

Chr. Christensen

har paa Grund af Sygdom set sig nødsaget til at nedlægge sit Hverv som Redaktør indtil videre, men vi haaber, at det ikke vil vare længe før hans Pen igen præger Bladet.

Ny Prisstigning paa Mælken

Nu har Prisskruen faaet en ny Omdrejning for Mælkens Vedkommende. I den forløbne Uge er den steget til 41 Øre pr. Liter for almindelig Sødmælk i Flaske. Man forstaar, hvorledes denne ene Vare tynger paa et lille Arbejderbudget, hvor der er flere Børn, der til daglig skal have Mælk. Det er ikke sært at underernærede Børn er saa almindelige.

Men denne Mælkepris er ogsaa interessant til Belysning af, hvor falsk et Billede det officielle Pristal giver af Arbejdernes Leveomkostninger i Dag i Forhold til 1914.

I 1914 laa Prisen for sød Mælk omkring 15 Øre pr. Liter. Ifølge det officielle Pristal er Leveomkostningerne teget fra 100 i 1914 til 188 i Dag, men hvis man tager en Vare som Mælken alene, viser den en Stigning til 270.

Det er indlysende, at for de Familier, der skal bruge megen Mælk i deres Husholdning, er Priserne steget meget mere end de 88 Point, Pristallet siger. Det hjælper jo ikke disse Familier noget, at der findes Varer, der ikke er steget saa meget — eller maaske slet ikke er steget, naar disse ligger udenfor deres Forbrug, fordi de ikke har Raad til at købe dem.

Derfor er Pristallet ogsaa falsk, det giver ikke noget sandt Billede af Arbejdernes Eksistensvilkaar i Dag i Forhold til 1914.

Spekulanternes Paradis

Ifølge Dagspressen foregaar der for Tiden en veritabel Kamp paa Børsen mellem to Kapitalistgrupper om, hvem der skal have Herredømmet over Skibsaktierne. I Virkeligheden vil det sige, hvilken af de to Kapitalistgrupper, der skal tilegne sig de Værdier, Søens Arbejdere slider sammen til dem ved deres farefulde Arbejde paa Havet.

Denne Kamp har antaget saadanne Dimensioner, at den ene Kapitalistgruppe nu averterer i svenske Blade, efter svenske Kapitalister til at være med om at dele Rovet.

Disse Spekulanters Slagsmaal er godt som Anskuelsesundervisning for Arbejderne om, hvem der er de virkelige Herrer i Samfundet trods „Arbejder“regering og Folkefront.

Da Søfolkene i 1933 gik i Strejke for at hæve deres usle Lønninger og faa Arbejdstiden forkortet, gjorde „Arbejder“regeringen denne Strejke ulovlig og mobiliserede hele den kapitalistiske Stats Voldsmaskineri for at slaa den ned. Men de kapitalistiske Spekulanter kan frit skalte og valte, som de vil med disse vældige Millionværdier, den danske Skibsfart repræsenterer, og som saa mange Tusind Menneskers Eksistens er afhængig af. Der bliver ikke lagt disse Spekulanter et Halmstraa i Vejen, der bliver ikke vedtaget Love mod deres skadelige Virksomhed, men naar det er lykkedes en af disse Spekulantgrupper at gøre sig til uindskrænket Herre over alle danske Dampskibe og har afklædt dem for alle Værdier, saa der kun er de rustne Skrog tilbage, ja, saa kan „Staten“, d. v. s., hele den danske arbejdende Befolkning faa Lov til at skyde ny Kapital ind, som de kapitalistiske Sjakaler saa igen kan slaas om.

Arbejdere, kan I ikke sé, at Tilstandene under Stauning er akkurat, som de har været under enhver anden kapitalistisk Regering: Den mest uindskrænkede Ret for de kapitalistiske Spekulanter til at tilvende sig det arbejdende Folks Frembringelser, men hvis Arbejderne forlanger bare en beskeden Forbedring af deres Kaar, saa mødes de af Politi og Fængsel, Vold og Undertrykkelse.

En galende politisk Vejrhane

I Anledning af 20 Aars Dagen for den nye Form for Undertrykkelse og Udbytning af den russiske Arbejderklasse har den københavnske Afdeling af Stalins Gestapoparti sidste Lørdag Aften i Idrætshuset afholdt en Jubelfest.

Ved samme Lejlighed har den forhenværende **Socialdemokrat, Leninist, Trotskist, Stalinist og nuværende Folkefronts-Ekvilibrist** lydende Navnet **Aksel Larsen** bl. a. udstødt nogle „frygtelige Trusler“ mod Undertegnede, der betegnes som „**Provokatør**“, der skal **slaas ned,** som de andre gale Hunde!“, (Jævnfør Vijsjinskis Sjovertone i Sinovjev-Processens Anklagetale).

I den Anledning ønsker jeg at svare følgende: **Jeg vil alvorlig** henstille til den lille politiske Vejrhane „Hr. Larsen“, at han i Stilhed og Ydmyghed igen anbringer sig paa Hr. Staunings Dørmaatte, og ophører med sit upassende „Galeri“ mod danske revolutionære Arbejdere.

Kan han ikke dette, risikerer han blot, at vi en Dag forlyster dansk Arbejderoffentlighed med at plukke hele hans brogede Fjerdragt af ham, og viser, hvorledes en skallet stalinistisk Gestapokylling i dansk Udgave tager sig ud i „bar Figur“.

Derfor lille Aksel: Hold dig paa Maatten, (Hr. Staunings). Den Tid er forbi, hvor tænkende danske Arbejdere tager dig og din revolutionære, borgerlige Idiotanstalt med samt dine Lommeltrusler alvorligt.

Syndikalistisk Ungdom

Militærnægtelse

„Jack" rejser i sidste Nummer af „Arbejdet" et interessant Spørgsmaal angaaende Værnepligten, og som min Mening vil jeg hævde, at jeg anser det for en stor Fejl, at unge revolutionære Kammerater, nægter at være Soldat.

Jeg har læst Erik Hansens Pjece: „Hvorfor jeg nægter at være Soldat", og kan give ham Ret i hans Motiver set som Ide, men ikke set i Praksis.

Hvorledes er Forholdet? Vi maa gaa ud fra de Erfaringer, der er gjort, og saa se, hvor langt man er kommet ved at nægte at være Soldat.

Det var særligt i Verdenskrigens første Aar, at vore revolutionære Kammerater nægtede Militærtjenesten og blev flere Gange kastet i Fængsel for dette, men var lige ukuelige, de vilde ikke bøje sig. Linien er blevet fulgt gennem Aarene og her i Danmark bliver Militærnægterne nu interneret i Grib Skov, og der er de gemt for Omverdenen. Sjældent hører man et Kny fra dem. Er det et Sted at gemme revolutionære Kammerater hen?

Nej, ud i Livet, ud hvor Kampen er hedest, der er den virkelige Revolutionæres Plads og ikke i et Fængsel, hvor ingen hører hans Ord. Det er den revolutionæres Pligt altid at gøre Propaganda for vor Bevægelse.

Vi kan bare se paa Revolutionen i Rusland. Var den blevet en Kendsgerning, hvis de revolutionære Kammerater havde ladet sig smide i Fængsel eller for øvrigt gjort tavse af en Kugle? Nej, de var med, hvor de andre var og utrættelig agiterede de for Revolutionen.

Sandt nok, at Militæret ogsaa bliver brugt af Overklassen, naar Arbejderklassen skal holdes nede, men saa gør den revolutionære sin Pligt ved at fortælle dem Sandheden; ingen hører ham, hvis han sidder i Fængslet.

Nej, naar man er Soldat, lærer man at bade Systemet endnu dybere og man lærer andre Ting, fremfor alt at bruge et Gevær, som kan være til Gavn den Dag, Opgøret kommer.

N. G.

TOMHED

Tobakstange, brækvalme øldunster,
larmende balindivider —
livsskabte, lallende øldyr
dumhedens børn: at I gider!

I favner hinanden
i vuggende rytmer
til hjærnetomt, daarende løgn —
er ungdom, er liv
og er glæde og lykke
en rus i et løssluppent døgn?

I søger mod glæder,
der ikke er glæder,
I ler imod løgnen
mens sandheden græder
i ensomme stunder.
Er livets vidunder
det døgnfødte NU?

Smid sløvhedens klædebon
og tænk en tanke!
Eller syng videre i tomhed
og refrænsyngende
aandsnudisme ! ! !

— halfdan.

Oh Ungdom

Jeg staar udenfor en stor Fagforenings Kontrolsted og „sælger" „Arbejdet". Vejret er koldt og fugtigt. Jeg halvfryser. Og Bladsalget er sløjt. En 7—8 Blade er alt, der kan sælges her, hvor en 6—7 Hundrede Mennesker kommer og gaar.

Alligevel er jeg ikke i daarligt Humør. 8 Blade kan læses af mange Mennesker — give Anledning til Diskussioner, der fremmer Kendskabet til Bladet og dets Stilling til Problemerne.

Næ — jeg er i rigtig godt Humør. Jeg er arbejdsløs, men føler, at jeg alligevel gør Nytte, ved at virke for Udbredelsen af Syndikalismens Ideer.

Jeg svælger Spyt — er tør i Halsen af at raabe — og gentager maaske for syvhundrede Gang: Nyt Nummer af „Arbejdet"! Læs Artiklen om Statens Kaffeaager! — — —

En rødhaaret, fregnet Bagerikarl i Lommeløfteren kommer ud fra Porten, trækkende med sin Cykle.

— Køb og læs „Arbejdet" — 15 Øre!

— Hva er det for et Blad?

Jeg forklarer omstændig og anbefaler ham at læse „Ungdomsspalten", som vel maa være noget for ham. Men han vil ikke købe, skønt han er nysgerrig nok, omend ikke paa den Maade, jeg ønsker. Han spørger nemlig:

— Hvor mange Blade kan du sælge her?

— Aa — en 60—70 Stykker, overdriver jeg.

— Hva faar du for det?

— Ingenting.

— Ingenting?! — Du maa da faa noget!

— Ikke en Cent. Jeg gør det frivillig og ganske gratis.

— Hvoff — de?

— Af Interesse for Sagen.

— Hvaffen Sag?

— Syndikalismen, som Bladet er Organ for.

— Jamen du maa da tjene noget ved det?

— Gu gør jeg ej! — Tror du jeg staar og fylder dig med Løgn? Gør du aldrig noget gratis for en eller anden, du holder af?

— Næ.

— Det lærer du nok med Tiden. Men køb nu et Blad!

— Jeg har ingen Brug for det.

— Kan du ikke læse da?

— Jo — hvoff — de?

— Du ser sku ikke ud til det.

— Æh — ska du i „Forum" iaften?

— Hvad er der — politisk Møde?

— Næ — Cykleløb.

— Aa — rend mig i R..... med dit aandssvage Cykleløb! Jeg har sku andet at tænke paa. Farvel med dig.

— Jamnen — — —

Ja, gør det, og sov godt! — Køb og læs „Arbejdet"! — Eneste revolusjonære Blad i Danmark! — — —

Jack.

De samvirkendes Opgaver

Beskytte Erhvervslivet - eller tjene Arbejdernes Interesser

Ifølge D. s. F.s Medlemsblad, „Arbejderen", kan der til Foraaret ventes Overenskomstopsigelser for henimod 200000 Arbejdere. Bladet mener, at der fra Arbejdernes Side vil blive stillet Krav om Dækning for den Prisstigning, der har fundet Sted, men gør samtidig opmærksom paa, at Arbejderne ogsaa har vidtgaaende Hensyn at tage til Næringslivets Interesser.

Med disse Udtalelser kan man danne sig et nogenlunde sikkert Begreb om, i hvor ringe Udstrækning det er Meningen, at denne Arbejdernes Centralorganisation vil sætte ind i det kommende Foraars Lønkampe.

Med Dækning af Prisstigningerne menes der Lønforhøjelser paa et Par Kroner om Ugen, som Tobaksarbejderne og Typograferne har faaet, en ussel Skilling, der ikke engang dækker de sidste Maaneders Prisstigning.

Nej, langt vigtigere end at skaffe Arbejderne en ordentlig Lønforhøjelse, er det for denne Arbejderorganisation at varetage Erhvervslivets Interesser.

Hvad vil Erhvervslivets Interesser sige.

Det vil sige Millionærenes Interesser, Børsspekulanternes Interesser, Fabrikanternes Interesser, Aktieejernes Interesser, det vil sige hele den besiddende Klasses Interesser; thi det er jo dem, der faar Udbyttet af „Erhvervslivet".

Der har været talt saa meget og tales stadig væk om Krisen, der hærger Landet, men for hvem er der Krise her i Landet? Jo, for Arbejderne, de er i en permanent Krise, fordi de kun faar en ringe Del af deres Frembringelser. Men for „Erhvervslivet" er der ikke Krise, det har jo tværtimod ikke i mange Aar kastet saa store Udbytter af sig som nu.

Men naar det nu er saadan, at „Erhvervslivet" er godt stillet, medens Arbejderne er daarligt stillet, var det saa ikke mest rimeligt, at Arbejdernes Organisationer overlod til Erhvervslivets Ejere, dem der tager Udbyttet og Overskudet, selv at klare eventuelt opstaaede Vanskeligheder, og saa udelukkende helligede sig Arbejdernes Interesser. Det er jo dog trods alt Arbejderne, der betaler, hvad det koster at opretholde Organisationerne.

D. s. F. har i Løbet af de sidste Aar faaet saa godt som alle Danmarks Arbejdere samlet indenfor sine Rammer, det er blevet en stor Organisation og „stærk".

Saadan lød Talen jo, da de udenforstaaende Fag skulde lokkes ind i Rævesaksen, at det gjaldt om at faa alle Arbejdere samlet der indenfor, at Arbejderklassen derved kunde styrkes. Hvis denne Styrke kun skal bruges til at skærme Magthavernes Rigdom og holde Arbejderne nede, saa bliver denne Sammenslutning et dyrt Eksperiment for Arbejderne.

Pristallet viser 18 pCt. Stigning

Men den virkelige Udgiftsforøgelse for Arbejdere, Arbejdsløse, Invalide- og Aldersrentenydere andrager mindst 33 pCt.

Arbejdernes Modtræk mod Udplyndringen

For Arbejderklassen og dens økonomiske Administratorer — Arbejderhustruerne — kom Statistisk Departements officielle Konstatering af Prisernes Stigning ikke som nogen Overraskelse, tværtimod har de ad Erfaringens Vej ved deres daglige Indkøb i Forretningerne for længe siden mærket, at Priserne gik ustandseligt og ustandseligt opad, saa Pengene kun kunde strække til ved at give Afkald paa Varer, de tidligere havde kunnet tillade sig at bruge.

Derimod er der ingen indenfor Arbejderklassen, der tror paa, at Priserne i de sidste 3 Maaneder, som Statistiske Efterretninger opgiver kun er steget 3 Point, eller i det forløbne Aar med 7 Point. Enhver, der har med Administration af Arbejdernes Ugeløn eller Understøttelse at gøre, véd af praktisk Erfaring, at denne Forhøjelse er ansat alt for lavt.

Hvad denne Statistik skal bruges til.

Statistik kan bruges til to Ting. Den kan bruges til koldt og lidenskabsløst at afsløre de virkelige Tilstande. Dette burde selvfølgelig være al Statistiks Opgave. Men den kan ogsaa bruges til at tilsløre de virkelige Forhold, tjene bestemte Interesser i Samfundet, som vi har set det med den „Statistik", Hipa Centralen har udsendt, der gaar ud paa at bevise, at Arbejderne under den socialdemokratiske Regeringsperiode har hævet deres Realløn. En saadan Statistik er løgnagtig og falsk. Den er værre end ingen Statistik, ja den er direkte skadelig, fordi saa mange Mennesker har en overnaturlig Tro paa Tal, mest fordi de mangler Forudsætninger for at forstaa dem.

Den her omtalte, af Statistisk Departement udsendte Statistik om Pristallets Bevægelser er ogsaa en daarlig og falsk Statistik, dens Formaal er overfor Arbejderne at tilsløre Prisstigningernes virkelige Omfang. Helt benægte, at der har fundet Prisstigninger Sted, lader sig jo ikke gøre.

Ethvert Tryk avler et Modtryk. Naar Prisstigningerne nu trykker paa Arbejdernes Lønninger, saa de ikke mere kan slaa til til de nødvendige Indkøb, vil Arbejderne, med eller mod deres Vilje, se sig om efter Midler til at søge dette Tryk ophævet, og da de er ude af Stand til at øve nogen direkte Indflydelse paa de andre Vareprisers Fastsættelse, vil de forsøge ved Lønkamp at hæve deres Løn.

Det officielle Pristal har den Opgave at suggerere Arbejderne til at tro, at Prisstigningen er mindre, end den i Virkeligheden er.

Med dette Pristal i Haanden vil Fagforeningerne og Politikerne forsvare de af Tobaksarbejderne og Typograferne afsluttede nye Overenskomster med 3—4 pCt. Lønforhøjelse og paastaa, at Arbejderne dermed har faaet fuld Udligning af den stedfundne Prisstigning.

Ifølge det officielle Pristal er Livsfornødenhederne steget med 18 pCt. siden 1931, mens Arbejdernes Løn har staaet stille.

Men selv om vi gaar ud fra det officielle Pristal, saa er de 3—4 pCt., Arbejderne har opnaaet ved de Overenskomster, der nu er forlænget, og som man antagelig fra reformistisk og kapitalistisk Side vil søge at gøre til Normen for alle Arbejdere, ikke nær Dækning nok for den Prisstigning, der har fundet Sted.

Det drejer sig jo nemlig ikke bare om for Arbejderne at faa Dækning for den Prisstigning, der har fundet Sted i Løbet af det sidste Aar, men for hele den Periode, de nuværende Lønninger har været gældende, nemlig fra 1931. I dette Tidsrum, fra 1931 til i Dag, er Priserne ifl. det offiicelle Pristal steget med 18 pCt.

I Stedet for 3—4 pCt. Lønforhøjelse burde Arbejderne i Dag altsaa mindst have 18 pCt. Tillæg til Lønnen for at være lige saa godt stillet som i 1931 — selv efter de officielle Statistiker.

Men for Arbejderklassen er Udgifterne steget meget mere end 18 pCt.

Naar vi stempler Statistisk Departements Pristal for løgnagtigt og falsk, vil vi ikke dermed paastaa, at Udregningerne ikke er rigtige, eller at de Personer, der har forestaaet Udregningen, ikke rent „statistisk" kan forsvare dem, men vi mener dermed, at det Grundlag, hvorpaa Statistiken hviler, er et forkert Grundlag, naar den skal bruges til at belyse Arbejdernes Løn- og Levevilkaar med.

Dette meget omtalte Pristal er beregnet efter et Husholdningsregnskab paa 3,100 Kr. i 1931, men hvor mange Arbejdere har et saadant Budget. Man behøver blot at tænke paa de mange Tusind Arbejdsmænd, der ifølge deres Overenskomster — som de ikke engang selv har vedtaget — skal arbejde for 50 Kr. om Ugen og derunder. Med tilfældig Arbejdsløshed, spildte Dage o. l. skal de være heldige for at opnaa en Aarsindtægt paa 2000 Kr., for slet ikke at tale om de uheldige Klassefæller, der udelukkende er henvist til at leve af Arbejdsløsheds- og Socialunderstøttelse eller Alders- og Invaliderente.

Det er klart, at Mennesker med Indtægter paa 3100 Kr. i 1931 — i Aar paa 3.600 Kr. — kan tillade sig at købe mange flere forskellige Varer end den Mand, der kun har 2000 og derunder at købe for. Men alle disse Varer, som Arbejderen med de 2000 Kr. ikke kan tillade sig at købe, gaar med ind i Beregningen af den gennemsnitlige Prisstigning, og derfor bliver en saadan Statistik falsk og løgnagtig.

Og den bliver det, fordi de fleste og største Prisstigninger i den forløbne Tid netop er faldet paa de Varer, som Folk med de smaa Indtægter ikke kan undlade at købe, nemlig Fødevarerne.

Det er ingen Overdrivelse at paastaa, at i alt Fald de lavestlønnede Arbejdere, de Arbejdsløse, Alders- og Invaliderentenyderne skal have deres Indtægter forhøjet med fra 25—33 pCt. — for ikke at være daarligere stillet i Dag, end de var i 1931.

Hvad skal Arbejderne gøre for at imødegaa de ustandselige Prisstigninger.

Arbejderklassens økonomiske Forhold er nu saa elendig, og de bliver for hver Dag daarligere og daarligere, at den ikke mere kan lade 5 og 7 være lige og nøjes med at lade Repræsentanter og politiske Kvaksalvere varetage deres Interesser.

Arbejderne maa til at tage sig af deres egne Sager, og vi vil pege paa forskellige Ting, Arbejderne maa gøre i denne Henseende.

De maa faa indkaldt til Generalforsamlinger i deres Fagforeninger og agitere for, at Medlemmerne møder op.

Paa Generalforsamlingerne maa Overenskomstforholdet gøres til Genstand for en indgaaende Drøftelse — ikke blot Lønspørgsmaalet, men ogsaa Overenskomstens almindelige Bestemmelser. Der er sikkert mange Ting indenfor de forskellige Fag, der trænger til at rettes.

Paa Generalforsamlingerne maa Kravene til de nye Overenskomster formuleres, først og fremmest Krav om højere Løn og en Forkortelse af Arbejdstiden. 20 pCt. Forhøjelse til Lønnen og 40 Timers Arbejdsugen bør være de minimale Krav, Danmarks samlede Arbejderklasse stiller til Arbejdskøberne i Dag.

Bestemmelserne om Mægling og faglige Voldgifter maa ændres derhen, at der ogsaa under Overenskomstperioden gives Arbejderne Mulighed for ad faglig Vej at bringe eventuelle Uoverensstemmelser ud af Verden uden at skulle være afhængig af en Opmands Kendelse, der som Regel er Overklassemand uden Forstaaelse og Interesse for Arbejdernes Sager.

Fagforeningerne maa sættes ind for at varetage de Arbejdsløses Interesser overfor de offentlige Myndigheder, saa de dels faar en Understøttelse, der kan betale de dyre Livsfornødenheder, dels bliver behandlet høfligt og humant, naar de søger de offentlige Kontorer.

De arbejdsløse selv maa slutte sig sammen for at støtte disse Krav til Fagforeningerne og ud af deres egen Midte vælge Folk, der kan være de Kammerater behjælpelig, der ikke selv kan tale deres Sag overfor Bureaukraterne paa Socialkontorerne.

Trotsky uskyldig

Den amerikanske Jurist-Komitees Kendelse

Fra Mexico kommer der Meddelelse om, at den amerikanske Jurist-Kommité, der blev nedsat for at prøve de Beskyldninger, Sovjet-Regeringen har udslynget mod Trotsky og dennes Søn, Sedow, nu har afsluttet sine omfattende Undersøgelser og Afhøringer.

Paa Grundlag heraf har Kommitéen fuldt enstemmig afsagt den Kendelse: — at Trotsky og hans Søn Sedow maa betragtes som fuldkommen uskyldige i de Anklager Sovjet-Regeringen har fremført.

Priskontrollen bebuder sin Ankomst

Der fandtes forleden Dag i „Soc. Dem." en Bemærkning om, at nu skulde der tages fat paa Prisreguleringer.

Det er mærkeligt nok, at denne Prisregulerings Kommission eller Udvalg, der blev nedsat for Aar og Dag siden, men har sovet fredeligt og ikke har ladet sig forstyrre af de Prisstigninger, der har fundet Sted siden da, skønt man skulde synes, at de er til at faa Øje paa, netop skal vækkes til Live paa et Tidspunkt, hvor det bliver aktuelt for Arbejderne gennem deres Fagforeninger selv at skaffe sig den nødvendige Udligning.

Man faar en Mistanke om, at hvis Overenskomsterne ikke kunde opsiges netop nu, saa havde dette sovende Prisreguleringsmonstrum faaet Lov til at snorke videre.

Vi vil ialt Fald advare Arbejderne mod at tro for meget paa, at der bliver opnaaet Resultater ad den Vej. Det bliver kun nævnt nu, for at faa Arbejderne til at nøjes med en ringe Lønforhøjelse, i det forfængelige Haab, at der ad Priskontrollens Vej vil blive sat Bom for yderligere Prisstigninger, ja, at Priserne endda vil blive sat ned.

Og naar Arbejderne saa har bundet sig til lange Overenskomster til elendige Lønninger, saa snorker Prisudvalget videre, og der bliver igen givet frit Løb for Udhuling at Lønningerne ved yderligere Prisstigninger.

Den eneste Vare som Staten endnu har haft Held til at „regulere" og holde nede er Arbejdskraften, og det kan den kun gøre saa længe, Arbejderne selv finder sig deri.

Tobaksarbejdernes Overenskomst

Vedtaget med ringe Flertal

Som meddelt i sidste Nummer er der i den forløbne Uge foretaget Urafstemning blandt Tobaksarbejderforbundets Medlemmer om Forslaget til ny Overenskomst.

Denne Urafstemning er nu afsluttet, og efter hvad der meddeles os, er Overenskomsten blevet vedtaget med ringe Majoritet. I Afstemningen deltog ca. 3000 Medlemmer og Stemmeoptællingen viste, at der var godt 80 Stemmers Flertal for Overenskomstens Vedtagelse.

Fascistkrigenes Bagmænd er de demokratiske Stater

En ny Verdensorganisation for Fred og Kultur vil organisere Magten mod Krigen men mangler Forudsætningerne

I Frankrig er fornylig dannet en ny international Organisation mod Krigen. („Conference permanente contre la Guerre.")

Det nye ved denne Fredsorganisation er, at den vil forsøge at supplere den gamle Fredsbevægelses Manifestationer med en praktisk Organisation af alle Folkekræfter og Magtmidler mod Krigen.

Den forudsætter logiske det meget rigtige, at det enorme Folkeflertal i alle Lande, i hele Verden er Fjender af Krigen, og paa dette Grundlag hævder den, at det blot gælder praktisk at mobilisere hele denne enorme Folkekraft, al disponibel Fredsmagt, mod det forsvindende Mindretal, der har Interesse i og Vilje til Krigen.

Men netop her, at mobilisere Fredens Tilhængere til Magtanvendelse mod Krigen, vil den nye Verdensorganisation møde sit eget Øde.

Organisationen maa, — hvad den er nødt til, — her regne med Arbejdernes Organisationer som en betydende Bestanddel i denne Magtorganisation mod Krigen. — og dette kan den ikke.

Saa moralsk luset og lurvet er Arbejderbevægelsen blevet, at den i hver Nation har stillet sig bag den kapitalistiske Klasse og støtter den militære Oprustning, ligesom den opdrætter Arbejderungdommen til lovlydigt Slagtekvæg for Krigen.

Hvad skal det blive til med Arbejdernes Magtanvendelse, deres Nægtelse af at producere og transportere Vaaben og Sprængstoffer naar det er de samme Partier og „Folketronter", der baade varetager de kapitalistiske Oprustnings og Krigsinteresser, som har Magt over Arbejdernes Presse og Organisationer.

De demokratiske Partier og Regeringer, der skulde realisere Folkemassernes Magtanvendelse mod Krigen, er selv Krigskapitalismens underkøbte Tjenerskab.

Et afgørende Bevis herfor leverer iøvrigt den nye Organisation paa en aldeles overbevisende Maade, idet dens Konference i Bladet „La Coopération Culturelle"s September-Numer offentliggøres en

„ARBEJDET“
Organ for Fagoppositionens Sammenslutning i Danmark.
Redaktion & Ekspedition:
Blaagaards Plads 21,
København N.
Kontortid:
Mandag, Tirsdag, Onsdag fra 17 til 18.
Torsdag fra 17½ til 19½.
Fredag fra 17 til 19½.
Postgiro 236.32.
F. S. Formand:
Valdemar Hansen, Nordre Alle 14. Træffes paa Kontoret hver Torsdag fra 18 til 19.
F. S. Kasserer:
Træffes paa Kontoret hver Mandag fra 18—19.

Køb vort
Bladfondsmærke
Agitér for vort
Bladfondsmærke
Sælg vort
Bladfondsmærke

Række Oplysninger om, hvem der kontrollerer Olieproduktionen og dermed behersker den mekaniske Krig.

England U.S.A. & Sovjet Unionen

leverer de fascistiske Stater Benzin og Olie til Overfaldene paa Spanien og Kina

Tre store nationale Truster inden for Olieindustrien leverer de fem Sjettedele af Verdens samlede Forbrug af Petroleum, Benzin o. s. v. uden for „De forenede Stater“.

Disse tre mægtige Truster er:

„Royal Dutch Scell og Anglo-Persian Oil Co.“, behersket af England.

„Standard Oil Co.“, behersket af „De forenede Stater“ og

Sovjet-Unionens samlede Olieproduktion, behersket af Ruslands kommunistiske Parti.

Uden Olie, Petroleum, Benzin o. s. v. kan den moderne motoriserede Krig, hvor Biler, Flyvemaskiner og Tanks spiller en saa afgørende Rolle, ikke føres.

Af de tre fascistiske Lande, der i Øjeblikket fører rene Overfaldskrige mod Kina og Spanien, er Japan bedst stillet.

Dette Land kunde normalt selv fremskaffe 17% af sit Olieforbrug i Fredstid. Og dets Haab var, at det gennem Erobringen af Manchuco, Formosa og Sachalin kunde naa helt at inddække sit Fredsbehov af Olie og Kul.

Krigen har dog kulkastet alle Beregninger, og Amerika og England leverer nu Hovedparten af den Benzin og Olie, der bruges til at bombe og sønderskyde og myrde fredelige kinesiske Byer og Befolkning.

Samtidig holder Præsidenten for „De forenede Stater“ flammende Taler mod Japans Raahed, og den engelske Regerings og Oliepresse protesterer i „Retfærdighedens“ Navn mod Japans Overfald paa Kina.

Selv om Tyskland arbejder stærkt med ad „kunstig“ Vej at skaffe Erstatning for Olie og Benzin, kan dette Land endnu kun producere 10% af sit Fredsbehov. Resten leveres nu af alle tre demokratiske olieproducerende Lande.

Italien er daarligst stillet, idet Landet selv højest kan producere ca. 2% af sit Fredsforbrug af Benzin og Olie og ikke ejer Raaemner for kunstig Fremstilling.

Hovedleverandøren af Italiens kolossale Olie- og Benzinforbrug, først under Krigen med Abessinien og nu mod det republikanske Spanien, er *Sovjet-Unionen.* Resten leveres af *England.*

Her har Læserne Englands og U. S. A.s *Demokrati bag Fraserne som Fredens Vogtere.*

Men de har endnu et klarere Billede af *det kommunistiske Parti som et stinkende Dyb af moralsk Raaddenskab og politisk Gechæftparti.*

Som baade økonomisk og politisk Hersker over Sovjets Olieproduktion forsyner dette Parti baade Tyskland og særlig Italien med Olie og Benzin til Flyvemaskiner og Tanks til at myrde Spaniens kæmpende Arbejdere og imellem sælger dem en Slant Vaaben „i dyre Domme“.

Baade de demokratiske Partier og dette „røde“ *Fascistparti* behersker gennem Pengemidler og Presse deres Landes Arbejdermasser. Hvorledes skulde vi da alvorligt kunde tro paa en sejrende Organisering af Magten mod Krigen under Kapitalismen?

Krigen er ikke blot en Nødvendighed i de kapitalistiske Nationers indbyrdes Konkurrencekamp, men den er en for deres hele Økonomi nødvendig Bestanddel, — en mægtig Forretning, — for hvilket ethvert Begreb om Fred og Kultur maa vige.

Hvor gerne man vilde, saa gør man nok klogest i at regne med, at Demokratiet og Fascismen som Kapitalismens politiske Repræsentanter i Europa, saa snart Tyskland og England er færdige med Oprustningen, vil realisere en ny Verdenskrig om Markeder, Kolonier og Raastofkilder.

Om Europas Arbejdermasser bag dette Ragnarok som i 1918-19, paany vil lade sig bedrage af en Scheidemann, en Noske og en Lenin, eller de en Gang for alle vil knuse Kapitalismen, dens Voldsstater og blodraadne politiske Partier, og fredelig over alle Grænser udveksle deres Behov gennem deres faglige Organisationer for Produktion og Omsætning, — ja, det er Spørgsmaalet om Udslettelse af Krigen i Menneskehedens Historie.

Thi Krigen kan kun forhindres ved at fjerne dens Aarsager, og disse kan ikke fjernes ved en af Demokratiet aandsfordærvet og behersket Arbejderklasse, thi Demokratiet er Krigens Redskab saa sandt, som den er Kapitalismens Redskab.

Den nye Fredsorganisation vil af disse Aarsager dele Skæbne med sine mange Forgængere, der blev født i samme Indbildning, at Krigen kan undgaas selv om der findes Kapitalisme med dens Stater og Partier.

Lad os lære vore Børn, at Kapitalismen, Stater og Partier skal knuses til Atomer for der bliver Fred mellem Menneskene.

2 Slags Journalistik

I maler løgne med tjære og sod —
Vi skriver sandhed med ild og med blod!

— — —

I snakker bagstræb og døgnsensasjoner.
I grifler spalter for Kruppske kanoner
I tjener tykt — tjener tusinder kroner
paa løgne og pjat —

Vi taler frihed for træller der slider!
Vi gaar i breschen for alle der lider!
Vi spreder had mod di snyltende mider —
og blir forhadt —
FORDI:
Vi skriver sandhedens ild med vort blod
hvor I maler løgnen med tjære og sod ! !

— *halfdan.*

Skal Virkningen af Overarbejdsloven ødelægges

Dansk Smede- og Maskinarbejderforbund godkender Regler, der paa flere Punkter ophæver Lovens gode Virkninger

I Loven om Forbud mod Overarbejde findes en Pasus, der siger: „Disse Regler for Udligning kan dog fraviges for saa vidt, der mellem vedkommende Arbejdsgiver og Arbejderorganisation er sluttet Overenskomst om en tillempet Ordning. En saadan Overenskomst skal godkendes af Socialministeren.“

Den 6. Oktober udsendte Centralorganisationen af Metalarbejdere i Danmark et Cirkulære til Afdelingerne, hvori den meddelte „at det ved de af Socialministeriet . . paabudte Forhandlinger“ med Arbejdskøberne ikke havde ført til noget Resultat, og at Lovens Ordlyd derfor skulde følges, det vil sige, at alt udført Overarbejde skulde afspadseres i Løbet af 14 Dage. Vi maa lige parantetisk indskyde den Bemærkning, at Socialministeriet ikke ifølge Loven kan „paabyde“ saadanne Forhandlinger og heller ikke ses at have nogen Interesse deri. Loven tillader, at der mellem Arbejdskøber og Arbejderorganisationer bliver afsluttet Overenskomster derom, men disse skal — vi formoder for at paase, at Lovens Virkninger ikke forringes — godkendes af Socialministeren. Hvis ingen af de paagældende Organisationer har Interesse i at føre saadanne Forhandlinger, ja, saa sker der kun det, at saa er det Lovens Ordlyd, man skal rette sig efter. At bruge Ordet „paabudt“ i denne Forbindelse er altsaa misvisende og vildledende, men det skal vel tjene sit bestemte Formaal.

I Smedenes Medlemsblad, Jern- og Metalarbejderen for Oktober aftrykkes imidlertid en Overenskomst, som Centralorganisationen har afsluttet med Arbejdskøberne d. 19. Oktober og som er bleven godkendt af Socialministeren den 29. Oktober.

Denne Overenskomst, der er ligesaa lang som selve Loven, er paa flere Punkter daarligere end det, der blev praktiseret før Loven.

Det hedder f. Eks. i Punkt 1 efter at Tidsfristen for Afspadsering fra Lovens 14 Dage er forlænget til 1 Maaned: „Ved Opgørelse af Overtid, som skal afspadseres medregnes ikke Rejsetid, Vejtid, Ventetid o. l. Disse Ting, der her udtrykkelig er undtaget fra Afspadseringen, har tidligere været at betragte som almindelig Overtid, der skulde afspadseres.

Punkt 2 indfører det Princip, at **man kan afspadsere Overtid paa Forskud,** idet den fastslaar, at Afspadseringer først skal finde Sted efter en ugentlig Arbejdstid paa 48 Timer. Det vil sige, at hvis en Mand af en eller anden Grund „brænder den a'“ en Dag eller nogle Timer først paa Ugen, kan Arbejdskøberen forlange ham til at arbejde disse Timer af senere paa Ugen, uden at han er pligtig til at afspadsere denne Tid. Muligt er det ogsaa, det fremgaar ikke klart af Punktet, at han heller ikke har Ret til den sædvanlige Overtidsbetaling.

Hvad er „egnet“ Arbejdskraft.

I Punkt 3 bestemmes det, at Afspadseringen kan udskydes til det passer Firmaet — det vil sige, til et Tidspunkt, hvor der ikke er noget at bestille — hvis der ikke findes „egnet“ Arbejdskraft indenfor Faget eller Virksomhedens Kapacitet er fuldt udnyttet.

Da det er overladt til Arbejdskøberen at definere Begrebet „egnet“ Arbejdskraft, kan han med denne Bestemmelse, hvis han vil, praktisk talt forhindre enhver Afspadsering.

Denne Betegnelse „egnet Arbejdskraft“ er noget Arbejderne — ikke alene indenfor Smedene, men inden for alle Fag — maa vende sig skarpt imod; thi vel findes der Specialister indenfor alle Fag, men de er vel ikke vanskeligere, end at enhver normal begavet Arbejder indenfor Faget kan lære dem. I det hele taget maa det jo blive Arbejdskøberens Sag indenfor Fagets eller Branchens ledige Arbejdere at tage i Arbejde og faa uddannet de Specialister, han har Brug for i sin Forretning.

Paa den anden Side har de Arbejdere, der kommer ud for, at de ikke kan faa Lov til at afspadsere paa Grund af manglende „egnet Arbejdskraft“ Anledning til med dette som Grundlag at rejse Lonkrav, thi naar de er de eneste Arbejdere, der findes, som kan udføre dette specielle Arbejde, maa deres Arbejdskraft jo være særlig værdifuld, — en sjælden Vare har altid en høj Pris, — hvorfor saa ikke benytte sig af Tilfældet og gribe Lejligheden til at faa Lonnen sat op, saa den kommer til at svare til Arbejdskraftens høje Værdi. Der er sikkert megen Arbejdskraft, der betales alt for lavt indenfor Smedefaget.

Endelig er der et Punkt i Overenskomsten, der siger, at „ingen Arbejder maa afskediges, forinden han har afspadseret det Antal Overtimer, han har præsteret ud over den 48 Timers Uge.“ Dette er en direkte Opfordring til Arbejderne om at være paa Jagt efter Overtimer, thi saalænge de er i Besiddelse af ikke afspadserede Overtimer, er de ogsaa sikker paa Arbejde.

En Bestemmelse, der giver frit Løb for Overarbejde.

Denne Overenskomst er som meddelt godkendt af Socialministeren, og man skulde derfor mene, at den var endelig og ikke uden videre kunde tilføjes noget eller ændres.

Dette er imidlertid ikke Tilfældet, thi den 1. November udsendtes et nyt Cirkulære om Overarbejdsregler, der skal gælde sammen med den omtalte Overenskomst. I disse Overarbejdsregler, hedder det bl. a.: „Nye Overarbejdsregler, der aftales Værkstedsvis i Henhold til Overenskomsternes § 8 Anm., skal indeholde Bestemmelse om, at den enkelte Arbejder ikke maa udføre mere Overarbejde end *16 Timer i 4 paa hinanden følgende Uger, dog maksimalt 6 Timer i en Uge.* Saadanne Overarbejdsregler skal indsendes til det ovennævnte Udvalg.

Eventuel nødvendig Overarbejde herudover aftales med Tillidsmanden.

Vi maa nok spørge, hvorfor der fastsættes maksimale Grænser for Overarbejde, d. v. s., det meste Overarbejde, der overhovedet maa udføres, naar Tillidsmanden to Linier længere nede faar Ret til at tillade yderligere Overarbejde. I Virkeligheden vil det jo sige, at Arbejdskøberen kan faa Ret til alt det Overarbejde, han ønsker.

Hvis Loven fortolkes og omkalfaktres i alle Fag, som den er blevet det her hos Smedene, saa er der ikke meget Haab om, at der vil komme flere i Arbejde. Naar den almindelige Tidsfrist for Afspadsering er forlænget til 1 Maaned, naar Arbejdskøberen yderligere kan faa Tidsfristen udskudt til et for ham passende Tidspunkt bare ved at paastaa, at der ikke findes „egnet Arbejdskraft“, eller at han ikke har Plads til flere Arbejdere i sin Virksomhed, saa vil den meste Afspadsering i Fremtiden komme til at foregaa paa Tider, hvor der ingen Travlhed er, og som Følge deraf vil der ingen Arbejdsløse komme i Arbejde.

Men Arbejderne kan selv ude paa Arbejdspladserne gøre meget til, at Loven kommer til at virke efter sin Hensigt, først og fremmest ved at modarbejde alt Overarbejde, og hvor Overarbejde har fundet Sted ved at fremskynde Afspadseringen, saa den saa vidt muligt kan falde paa et Tidspunkt, hvor det er nødvendigt at anden Arbejdskraft bliver antaget til Erstatning. Det er ikke alene en kammeratlig Handling, en Solidaritetsaktion overfor de Arbejdsløse, men det er en direkte Styrkelse af vor Klasse. Hver eneste Arbejder vi fra Gaden faar ind i Produktionen gør hele Klassen stærkere og mere modstandsdygtig overfor Arbejdskøberne.

Skal Skændselen fra 1916 gøres om igen

Der er mange Lighedspunkter med Overenskomstsituationen i Aar og den i 1916, da de Samvirkende bandt Arbejderne til 3 aarige Overenskomster under en Dyrtid hvor Priserne steg Dag for Dag

Der var en Tid indenfor dansk Arbejderbevægelses Historie, hvor Smedenes Overenskomst dannede Norm for, hvad den øvrige Arbejderklasse kunde opnaa.

Denne Periode indledede af Smedeforbundets nu afdøde Forretningsfører I. A. Hansen i 1911, da han egenmægtig afsluttede en 5-aarig Overenskomst for alle Medlemmer af Dansk Smede- og Maskinarbejderforbund.

Da Overenskomsterne i 1916 udløb for saa godt som hele den danske Arbejderklasse, skulde man tro, at man havde taget Lære af Erfaringerne. Man var da inde i det andet Krigsaar, hvor alle kapitalistiske Foretagender allerede den Gang gav svimlende Udbytter, hvor der for den arbejdende Befolkning herskede en Dyrtid, der bragte den til Sultegrænsen, og hvor Priserne steg Dag for Dag.

Men de danske Fagforeningspampere havde intet lært. De samvirkende Fagforbund og Fagforbundenes Ledere afsluttede nye Overenskomster, der bandt Arbejderne 3 Aar frem i Tiden med elendige smaa Lønforhøjelser, der ikke engang gav Arbejderne Dækning for den Prisstigning, der havde fundet Sted i den gamle Overenskomstperiode og slet ikke tog Hensyn til de umaadelige Prisstigninger, der var en daglig Foreteelse.

I en Tid, hvor Landet flød med Penge, hvor ethvert Svindelforetagende, der blev startet, var sikker paa hurtig og stor Gevinst, blev Arbejderne af deres Organisationsledere svinebundne for tre Aar og forsvarsløse udleveret til Kapitalisternes hensynsløse Udbytning. Resultatet af denne Skændsel blev, hvad det kun kunde blive, at Arbejderne paa trods af alle Overenskomster førte Kampen ind paa Arbejdspladserne, og selv om der i disse Aar regnede med Domme og Bøder over dem fra den faste Voldgiftsret, saa lykkedes det dem dog ved deres direkte Aktion paa Arbejdspladserne at højne Lønnen, saa de ikke blev trykket helt ned i Elendigheden, til de endelig i 1919 slog dette skammelige Spil over Ende og skaffede sig Lønninger, der stod i Forhold til Priserne og fik gennemført Forkortelsen af Arbejdsdagen til 8 Timer.

Der er mange Lighedspunkter med Overenskomstsituationen i 1916 og den, der foreligger i Dag. Der er ingen Tvivl om, at de Overenskomster, som Typograferne og Tobaksarbejderne med D. s. F.s Sanktion har indgaaet skal danne Normen for, hvad hele den øvrige Arbejderklasse skal opnaa.

Oppositionen er svagere i Dag end i 1916, meget mere staar til Pampernes Raadighed i Dag for at svinebinde Arbejderne. D. s. F. omfatter nu de fleste Arbejdere i Danmark, og kan de ikke faa Arbejderne selv — som Typograferne og Tobaksarbejderne — til at stikke Hovedet ind i Løkken, saa har de i Dag Forligsmandslov, Sammenkædningsregler og kompetente Forsamlinge r tilat gøre

Tiderne skifter —

Af det danske Kommunistpartis Udviklingshistorie

Da det danske kommunistparti i 1932 oplevede sit „parlamentariske gennembrud“, var der adskillige revolutionært indstillede arbejdere i partiet, som udenfor, der uden at være hildet i parlamentariske illusioner dog nærede visse forhåbninger om, at der nu skulde blive **ført djærv og revolutionær tale i den danske folkerepræsentation.**

Sejrsstolt svingede demonstrationstoget op foran Kristiansborg. Ombølget af de røde faner erklærede Aksel Larsen, **at det ikke var sidste gang, arbejderne gik til Kristiansborg.** Hans ord på slotspladsen hin decemberdag vakte forhåbning om, at partiet vilde følge den revolutionære parlamentarismes linje, hvis principielle grundsyn er: **at give udtryk for arbejderklassens kampe og derved støtte den udenomparlamentariske aktion.**

Den første tid fremviste et djærvt tilløb — man mindes endnu Munch-Petersens angreb på Hitler — men inden længe var man klar over, **at det forblev ved anslaget.** Krudtet blev altfor hurtigt vaadt. Og idag — efter 5 års virksomhed — er de første spæde ansatser til revolutionær parlamentarisme blevet fuldstændig kvalt af en **stigende opportunisme og tilnærmelse til det parlamentariske system.** I løbet af få år er det gået de kommunistiske repræsentanter, som det i fortiden er gået så mange andre arbejderrepræsentanter, der sendtes ind i de kapitalistiske parlamenter. De er blevet suget ind af den parlamentariske atmosfære og har ikke evnet at holde sig rank overfor systemets sædvaner. Den eneste adskillelse mellem de kommunistiske medlemmer og andre for dem er blot den, **at udviklingen til højre er sket overordentlig hurtigt.**

De højtidelige løfter på slotspladsen er nu glemt. Formodentlig hører disse hjemme under rubrikken: „sekterisme“, hvorunder så meget — også af partiets bedste fortid — nu likvideres. Før karakteriseredes den socialdemokratiske regering som „arbejderfjentlig“ og socialdemokratiets politik som „klasseforrædderisk“ — for helt at se bort fra al den tåbelige tale om „socialfascisme“. Men efter at partiets repræsentanter nogle år har siddet i rigsdagsstolen har de opdaget, at den socialdemokratiske regering ved nøjere eftersyn ikke er slet saa „arbejderfjendtlig“ og „klasseforrædderisk“ i sin politik, som partiet for så voldsomt hævdede. Ja, skønt socialdemokratiet for hvert år udviklede sig i mere og mere borgerlig retning og i konsekvens af den kommunistiske terminologi måtte blive mere „arbejderfjentlig“, ønskede kommunistpartiet enhedsfront med „et af II Internationales mest reaktionære partier“ og som nydøbte demokrater endog enhedsfront med retsstatsfolk og radikale. Og selv den mest overfladiske gennemgang af partiets presse og tidsskrift **dokumenterer til fulde partiets forvandling til et opportunistisk og parlamentarisk parti.**

Det begyndte med „Socialistisk arbejderparti“ i revolutionsårene, hvis almindelige grundsætninger den da siddende Zimmerwald - kommission fandt betænkelig „antiparlamentarisk“, og idag er D. K. P. foreløbig havnet i folkefront, demokrati og nationalforsvar. Hvad mon en Thøger

Vi vil ikke skjule, at saafremt vort Blad fortsat skal udgaa, da er det en bydende Nødvendighed, at hvert eneste Menneske, der sætter Pris paa Bladet, yder det sin Støtte enten ved at købe vort Bladfondsmærke eller ved at tegne sig selv og andre som Abonnenter paa Bladet.

Den Tanke, at andre nok klarer Bladets fortsatte Udgivelse, er kun Udtryk for personlig moralsk Sløphed og fører direkte til Bladets Død.

Forholdet er, at hver eneste 50 Øre eller Krone har afgørende Betydning for vort Blads Bestaaen. Ingen Læsere, der sætter Pris paa Bladet, kan under disse Forhold være bekendt at holde sig tilbage, naar de har Evnen til at yde et Tilskud — stort eller lille.

Derfor bort med al Ligegyldighed! Send i Dag Bladet et Bidrag! Dets Adresse er: Blaagaards Plads 21, København N.

BRDR. THØGERSEN'S
BOGTRYKKERI
Vesterbrogade 27 B
C
C. 5023
Moderne Trykninger - Billige Priser

„Krystal“ Mineralvand
Tilkendt Guldmedalje i København.
Bemærk Garantien paa Etiketterne.
Anvender kun lovligt foreskrevne Flasker med Navnet „Krystal“ i Flaske og Prop. — Salg til Private.
Billige Priser.
Godthaabsvej 239. Telf. C. 6355

det.

Vi vil derfor raabe et Alvorsord til de danske Arbejdere — en Advarsel.

Vi er igen inde i en Dyrtidsperiode med stadig stigende Priser, og der er intet der tyder paa, at Højderne er naaet endnu.

I de forløbne 5—6 Aar er Arbejdernes Realløn faldet med mindst 20 pCt.

Vi har en Arbejdsløshed, der antagelig i Vinterens Løb vil naa de største Tal, vi endnu har haft her i Landet.

Vi har meget, vi skal have indhentet.

Tiden er ikke til at binde sig for aarelange Overenskomster.

Vi maa have en Lønforhøjelse,

Bliv Abonnent

der skaffer os Dækning for Prisernes Stigning. Vi maa have en Forkortelse af Arbejdsdagen, saa vi faar vore arbejdsløse Kammerater ind paa Arbejdspladserne. Vi kan ikke lade os nøje med 3—4 pCt. Lønforhøjelse og lade de Arbejdsløse blive udenfor paa Gaden.

Vi maa i vore Fagforeningerne rejse en Storm mod denne Reaktion, der lægger sin kolde klamme Haand om alt, vi maa stille vore Krav, og vi maa gøre os klare til at kæmpe for deres Virkeliggørelse.

Hvad vi bør lære af den spanske Borgerkrig

Folkefronten som Bolværk mod den socialistiske Revolution

Arbejderklassen har blot Magt paa den uafkortede Klassekamps Grundlag

I

Trods alle antifascistiske frontkæmperes heroiske anstrængelse er det i borgerkrigens femtende måned lykkedes de fascistiske troppestyrker at besætte alle de nordvestlige kystdistrikter, således at den internationale fascismes spanske agenter nu kan frigøre store troppekontingenter og iværksætte en større offensiv på de frontafsnit, hvor regeringstropperne endnu holder stillingen.

Ved Francobandernes sidste sejre med efterfølgende terror af den forsvarsløse befolkning er ca. 65% af spansk landområde og ca. 70% af befolkningen kommet under fascistisk styre. Uden af den grund at henfalde til pessimistiske betragtninger vedrørende borgerkrigens endelige udfald, bør man dog være ganske klar over, **at kampen er trådt ind i en ny og farlig fase.** Skulde det i den nærmeste tid virkelig lykkes Franco at sprænge den aragonske front og derved isolere Katalonien og Madrid fra hinanden og påny smede et jernbælte omkring den spanske hovedstad, vil den antifascistiske front være tvunget ind i en livsfarlig situation, der ialfald i første omgang kan besegle dens skæbne.

Der kan naturligvis i den elvte time ske en radikal ændring i den militære situation. Ligesom Madrid i efteråret 36 var i overhængende fare, der i sidste øjeblik blev afværget af meksikanske og sovjetrussiske våben, således tør man ikke ganske se bort fra, at der i den yderste nødssituation kan indtræffe begivenheder, der for anden gang vil sikre hovedstaden mod erobring.

Oprør af civilbefolkningen i de af fascisterne besatte områder, skærpede gnidninger mellem spanske og italienske elementer indenfor fascisthæren, øget spænding af de bestående modsætningsforhold mellem Francofascister og mere yderliggående nationalister kan — ialfald indirekte — styrke den antifascistiske kampfront. Og regeringstroppernes fortsatte forsvarskamp under parolen: hellere død end fascistisk slaveri kan i sin tragiske heroisme eventuelt opflamme den internationale arbejderklasse til endelig at omsætte de mange sympatierklæringer i solidarisk handling.

Imidlertid gør man klogt i, **ikke at nære altfor store forhåbninger i den retning.** Under henvisning til arbejderbevægelsens passive holdning i den forløbne tid vil utvivlsomt mange endog være tilbøjelige til at betragte sådanne forhåbninger som **„romantiske perspektiver" uden nogetsomhelst hold i de forhåndenværende reelle muligheder.**

Men: selv i tilfælde af, at det skulde lykkes den internationale arbejderklasse — i første række de franske og engelske arbejdere — at udøve et sådant tryk på „deres" respektive regeringer i retning af at få åbnet den fransk-spanske grænse for frivillige antifascister — atter her kunde de franske arbejdere mobilisere legioner — samt at skaffe de spanske antifascister de nødvendige våben og ammunition, så vilde det idag alligevel — netop på baggrund af Francos sidste sejre — **være et åbent spørgsmål, hvorvidt hjælpen udefra kunde nå frem, inden** fascisternes næste store offensiv sættes i gang.

Situationen er altså idag af en så faretruende beskaffenhed, **at øjeblikkelig og effektiv understøttelse udefra er bydende nødvendig.** Og den allernærmeste fremtid vil afgive svar på, hvorvidt de **internationale hovedorganisationer** fortsat vil indskrænke sig til vedtagelser af nye intetsigende resolutioner og parlamentariske henstillinger til de imperialistiske regeringer og „folke"-forbundet. I så fald vil det spanske arbejdende folk forbløde samtidig med, **at den proletariske internationalisme atter har lidt et skæbnesvangert historisk nederlag.**

Skaf „Arbejdet"
en Annonce

Den spanske borgerkrig er et internationalt anliggende

Uanset Francos eventuelle sejr i første omgang eller et forsmædeligt forlig mellem fascisme og folkefront, arrangeret og gennemtrumfet af den udenlandske imperialisme, og uanset om spændingen mellem de to franskapitalistiske statsgrupper: de s. k. demokratiske vestmagter og den tyskitalienske fascisme (Berlin-Rom aksen) eventuelt skulde udvikle sig hen imod den almindelige europæiske krig, har den spanske borgerkrigs skiftende faser **allerede** afgivet et omfattende og oplysende materiale til belysning og vurdering af de imperialistiske staters forbryderiske spil, i **hvilket borgerkrigen blot placeres som en almindelig brik på brædtet.** Og ikke mindst de spanske arbejdere, der som følge af dette spil er kastet ud i en kamp på liv og død, har høstet bitre erfaringer, **der er af grundlæggende betydning for den socialistiske klassekamp i andre lande.**

Der foreligger altså allerede nu en række betydningsfulde kendsgerninger, der ikke ændres ved borgerkrigens udvikling og som arbejderklassen i andre lande bør drage lære af.

På grundlag af det forhåndenværende materiale kan man fastslå, **at de spanske begivenheder fra fascistoprørets udbrud til Gijons erobring samlet bekræfter borgerkrigens internationale karakter.**

Når de spanske arbejdere er gået ud i kampen for at knuse fascismen, har de i Franco og hans lejede horder ikke blot set den spanske fascisme i dens uudslukkelige had til de udbyttede klassers frigørelseskamp, men bag dem **oprørets virkelige bagmænd: Mussolini og Hitler med deres internationale slæng af psykopatiske folkeforbrydere, arbejdermordere, krigsanstiftere og sadistiske kulturbarbarer** — uhyggelige og blodbesudlede gengangere fra den sorteste middelalderlige reaktion.

Stolte og med revolutionær ildhu er de spanske arbejdere gået i kampen. Strømme af blod har vædet slagmarkerne og kampens ofre må tælles med mangecifrede tal. De har kæmpet til det yderste — tænk på de anarkistiske militssoldater under Iruns erobring og det efterfølgende blodbad — og de er faldet i bevidstheden om, at de i kampen mod den udenlandske imperialismes militærstyrker har opfyldt deres proletariske solidaritetsforpligtelser overfor deres klassefæller i udlandet. De har bekæmpet fascismen, fordi denne også var den internationale arbejderklasses fjende. Borgerkrigen har for dem ikke været et isoleret spansk anliggende, men en klassekrig med internationale perspektiver. Og bevidstheden om ved siden af selvforsvaret at kæmpe på andres vegne har stålsat deres kampvilje og inspireret dem til de heroiske anstrængelser, der har godtgjort for alverdens arbejdere, **at man** — modsat de tyske arbejderklassers katastrofale passivitet — **kan og bør bekæmpe fascismen til det yderste og med våbenmagt.**

Vi har derfor ret til at fastslå, **at de spanske arbejdere er forblevet socialismen og den proletariske internationalisme tro.** Og havde en lignende ånd behersket andre landes arbejdere vilde Franco og fascistoprørets ledere forlængst være stillet op ad muren og **borgerkrigen forvandlet til en social revolution.**

Fascistoprøret led i den internationale fascismes offensiv.

Videre giver de spanske begivenheder os ret til at fastslå, **at de spanske fascistgeneralers oprør i Juli 36 ikke var af lokal eller national art.** Den monarkistiske- feudal- klerikalereaktion var ved sidste valg blevet eftertrykkeligt besejret og de kapitalistisk indstillede venstrerepublikanere havde overtaget regeringen. Der blæste en liberal reformvind over landet. Efter de dramatiske hændelser i 1931 og 34 trængte folket til en hvilepause. Den nye republik havde et stort folkeflertal bag sig.

Skønt regeringen nølede i løsningen af dagens vigtigste problem: **jordreformen,** og skønt de feudal- militæriske kredse pønsede på iværksættelse af statskup, forinden en radikal agrarreform havde undermineret den store jordbesiddelsesmagt, vilde den nationalistiske reaktion næppe have vovet at hejse oprørets fane, hvis ikke disse kredse i **forvejen** havde sluttet alliance med deres ideologiske meningsfæller i udlandet: i første række den italienske fascisme, der udfra sin imperialistiske ekspansionshunger og nationale magtbrynde, styrket dels af Abessiniens erobring og den internationale fascistbevægelses almindelige vækst, **havde haft parallelt løbende interesser med de spanske feudalherrer.**

Af det store materiale, der beslaglagdes i oprørets første dage og offentliggjordes i udlandet, fremgår klart og uomstødeligt, **at oprøret er planlagt og iværksat i forbund med den italiensk-tyske fascisme,** hvis militære understøttelse har været fascistoprørets nødvendige forudsætning.

De spanske fascistgeneralers oprør må derfor karakteriseres som **et led i den internationale fascismes almindelige fremstød.** Og det må i denne forbindelse betones, at det ikke i første række er det beslægtede ideologiske grundsyn, der har bestemt alliancen: Franco-Mussolini, men **det nye romerske imperiums vitale økonomiske interesser.**

Hvilken pris den spanske fascisme har måttet give sin underskrift på, tilhører endnu de hemmelige protokoller, men hvor meget man end dementerer — og dementier, i særdeleshed kapitalistiske dementier, tjener altid folkebedraget — kan man trygt gå ud fra, at Mussolini har følgende krav: fordelagtige handelstraktater, adgang til råstoffer, navnlig malmerts til den militære oprustning, koncessioner i spansk marokko og militær kontrol over de baleariske øer. Disse krav udtrykker ikke blot kapitalistiske interesser i almindelighed, men den italienske fascismes i **særdeleshed.**

Hertil må føjes den yderst vigtige kendsgerning, at understøttelsen af en spansk fascistregering og de eventuelle muligheder for en afgjort fascistisk sejr vilde betyde en alvorlig trussel mod de s. k. demokratiske vestmagter, i særdeleshed Frankrig, der i så fald vilde blive tvunget til at befæste sin sydgrænse, hvilket atter vilde betyde øget belastning af statsbudgettet og skarpere indrepolitiske forhold. Et fascistisk Spanien vilde desuden fra sine centrer i Marokko kunne lede den fascistiske propaganda ind over de franske kolonibesiddelser, ligesom et fascistisk Spanien vilde inspirere den eksisterende franske fascisme.

Vi fastslår derfor, **at Francos oprørsbevægelse er et led i den internationale fascistbevægelses almindelige ekspansionsdrift, og at denne uden militær intervention udefra for længst vilde have været likvideret. Alle antifascistiske retninger og folkefronter har** — i pressen, radioen og utallige officielle udtalelser — uden reservation erklæret: **at uden hjælp udefra vilde fascistoprøret være kvalt i første omgang.**

Hvad arbejderklassen bør lære heraf.

Den tysk - italienske intervention, uden krigserklæring eller iagttagelse af andre formaliteter, viser arbejderklassen, navnlig i de mindre og små kapitaliststater, at fascismen ikke standser ved sine egne landegrænser, men trænger ind i „fjendens land", hvor den forbinder sig med den sorteste reaktion. I land efter land kan vi konstatere, hvorledes den gennem stråmænd, der altid er til rådighed — organiserer fascistiske grupper, **der på et vist tidspunkt skal tjene som basis for en militær intervention.**

De små nationer bør ikke undervurdere denne fare, navnlig må arbejderklassen ikke gøre det. Mere end nogensinde må den holde skarpt udkig og gøre sig fortrolig med, **at dele af borgerskabet i „eget" land — dette gælder ogsaa Danmark — har interessefællesskab med den internationale fascisme, og at disse kapitalistiske kredse allerede idag er hemmeligt forbundet med fascismen.**

Derfor må den antifascistiske propaganda forstærkes. Alle fascistiske organisationer, de åbne som de maskerede, må bekæmpes skarpt. Alle nazistiske tendenser, hvor de end dukker frem, må slås ned med hård hånd.

Lad os af den fascistiske intervention i Spanien drage den lære, at ruster vi os ikke i tide mod deres forbryderiske anslag, da knuser den os. Her er arbejderklassen enten hammer eller ambolt. Vel er de fascistiske organisatorer som nationale fremtoninger i „vort" land ikke en øjeblikkelig fare, men **de er det i kraft af deres internationale forbindelser.**

Man må være opmærksom på, at de her i landet eksisterende nazistorganisationer, deres blade og propaganda ad skjulte **kanaler financieres udefra.**

Lad os ikke undervurdere faren, men på den anden side vogte os for at blive indfanget af den nationalistiske ideologi, der uvægerligt fører til forøget militært beredskab. Kommunistpartiets nye indstilling til „fædrelandsforsvaret" må være et afskrækkende eksempel. Nej, der må i tide organiseres en antifascistisk bevægelse, der ikke fortrinsvis tager sigte på fascismen udefra — en sådan ensidig antifascisme vil let kunne føre til en „socialistisk" betonet nationalisme — men som vender sig mod fascismen i „eget land". Og mest effektiv er den antifascistiske kamp, **der vender sig mod de kapitalistiske udbyttere i „eget" land.**

Vore udenlandske klassefællers bitre lidelser under det fascistiske voldsherredømme maner os til forstærket kamp. De spanske kammerater besværger os at deltage i den. Vil vi tage lære og gøre vor pligt.

Den spanske folkefrontsregering har sin andel i ansvaret for fascistoprøret.

At de fascistiske generaler overhovedet dristede sig til at proklamere oprør muliggjordes ikke bare gennem deres alliance med den udenlandske fascisme, men var tillige begrundet i visse objektive spanske forhold.

For det første: den siddende venstre-republikanske folkefrontsregering Gival havde forsømt **at foretage en rationel udrensning af alle kontrarevolutionære og mistænkelige elementer i hæren.** I stedet for at afskedige eller arrestere de fascistiske officerer, blev disse deporteret, hvor de i forvisningen fik kærkommen lejlighed til at konspirere.

Regeringens støttepartier: socialdemokrater og kommunister krævede heller ikke omdannelse af den borgerlige hær.

For det andet: **Folkefrontsregeringen veg tilbage for en radikal løsning af dagens vigtigste problem: bønderne og jorden.** I stedet for at skride til ekspropriation af den store jordbesiddelse — hvorfor har man ellers flertal i nationalforsamlingen — begrænsede den jordreformen til en højst nødtørftig udstykning, hvorved blot et lille mindretal af jordløse landarbejdere fik adgang til jord mod erstatning til ejerne. De store bondemasser svigtede man fuldkommen.

Ganske vist „krævede" socialdemokraterne og kommunisterne vidtgående foranstaltninger, men affandt sig dog — af hensyn til folkefrontens bevarelse — med den karrige reform. Da hæren i overvejende grad bestod af bondeklassens sønner, er det klart, at utilfredsheden med regeringens jordpolitik banede vejen for fascismens sociale demagogi. Og derfor kunde Franco på forhånd regne med et vist troppekontingent.

For det tredje: **Folkefrontsregeringen følte sig ikke tilskyndet til at ændre den kapitalistiske kolonialpolitik.** Den spanske stats undertrykkelse af det marrokkanske folk blev ikke mildnet, endsige ophævet. Derfor blev det såre let for Francos agenter at opflamme maurerne til deltagelse i korstoget mod „de røde".

Endelig for det fjerde: **Folkefrontsregeringen indtog en fjendtlig holdning overfor den revolutionære arbejderbevægelse.** Den brutale forfølgelse af syndikalister og anarkister satte arbejderne op imod hinanden, — en splittelsespolitik, der altid er til gavn for den kapitalistiske reaktion.

Alle disse fejl skabte en del objektive muligheder, som den militaristisk-feudal-klerikale reaktion hensynsløst udnyttede. Således er nu engang klassekampens indre love. Ansvaret herfor må regeringen **dele med** de politiske arbejderpartier, der rent teoretisk „krævede" iværksættelse af radikale reformer, men **i praksis bøjede sig for de borgerlige magthavere.**

Folkefronten er et kapitalistisk våben mod arbejderklassens kamp for socialismen.

Ingen vil naturligvis forlange, at en **kapitalistisk** regering skal føre **socialistisk** politik. Det kan den i sagens natur slet ikke. At ville mene, at en folkefrontsregering skulde kunne demokratisere hæren, ekspropriere den store jordbesiddelse og give „sine" kolonifolk fuld selvbestemmelsesret kan kun opstå i utopiske hjerner, der aldrig har forstået den socialistiske klasseanalyse. Ti de nævnte reformer vilde naturligvis sprænge selve kapitalismens system. Men: **det skulde på den anden side have været muligt at skabe visse reformer,** der i deres begrænsning dog havde været i stand til at umuliggøre fascisternes demagogiske udnyttelse af de begåede fejl. De franske arbejderes strejkebevægelse i foråret 36 og de heraf følgende økonomiske forbedringer på en række vigtige felter, **har jo godtgjort muligheden af begrænsede reformer indenfor det kapitalistiske system.**

Vi hævder derfor, at den spanske folkefrontsregering har sit ansvar for oprørets udbrud. Og vi retter i særlig grad vor anklage mod socialdemokraterne og kommunisterne, **fordi de — ved indenfor folkefronten at bøje sig for den kapitalistiske linje — har svigtet de spanske arbejderes klasseinteresser.**

At folkefronten ikke har villet skride til radikale reformer, afslører dens karakter af **kapitalistisk** regering — ikke af at være et overgangsstyre mellem kapitalisme og socialisme. Og vi må fastslå, at de politiske arbejderpartier, der officielt foregiver at ville socialismen, **har positivt understøttet kapitalismen.**

Heraf bør arbejderklassen drage den lære, at folkefronten, som den er blevet praktiseret i Spanien, **allerede** fra sin start har stillet sig på det borgelige samfunds side — altså: **mod** arbejderklassens virkelige livsinteresser, og **at folkefronten derved faktisk er blevet et bolværk mod den socialistiske revolution.**

Folkefronten, der var tænkt som et **gennemgangsled** til arbejderklassens magtovertagelse, har afsløret sig som en **ny udgave** af ministersocialisme og kapitalistisk koalisationspolitik, der intet som helst har med socialismen at gøre.

Og resultatet af dette samarbejde mellem arbejderklasse og borgerskabets s. k. venstrefløj har foreløbig godtgjort, at folkefronten så langt fra fremmer arbejderklassens interesser, at den snarest lænkebinder arbejderne, lammer deres selvstændige aktioner, svækker deres revolutionære kampvilje — kort sagt: **pacificerer klassekampen,** i stedet for at udløse arbejdernes had til den kapitalistiske udbytning og inspirere dem til uforsonlig klassekamp. **Med kapitalismens tilintetgørelse** som mål.

Og overfor de kritikere, der henviser til, at også den revolutionære arbejderbevægelse har samarbejdet med folkefronten, har haft sæde i dens regering, ønsker vi at betone, at vel har dette en overgang været tilfældet, men C. N. T.s repræsentanter er ikke gået ind i folkefrontsregeringen på grundlag af et politisk program, derimod for **at sikre enheden i den antifascistiske kamp.** Og den væsentlige forskel har hele tiden været til stede, at de politiske arbejderpartier i folkefronten har erklæret sig for den demokratiske republik, for status quo — d. v. s. for den **kapitalistiske linje,** medens den revolutionære arbejderbevægelses tillidsmænd — side om side med kampen mod Franco — har erklæret sig for den sociale revolution, ja, endog begyndt denne i enkelte distrikter — d. v. s. for den socialistiske linje.

Dette er en afgørende principiel forskel, hvis værdi ikke forringes, selvom C. N. T. eventuelt senere vil betragte sin indtræden i folkefrontsregeringen som en taktisk fejl.

Ivan.

Thøgersen, der var med de første år, egentlig tænker over denne besynderlige udvikling! Måske eksisterer dette problem ikke for en kommunistisk partifunktionær, der efter sin håndfæstning til Komintern må nøjes med at forkynde folkefront og gå rundt og finde „farlige mænd". Også han: manden fra grønttorvet og fortidens demonstrationer, een af de få af „den gamle garde" er blevet grå og er gået i hi. Nu er det revolutionært at passe de faglige spalter, indtil han en dag skal hjælpe vennen Hans Kirk med at hejse nationalflaget over de af Aksel Larsen „demokratiserede" hærstyrker.

Ligesom socialdemokratiet, der begyndte som revolutionært omstyrtningsparti, men på et givet tidspunkt lagde sin taktik an på ikke unødigt at forarge borgerskabet, således har kommunistpartiet, der officielt bekender sig til den socialistiske revolution, også lagt sin taktik om og er ude på listesko, fremmende de parlamentariske illusioner.

Løfterne på slotspladsen er ikke blevet indfriede og med den nuværende udvikling er der ingensomhelst udsigt til, at partiet vil indfri disse. Derimod synes det som om, at alt hvad Aksel Larsen siger i rigsdagen og Rich. Jensen i borgerrådet **er det væsentlige i partiets virksomhed.** Masserne og dens aktioner synes man at have glemt, kender ikke mere til nogen pligt til at organisere udenomparlamentariske aktioner. Det synes **som om partiet totalt har mistet forståelse af at tyngdepunktet i kampen for socialismen ikke ligger i de parlamentariske forsamlinger, men i massernes direkte aktioner.**

Trods al fornøden teoretiske vejledning, som kommunistiske teoretikere og verdenskongresser engang har stillet til partiets rådighed, synes den nuværende ledelse ikke at have forstået sin egentlige opgave: at organisere en revolutionær massebevægelse, at være en regulator af de udenomparlamentariske aktioner og udnytte den parlamentariske virksomhed som „et hjælpemiddel i arbejderklassens samlede revolutionære kamp." (Bucharin). Thi som samme forfatter rigtigt siger: **„proletariatets klassekraft gror ikke i parlamentet, men i massebevægelsen."**

Dette er den revolutionære parlamentarismes grundlag og fornægter man dette, **har partiet ophørt med at være kommunistisk.** Men hvad bryder man sig nu om Bucharin — han er jo bare en „folkefjende".

Arne Fjeld.

Mødelisten

Slagtersvendenes Fagforening.

Ekstraord. Generalforsamling Mandag den 15. November Kl. 20. Den blaa Sal, Enghavevej.

Bygningssnedkernes Fagforening.

Ekstraord. Generalforsamling Onsdag den 17. November Kl. 7,30, Folkets Hus, Enghavevej.

SEXUALKLINIKEN i Frederiksberggade 25. Sexuel Raadgivning, specielt Vejledning i Forebyggelsen mod Svangerskab.
Fast kvindelig Medarbejder.
Alle Hverdage Kl. 10½—12.
Mand & Fred. Aften Kl. 7—8.
J. H. LEUNBACH

„Cafe TODE"
Todesgade 6
Pølsekro & Billard

Husum Møllekro
Carl Olsen. Bella 14
Frederikssundsvej 350.
Familiehave Keglebane

ALLE MODERNE RADIOAPPARATER
sælges paa Ratebetaling. Deres gl. Radio eller Grammofon tages i Bytte.
»Kramolin«, Rosenvængets Allé 8.
Øbro 6016. Øbro 6316.

Husk
Cigar- og Vinforretningen
Gl. Mønt 39
Stort Udvalg i Vin og Cigarer til billige Priser.

Tennis Ketscher og Badminton
opstrenges og repareres
Richard Sjøgren
Dr. Tværgade 21 . Palæ 110v

Ansvarlig overfor Presseloven
Alfred Mogensen
Brdr. Thøgersen

ARBEJDET

Arbejdernes Frigørelse maa blive deres eget Værk

Organ for Danmarks syndikalistiske Bevægelse

15 Øre

No. 41. | Fredag d. 19. November 1937 | 2. Aarg.

Durrutti - Arbejderen Anarkisten

Jaget og forfulgt gennem Spanien, Sydamerika og det halve Europa, fænglet af Reaktionen, deporteret af Demokraterne blev Durrutti, under Kampen mod Franco, Frihedshelten, hvis Død blev begrædt af hele det antifascistiske Spanien

Buenaventura Durrutti

Af klassekampsbrødre du mindes i dag —
Buenaventura Durruti . . .
Du tjente til døden vor hellige sag —
Buenaventura Durruti . . .
Vi sænker for dig vort sortrøde flag —
Buenaventura Durruti . . .

Vi hvisker dit navn og husker dig bror —
Buenaventura Durruti . . .
I tavshed vi lover at følge dit spor —
Buenaventura Durruti . . .
Som du vil vi kæmpe for frihed paa jord —
Buenaventura Durruti . . .

Jacob Hansen.

Den 20. November 1936 blev en Sorgens Dag for det antifascistiske Spanien. Paa denne Dag traf den dræbende Kugle Buenaventura Durrutti i Skyttegravene foran Madrid.

Hvem var denne Durrutti?

Han fødtes i Leon den 14. Juli 1896. Hans Fa'r var Jernbanearbejder. Der var ni Børn, der alle blev opdraget i den frie Socialismes Aand. De er alle paa to nær, der endnu kæmper ved Fronten. faldet i Kampene i Spanien.

Som 14-aarig Yngling fik han Arbejde ved Jernbaneværkstederne i Leon. 1917 udbrød der Strejke paa disse Virksomheder. Denne blev slaaet ned i Blod, og den unge Durrutti, der med Liv og Sjæl havde deltaget i den, maatte flygte til Frankrig, hvor han i 3 Aar arbejdede som Mekaniker i Paris.

I 1920 vendte han tilbage til Spanien. I San Sebastian sluttede han sig til de anarkistiske Kredse og tog aktiv Del i Bevægelsen. Paa denne Tid var Anarkosyndikalisterne i Barcelona udsat for de frygteligste Forfølgelser. Guvernøren *Martinez Anido* og Politipræsidenten Arlequi foranstaltede en sand Klapjagt paa alle revolutionære Arbejdere, fængslede dem og myrdede dem, og terroriserede dem paa alle Maader.

Formanden for C. N. T.'s Nationalkomité, Anarkisten *Buenacasa*, havde faaet Øje paa den unge Durrutti, og fik ham til at tage til Barcelona. Ankommen dertil stiftede han Bekendtskab med ***Francisco Ascaso Jover*** og *Garcia Oliver*.

Resultatet blev et inderligt Venskab, der varede Livet ud. *Ascaso* faldt som bekendt under Stormen paa Atarazon-Kasernen i Barcelona under Kampen den 20. Juli.

Ministerpræsident Dato blev almindeligvis anset som den egentlige skyldige i Forfølgelsen mod Arbejderne, og de besluttede et Attentat mod ham. Senere prøvede Ascaso og Durrutti et Attentat mod den reaktionære Kardinal *Soldevila* i Zaragoza, der blev dræbt. Efter dette Attentat maatte de to Venner flygte. De rejste til Argentina, hvor de straks kastede sig ind i den revolutionære Bevægelse. Atter Flugt og ny Forfølgelse. Fra Sydamerika undslap de til Europa. I de halve af Europas Lande forsøgte de at finde et Fristed, men overalt blev de jaget, fængslet og udvist, kun de pariske Arbejders mægtige Demonstrationer forhindrede deres Udlevering til Argentina, hvor Døden havde været dem sikker.

Til sidst fandt de et midlertidigt Fristed i Belgien. Durruttis Hustru skriver derom: — „Til de belgiske Myndigheders Hæder, thi de kunde ikke være uvidende om de to berygtede Anarkisters virkelige Identitet, maa jeg sige, at de var gode mod os og lod os leve i Fred."

Saa faldt det spanske Kongedømme. Den 15. April vendte Ascaso og Durrutti tilbage til Spanien. De ventede, at de nu i Ro og paa fredelig Maade skulde faa Lov til at arbejde for deres Ideer og reorganisere den syndikalistiske Bevægelse, der under hele Diktaturperioden havde været illegal.

Men i den Retning tog de Fejl.

Under Januar Opstanden i 1932 opholdt Durrutti sig i Figal i det nordlige Katalonien, hvor den frie Kommunisme blev proklameret. Da Opstanden var slaaet ned. blev han af de republikanske Myndigheder deporteret til Afrika.

Efter Diktaturets og Monarkiets Fald overtog de demokratiske og republikanske Myndigheder Rollen som Forfølgere af de revolutionære Arbejdere. En demokratisk Politiker som Companys, Kataloniens Præsident, der ved Durruttis Baare betegnede ham som den forreste af alle spanske Folkehelte, gjorde mange Angreb paa hans Liv og Frihed. Heller ikke de Myndigheder, der udgik fra Folkefrontsvalgene 1936, stod tilbage for de mere reaktionære i Forfølgelsen af Durrutti og hans Kammerater, og det meste af Tiden fra 1933 til Fascistoprøret 1936 maatte Durrutti sammen med Tusinder andre revolutionære Kammerater tilbringe bag Fængselsmuren.

Men altid, naar han var i Frihed, var han i forreste Linie. Utrættelig agiterede og organiserede han, og da Fascistrevolten udbrød den 19. Juli, mødte han paa Barrikaden endnu syg og svag efter en lige gennemgaaet Operation. Han deltog i Stormen paa Atarazan Kasernen og saa sin gode Ven og Kampbroder Ascaso falde for en fascistisk Kugle.

Da Arbejderne i Barcelona havde slaaet Fascistoprøret ned, organiserede han straks de første Kolonner, der drog til Aragonien og rensede denne Provins for Fascister.

Og han ikke bare kæmpede, han organiserede, bragte Næringslivet paa Fode, overlod Jorden og Fabrikerne til Landarbejderne og Industriarbejdernes Syndikater og drev de private Udsugere sammen med de fascistiske Horder foran sig. Hans Maal var Erobringen af den revolutionære spanske Højborg Zaragoza, men det opnaaede han ikke, fordi han manglede Vaaben.

Medens Aragonien langsomt blev renset for Fjender, lagde Fascisthæren sin Ring tættere og tættere om Madrid. Det saa truende ud. Durrutti rejste til Madrid og tilbød sin Hjælp, men fik Afslag. Folkefronten i Madrid ønskede ingen Hjælp fra Kataloniens Anarkosyndikalister. Men da Fjenden stod i Universitetsstaden og alt tydede paa, at det kun var Timer om at gøre, inden Byen vilde falde, omdannedes Regeringen, der blev nedsat et Forsvarsraad i Madrid, og der blev sendt Bud efter Durrutti. Med 4000 katalonske Syndikalister ilede Durrutti Madrid til Undsætning og mod denne levende Mur af tapre Mænd brødes den fascistiske Stormbølge. Madrid var reddet, men Redningsmanden, Durrutti, blev selv paa Valen, den dræbende Kugle traf ham i Hjertet, og han døde øjeblikkelig.

Om man i noget Tilfælde med Sandhed kan tale om Landesorg, saa var det her ved Durruttis Død. Hele det antifascistiske Spanien fra Venstre til Højre samledes i Sorg og Deltagelse om hans Baare, da hans Lig førtes den lange Vej fra Madrid til Barcelona, hvor han begravedes paa Montjuichs Kirkegaard, hvor Francisca Ferre, der blev myrdet af Katolikerne 1909, og hans Ven og Kampbroder, Francisca Ascaso, allerede hvilede.

Mere end 600,000 af Barcelonas Indbyggere fulgte Durrutti til Graven, over deres Hoveder vajede Tusinder af sortrøde Faner, og langs Gaderne, Toget passerede, kantedes Fortovene af en kompakt Menneskemasse. Mere end 1 Million Mennesker deltog i denne storslaaede Begravelse.

— — —

Durrutti var den fødte Organisator, men beskeden og tilbageholden. Han forlangte aldrig noget for sig selv. Han tragtede aldrig efter fremstaaende Stillinger, men var altid med i den revolutionære Kamp, hvor den var farligst. Han følte sig til det sidste som spansk Arbejder og Anarkist.

Da Republiken vilde hædre ham og stadfæste hans Kommandantgrad, svarede Durrutti:

— „Jeg har været Anarkist i hele mit Liv og jeg haaber, jeg vil blive ved at være det til min Død. Jeg vilde betragte det som noget sørgeligt, om jeg skulde blive General."

I dette enkle fordringsløse Svar har man hele Durruttis helstøbte og beskedne Personlighed.

Tobaksarbejdernes Overenskomst

Grundet paa en Misforstaaelse bragte vort Blad i sidste Nr. nogle helt forkerte Tal fra Tobaksarbejdernes Afstemning om den nye Overenskomst. Vi beklager det skete og bringer nedenfor de rette Tal:

4943 stemte Ja, 2709 stemte Nej. Stemmedeltagelsen var over 80 pCt.

Den store københavnske Afdeling „Enigheden" forkastede med 82 Stemmers Majoritet (1442 Ja, 1524 Nej). Horsens Afdeling forkastede med overvældende Majoritet. — Horsens Tobaksarbejdere har altid vurderet deres Arbejde højere, end Fabrikanterne og Pamperne — endvidere forkastede Esbjerg.

De to smaa Afdelinger Slagelse og Nakskov vedtog med ringe Majoritet, alle de andre Afdelinger møder med overvældende Antal Jastemmer, deraf Vedtagelsen i Landsmaalestok.

At den reaktionære, ensrettede Aalborg Afdeling møder med nogle og firs Procent Jastemmer kan ikke forbavse, den har altid været Moderationens faste Borg, den daarlige Maskinordning stammer ogsaa derfra, derimod er det højst besynderligt, at Odense gør det samme. Paa Kongressen i August forelaa en lang eenstemmig Resolution, der krævede 40 Timers Ugen gennemført i Tobaksindustrien og Landets øvrige Produktion — *stillet af Odense Afd.* 3 Maaneder efter vedtager Odense Tobaksarbejdere en ny Overenskomt *uden Arbejdstidsnedsættelse* med 445 Ja mod 51 Nej. Der maa være en mærkelig Luft paa Torrings Fabrik.

Det minder om Thorvald Vognsen, der i Afd. II fik vedtaget flere udmærkede Forslag til Kongressen for saa at vilde løbe fra dem paa Kongressen, da Pamperne gik mod dem. Ja, Menneskenes Børn kan være mærkelige. Hele Afstemningsresultatet viser, at Oppositionen staar stærkt i Enigheden, stærkere end i mange Aar; men viser samtidig, at de fleste Provinsafdelinger er blottet for Frisind. Her er en stor og vanskelig Opgave at løse, men den skal løses. Tobaksarbejderforbundets Kongres var omtrent den eneste af Sommerens Kongresser, der havde en egentlig og principiel Opposition mod Reformismen. Lad saa ogsaa Tobaksarbejderforbundet blive det første, der skifter Kurs fra Forhandling til direkte Aktion.

C. H.

Kun 1 Kr. Koster Arbejdet Resten af Kvartalet Bliv Abonnent

Boykot det uorganiserede Arbejde

Skønt man er vant til at betragte Danmark som et Land, hvor Arbejderne er gennemorganiseret, findes der dog endnu tusindvis af Arbejdere, der ikke har fundet ind i deres faglige Organisation.

Det er selvfølgelig værst ude paa Landet, men selv i en By som København findes der mangfoldige Virksomheder, der udelukkende beskæftiger uorganiseret Arbejdskraft.

Socialkontorerne Leverandør af Arbejdskraft til disse Virksomheder.

Den væsentligste Skyld for, at dette kan finde Sted, er selvfølgelig Fagforeningernes egen. Det skulde ikke være vanskeligt med lidt god Vilje at faa sat en Stopper"for disse Virksomheders Anvendelse af uorganiseret Arbejdskraft.

Til hvert Fags Arbejdsløshedskasse er der knyttet en Arbejdsanvisning. Men dertil henvender disse lyssky Virksomheder sig selvfølgelig ikke, naar de mangler Arbejdskraft. Nej, enten søger de den gennem Annoncer i de kapitalistiske Blade, eller ogsaa henvender man sig til det kommunale Arbejdsanvisningskontor, der kontrollerer alle de uorganiserede Arbejdsløse, der faar Socialhjælp, og findes der blandt disse „egnet" Arbejdskraft, bliver de uden videre anvist det paagældende Arbejde, uden at man gør sig den Ulejlighed at undersøge, om den Løn, der bydes, eller den Arbejdstid, der forlanges, er i Overensstemmelse med de gældende Overenskomster paa vedkommende Virksomheders Omraade.

Hvis den Arbejdsløse, der paa den Maade er anvist Arbejde, nægter at modtage dette, fordi Lønnen er for lav eller Arbejdstiden for lang, bliver Understøttelsen uden videre taget fra ham. Saa længe Socialkontorernes Arbejdsanvisning kritikløst anviser Arbejde til hvem som helst og til hvilken som helst Pris, behøver disse Virksomheder aldrig at mangle Arbejdskraft.

Arbejderne maa undlade at købe de Varer, der er fremstillet af uorganiseret billig Arbejdskraft.

Arbejderne kan ikke blive ved at se paa dette Forhold med Ligegyldighed, og de har Midler, der uden at koste dem det mindste kan stoppe disse Virksomheders Udbytning af billig Arbejdskraft, nemlig ved at undlade at købe deres Produkter.

Det maa være en let Sag for de

Fortsættes Side 4.

Arbejdsløsheden stiger

Skønt vi kun staar ved Begyndelsen af Vinteren, stiger Arbejdsløsheden stærkt. Det sidste officielle Arbejdsløshedstal for Oktober viser en Stigning i Forhold til samme Maaned sidste Aar paa omtrent 4000. I Aar var Arbejdsløsheden i Oktober 83,679 organiserede Arbejdere.

De Arbejdere, der er beskæftiget ved Byggevirksomhed, er i Aar særlig haardt ramt, idet Bankernes og Regeringens Pengepolitik har standset planlagt Byggeri.

I København gaar ca. Halvdelen af Bygningsarbejderne ledige, og hver Dag kommer der stadig nye Arbejdsløse til.

Syndikalistisk Ungdom

Kammerat - hvorfor svigter du?

Du købte og læste „Arbejdet". Fandt stærke og gode Ord i det. Ord, som netop tolkede d i n e uklare Tanker om de utaalelige Livsforhold, hvorunder Du „lever", og som Du brændende ønsker skal ændres.

Og Du kom til et af vore Medlemsmøder — hvortil alle Interesserede er velkomne. Du konstaterede, hvor faa og svage vi er — og gik skuffet bort, idet Du tænkte: Herregud — bilder den lille Klat unge Mennesker sig virkelig ind, at de kan udrette noget imod de mægtige Kræfter, der raader i dette raadne Samfund!

Ja, Kammerat: Du k o m — og g i k! G i k — fordi Du saa, vi var faa og svage. Og i din Skuffelse bebrejdede Du o s — i det stille Sind — vort Faatal og vor Svaghed.

Men Du gjorde os blodig Uret, Kammerat! For hvorfor er vi faa og svage? — N e t o p f o r d i D u g i k! — Hvordan kan Du vente, at vor Bevægelse skal vokse sig stor og stærk, naar ikke netop D u tilslutter dig, og gør et Stykke opofrende Arbejde for Udbredelsen og Gennemførelsen af vore Idéer?

Det er i k k e d i g — men o s, der har Grund til at være skuffet. Og vi føler os i aller højeste Grad skuffet. Skuffet over, at D u s v i g t e d e!

J. H.

Soldat eller Militærnægter

De Indlæg, der har været i Ungdomsspalten om Emnet, kan ikke danne Grundlaget for nogen dybere gaaende Diskussion. Jeg vil heller ikke forsøge derpaa, men bare nogle Indvendinger til N. C. Argumentation.

Han skriver bl. a.: „Vi maa gaa ud fra de Erfaringer, der er gjort og saa se, hvor langt man er kommet ved at nægte at være Soldat."

Kunde man ikke lige saa godt, ja med større Berettigelse spørge: — Hvad er der naaet ved at gaa ind som Soldat, naar Forholdet dog er dette, at for hver Gang der har været en Arbejder, der har nægtet at være Soldat, har der været Tusinde, der er trukket i Trøjen.

Jeg har ikke mærket noget til, at der er blevet mindre Militarisme af den Grund, tværtimod. Jeg tænker heller ikke, at N. C. vil benægte, at Militarismen aldrig har haft saa gode Tider som nu.

Lad os ikke tale om Rusland i den Forbindelse. Rusland er i Dag en af de stærkeste Militærstater i Verden med en Hær, som Arbejderne som Klasse har lige saa lidt Indflydelse paa, som i et hvilket som helst andet Land, en Maskine, der bliver brugt til Undertrykkelse af det arbejdende russiske Folk. I øvrigt er det en Misforstaaelse at tro, at Revolutionen begyndes af Soldaterne i Skyttegravene. Det er saa vidt mig bekendt aldrig sket. Revolutionen begyndes af Folket bag Fronterne, ved Strejker paa Arbejdspladserne, ved Demonstrationer for Brød, ved Plyndring af Levnedsmiddelbutikerne, ved at de nyindkaldte Rekrutter vægrer sig ved at lade sig sende til Fronterne, ved Massedeserteringer fra Hæren o. s. v. og mod disse spontane Oprørsforsøg fra Befolkningen bag Fronterne lader Soldaterne sig bruge af Magthaverne, som det skete baade i Rusland og Tyskland under Krigen.

Hæren holdes til det sidste sammen af Disciplinen. Det er derfor heller ikke rigtig, naar N. C. skriver, at i Hæren kan man tale og gøre Propaganda, medens Militærnægternes Røst kvæles i Fængslerne.

Det er lige omvendt. Militærmaskinen er i Besiddelse af saadanne Magtmidler, at den nok skal gøre de propaganderende Arbejdere tavse — man hører jo heller aldrig noget til deres revolutionære Virksomhed i Hæren, hvorimod Militærnægterens Handling i sig selv virker som Agitation og giver Kammeraterne udenfor Fængslet Grundlag for antimilitaristisk Paavirkning af Masserne.

Og skulde det virkelig være nødvendigt at lade sig udslette som Menneske og Individ og lade sig indrullere i den kapitalistiske Hær for at lære at bruge et Gevær i paakommende Tilfælde.

Vore spanske Kammerater, der saa heltemodigt og dygtigt i halvandet Aar — underlegne i Vaaben — har holdt ikke blot Francos Banditter, men ogsaa de to Stormagter, Italien og Tyskland Stangen, er et Bevis paa det modsatte.

Tusinder af disse tapre Revolutionshelte, som i Dag betjener Maskingeværer og Kanoner, har aldrig før den 19. Juli haft et Gevær i Haanden, men de har hurtigt lært, hvad det skulde bruges til. Derimod viser Udviklingen i Spanien, hvor ødelæggende en Statshær er for Revolutionen, selv hvor et saa stort Kontingent af bevidste Revolutionære er Soldater. Saalænge den antifascistiske Forsvarsmagt var en virkelig Folkemilits, der blev kontrolleret af Arbejdernes Organisationer, var den et Instrument for Revolution. Kollektiviseringen og Socialiseringen skred rask frem. Arbejderne lagde Grunden til et helt nyt Samfundssystem. Men da Folkemilitsen blev omdannet til en saakaldt „Folkehær" og Kontrollen over den blev taget fra Arbejdernes Organisationer og lagt over i Statens Hænder, blev den et Instrument for Kontrarevolutionen. Kapitalismen forsøger paa ny at stabilisere sig i Spanien.

Min personlige Mening er den, at man ikke kan afskaffe Krig eller Militarisme saa længe Kapitalismen bestaar. Men jeg tror, at Militærnægtelse kan være et Middel til at nedbryde Statens Avtoritet i Massernes Bevidsthed, og det er den første Betingelse for at faa dem til at rejse sig til Kamp mod denne.

A.

Spis mere Smør

Til danske Børn —
Smør og sunde Børn hører sammen! Smørrets Vitaminer er **nødvendige** for sund og normal Vækst — er Naturens Værn mod Sygdomme. Smørrets naturlige Fedtstoffer har stor Betydning for Legemets Kalktilførsel og dermed for Tændernes og Benbygningens Udvikling. Det er enhver Mors Pligt at give sit Barn Smør. Smør er det sidste, hun maa spare paa.
S M Ø R
Naturens ædle Produkt.
Mejeriernes Propaganda-Udvalg.
(Soc. Dem. den 12. Nov. 1937).

Da Fru Hansen havde læst denne Annonce — kastede hun rasende *„Socialen"* fra sig. Hendes magre, bekymrede Ansigt fortrak sig i Græmmelse, og hendes Moderhjerte fyldtes af et afmægtigt Had.

Hun saa hen paa Drengen, der sad paa Divanen og legede med nogle fattige Byggeklodser. Saa paa hans lille *underernærede* 5-aarige Skikkelse, hans tynde Lemmer og rødrandede Øjne — der sandelig ikke tydede paa overdreven Nydelse af *Smør* — dette Naturens ædle Produkt.

Og hun tænkte med Smerte paa Manden, der lige var gaaet til den *daglige, ørkesløse Kontrol,* efter det elendige Morgenmaaltid, bestaaende af The og Sigtebrød med et skrabet Lag af den *billigste billige — Margarine.*

Og Tankerne kværnede kaotisk rundt i hendes stakkels, forpinte Hjerne: — *Smør! — Ja, for Satan! — Selvfølgelig skal Barnet ha' Smør! — Men Pengene — Pengene* — — —

Aa, de modbydelige Hyklere! — Her annoncerer de om Smør, som om Børnenes Sundhed interesserede dem et Hak! — De er jo revnende ligeglade med, om Børnene er sunde eller syge! — Rystende ligeglade med, om Børnene lever eller kreperer! — *Alt, der interesserer disse mæskede Smørspekulanter, er — at sælge Smør. Smør til svimlende Aagerpriser!* Og de behøver ikke hyklerisk at fortælle, at Smør er sundt og nødvendigt for normal Vækst. Det er noget *enhver* Mor ved. Og Smør er det, enhver oplyst Mor *sidst* af alt sparer paa. — *Smør og Mælk!* Men naar det nu *ikke* er til at købe for Penge, — *vore Penge — Sulteunderstøttelsen!* — Hvad saa? — Skal man saa *først* spare paa *Brødet?* — Eller paa *Kartofler og Kød, Brændsel og Husleje?* .. Skal man købe Smør for *enhver* Pris, og tilsvarende give Afkald paa alle andre nødvendige Livsfornødenheder? — Eller skal man *nøjes med at købe Smør — som — Medicin* — — *i Smørlandet Danmark?* — — — Eller hvad skal man? — — — Aa, Gud i Himlen, for et raaddent Samfund! *Og det under Staunings „socialistiske" „Regering"!* — — —

Lille, bekymrede Fru Hansen græder hysterisk — og forsøger samtidig tappert at tænke paa „Middagsmaden" — — —

Jacob Hansen.

Arbejderbladet reklamerer for nazistisk Literatur

Man vil erindre, med hvilken berettiget Harme „Arbejderbladet" ved given Lejlighed er draget i Leding mod den socialdemokratiske Partipresse, naar denne i enkelte Tilfælde har været uforsigtig nok til at optage Annoncer fra nazistiske Organisationer.

Imidlertid synes det nu som om Kommunistbladet vil kopiere sin Modstanders forretningsmæssige Metoder. I Bladet for den 13. November finder vi saaledes optaget en Annonce fra Schultz' Bogforlag, hvori bl. a. reklameres for den tyske Forfatter Dwingers nazistiske Skildringer og Kritik af Forholdene i Sovjetunionen.

Det kan man vel nok kalde forretningsmæssig Smartnes — efter Devisen: Penge lugter ikke. I Teksten angriber Bladet dagligt Fascismen, hvilket altsaa ikke hindrer det i at yde Nazisterne en lille Haandsrækning i Annoncespalterne.

En saadan Praksis er ganske utilbørlig, selvom den just ikke er af ny Dato. Vi henviser til Bladets spaltelange Forherligelse af den amerikanske Filmsstjerne Grace Moores Besøg, hvor Bladet gjorde sig til Talsmand for den mest pjattede Lakskojournalistik. Men de efterfølgende Grammofonpladeannoncer forklarede den varme Interesse for denne Filmsfigur.

Opklaringen af Drabet

paa den gamle Blomstersælgerske fra Peder Hvitfeldtstræde viser, hvor forsigtig man skal være med at dømme Folk paa Indicier.

Politiet var ganske sikker paa, at det arresterede Kærestepar var de skyldige. Pressen havde paa Forhaand dømt dem, og Espensens Principal havde udtalt, at han gerne vilde tro, at det var ham, der var Morderen. Hans Benægtelse skulde man ikke tage saa højtidelig, da han var en haardnakket Benægter ,der intet indrømmede, selv om Beviserne var nok saa fældende, og uden at vide om disse Beskyldninger havde den mindste Gnist af Sandhed i sig, skyndte Pressen sig at aftrykke Bagvaskelserne, og fandt, at det nærmest var et Tegn paa haardnakket Forstokkelse, at de Arresterede ikke vilde tilstaa, at de var Mordere.

Nu, efter at den virkelige Drabsmand i Fuldskab har snakket over sig, og Politiet ved en ren Tilfældighed faar fat i den virkelig Skyldige, skynder baade Politiet og Pressen sig at skjule deres Fadæse ved at forsikre, at det egentlig var den arresterede Kvindes modstridende Forklaringer, der førte til deres Arrestation. Det gælder for Politiet at gardere sig mod et Sagsanlæg for uforskyldt Fængsling.

Tilbage staar to Mennesker, der vel gaar fuldstændig renset ud af denne Affære, men som har faaet deres Liv trukket frem til offentlig Beskuelse og Bagvaskelse i Pressen, og da det altid er det Folk husker bedst, er der altid nogen, der vil sige: — Naa ham, ja, han var nu en skidt Karl, der stod jo saadan og saadan, og hvordan var det med hende ...

Ekstra Generalforsamling i Malernes Produktionsværksted

Den kommunistiske Forretningsfører afskediger Tillidsmanden og Værkstedsklubbens Bestyrelse og opfører sig i det hele taget som var han Direktør paa en stalinistisk Virksomhed i Rusland

Blandt de københavnske Malersvende cirkulerer der for Tiden en Liste, der samler Underskrifter for Indkaldelse af en ekstraordinær Generalforsamling i Malersvendenes kooperative Foretagende.

Som Motivering for dette Krav angiver Listen, at Forholdene paa Værkstedet nu er saa utaalelige, at Fagforeningens Medlemmer ikke længere bør tolerere dem, og der nævnes følgende Eksempler paa den kommunistiske Forretningsfører Dons-Bechs egenmægtige Optræden:

at han uden at spørge Aktionærerne (Medlemmerne i Malernes Fagforening i København) har ansat en Konduktør, der belaster Værkstedet med Udgifter til flere tusind Kroner om Aaret,

at han har en modbydelig hoven og uheldig Optræden overfor de Svende, der er beskæftiget paa Værkstedet,

at han tilsidesætter Fagforeningens Bestemmelser om Tillidsmandssystem og Klubber paa Værkstederne.

Formaalet med Indkaldelsen af den ekstraordinære Generalforsamling angives at være, at faa Dons-Bech fjernes øjeblikkelig.

En hjælpende Haand til de private Mestre — deres Modstand mod Indførelse af Tillidsmandssystem og Værkstedsklubber.

De københavnske Malere har paa en Generalforsamling besluttet, at der paa alle Arbejdspladser skal vælges Tillidsmænd og oprettes Værkstedsklubber.

Man skulde mene, at det var en Selvfølge, at denne Beslutning først blev ført ud i Livet af den Virksomhed der er oprettet og ejes af Malersvendene selv. Det er ogsaa bleven gjort, men den kommunistiske Dons-Bech taaler ikke nogen Indskrænkning i sine selvtagne Diktatorrettigheder. Han anerkender ikke Arbejdernes Ret til Medbestemmelse om Arbejdsforholdene paa en Arbejdsplads, der ledes af en Stalinist. I den Retning har han taget godt ved Lære af sit store russiske Forbillede.

Der er ingen Tvivl om, at han beklager, at han ikke kan deportere de Arbejdere, der af deres Kammerater er valgte til at varetage deres Interesser, men afskedige dem, det kan han, og det har han gjort.

Han har jaget Formanden for Værkstedsklubben, Veit, og hele Klubbens Bestyrelse bort, og derefter har han ophævet Værkstedsklubberne. Han opfører sig altsaa efter Evne som var han Direktør for et stalinistisk Statsforetagende i Moskva eller andet Steds i Rusland.

Men ved denne diktatoriske arbejderfjendtlige Optræden giver han de private Mestre, der ikke vil anerkende Tillidsmandssystemet og Værkstedsklubberne, er kærkommen Haandsrækning. Naar Tillidsmændene og Klubbestyrelsen uden videre kan jages bort paa Malersvendenes eget Værksted, saa kan de private Mestre selvfølgelig gøre det samme, og det vil uden Tvivl ogsaa ske. Kan Fagforeningen ikke yde Tillidsmændene Beskyttelse, saa bliver Resultatet, at ingen lader sig vælge til Tillidsmand, thi det vil jo kun betyde, at enhver, som gør dette og ærligt forelægger Mestrene det, der er bleven dem paalagt af deres Arbejdskammerater, vil blive jaget ud i Arbejdsløshed og udsat for en hemmelig Boykot fra Mestrenes Side.

Derfor er det rigtigt, at Malerne nu tager Sagen op til Behandling paa en Generalforsamling og skaffer Orden til Veje paa deres eget Værksted. Det kan samtidig være en Paamindelse til de private Mestre om, at det er Meningen, at Tillidsmandssystemet skal føres ud i Livet.

Hvorledes er det med Lynges Benzin og Telefon?

Vi mener, at det kan være passende at stille dette Spørgsmaal i denne Forbindelse.

I Modstrid med Foreningens Love har den uhyggelige kommunistiske Pampertype, Kaj Lynge, faaet et ringe Flertal af Bestyrelsen til at bevilge sig Benzin til sin Bil. Da dette blev draget frem paa en Generalforsamling motiverede Lynge det med, at han havde saa meget at gøre ude paa Arbejdspladserne. Vi formoder, at dette bl. a. ogsaa gælder at faa oprettet Værkstedsklubber, og at det vilde blive meget dyrere, hvis han skulde køre i Taxavogne. Staklen kan aabenbart ikke køre paa Cykle!

Men havde det nu ikke været rimeligt, om han havde brugt en Liter af den Benzin til at køre om til sin godeVen og Partifælle Dons-Bech og somFagforeningsformand fortælle ham, at der er Grænser for, hvor langt selv en stalinistisk Diktator kan gaa overfor danske Arbejdere.

Og kunde Benzinen ikke slaa til dertil, saa kunde han jo have benyttet sin private Telefon, som han paa samme lyssky Maade som Benzinen fik de københavnske Malersvende til at betale, til at ringe Dons-Bech op og bremse ham i hans vi-alene-vide Tilbøjeligheder. Ganske vist har han — efter eget Opgivende — anskaffet Telefonen til at tale med Oldermanden for Malerlauget om Aftenen, men der var sikkert ingen, der vilde have bebrejdet ham, om han i dette specielle Tilfælde havde brugt den til Samtale med Partifælle Dons-Bech.

Den tidligere kommunistiske Formand for Malernes Fagforening Chr. Larsen i Spidsen for Stormløbet mod Dons-Bech.

Det er den tidligere kommunistiske Formand for Malernes Fagforening i København, Chr. Larsen, der har stillet sig i Spidsen for Indkaldelsen af den ekstraordinære Generalforsamling mod Dons-Bechs mildt sagt uheldige Ledelse af Malernes Produktionsværksted.

Det var ogsaa Chr. Larsen, der paa det Bestyrelsesmindretals Vegne, der ikke fandt Anledning til at lade Malerne betale Lynges Automobilture, rejste dette Spørgsmaal paa Generalforsamlingen.

Chr. Larsen er paa Grund af denne Opposition mod det kommunistiske Pampervælde indenfor Malernes Fagforening blevet ekskluderet af det kommunistiske Parti. Selvfølgelig. Det var jo noget, han maatte vide, at Korruption, der udføres af Stalinister, er noget, der ikke maa protesteres imod.

Om Chr. Larsens Opposition skyldes rent personlige Grunde, et Forsøg paa ad den Vej igen at komme op paa Formandsstolen, eller det er et hæderligt Forsøg paa at bringe Orden og Renlighed indenfor Administrationen af Malernes Fagforening, er vi ikke i Stand til at afgøre, men vi mener, at enhver Maler, der ønsker, at Fagforeningen skal være et Kampvaaben for deres Interesser, møder og paa denne Generalforsamling og sætter de kommunistiske Pampere paa Plads.

Et Blad af D.s.F.s Historie

Iflg. „Soc. Dem." fyldte den tidligere Formand for De samvirkende Fagforbund i Onsdags 75 Aar og Bladet benytter Lejligheden til at bringe ham en Hyldest-Artikel, spækket med mange Adjektiver om alle hans gode Sider.

Bladet skriver: „Carl F. Madsen er som et Blad af vor faglige Organisations Historie. Et Blad, hvor der fortælles om alt, der skete fra 1903 til 1928, et Blad med Glædeshymner, mørke, sorte Skygger, Sejre og Nederlag, Beretningen om Tusind trofaste Tillidsmænds Slid for at bygge for Fremtidens Slægter".

Ja, Nederlagene, det er rigtig, dem kan vi mindes, men vi mindes ikke Sejrene, der er vundet for de danske Arbejdere af de Samvirkende med C. F. Madsen i Spidsen. „Mørke, sorte Skygger", det er nemlig det, der betegner D. s. F.s Virksomhed for de danske Arbejdere under C. F. Madsens Ledelse.

Det er ogsaa betegnende, at naar „Soc. Dem." skal nævne et Eksempel paa C. F. Madsens Indsats, et Eksempel, der endog fremhæves i Overskriften og som man derfor maa gaa ud fra er det mest fremtrædende er, at han paa et Tidspunkt, hvor han led af Skrivekrampe i den højre Haand brugte sin Ferie til at lære sig at skrive med den venstre.

Men undskyld, vi kan nu ikke se, at det er en Indsats, der har haft nogen særlig Indflydelse paa de danske Arbejderes Levevilkaar. De Overenskomster, der under Krigstiden slavebandt de danske Arbejdere til usle Lønninger, medens Kapitalister og Spekulanter skovlede Penge ind i Bunker, var nok bleven underskreven endda, og var de det ikke, havde det kun været en Fordel for Arbejderne.

Bladet fortæller om, at han i 1919 sammen med Hedebol var i Washington og der glædede sig over, at de danske Arbejdere gennemførte 8 Timersdagen. Deri adskiller han sig fordelagtigt fra de Ledere af D. s. F., der paa dette Tidspunkt opholdt sig

Et ejendommeligt Tilfælde af Sindsyge

Verden bliver mere og mere tosset for hver Dag, der gaar, skriver „Arbetaren". Følgende mærkelige Tildragelse berettes fra England i Anledning af Nittenaarsdagen for Vaabenstilstanden. England skulde netop paatage sig 2 Minutters Stilhed. Den store Klokke, Big Ben, slog elleve og Kanonskudene indledede den store Landsstilhed, da en Mand brød gennem Politikæden frem til Kongen og raabte: — „Det hele er Humbug. I forbereder med Overlæg en ny Krig.

Radioen fungerede. Den var netop i Færd med at gengive den store Stilhed, da Mandens Ord fangedes af Apparaterne og kastedes ud ikke blot til Englands, Skotlands og Irlands Millioner, men ogsaa til alle de andre i Imperiet og udenfor Imperiet, som havde stillet deres Apparater ind paa London eller som fik Højtideligheden transmitteret.

Heltemodige Politibetjente kastede sig ganske vist hurtig over Manden, kastede ham til Jorden og kneblede ham for at forhindre, at hans Vanvid skulde give sig nye Udtryk og blive baaret ud over Verden af Radioen.

Menneskeheden maa jo bevares for slige Udbrud.

Kongen opførte sig som det anstaar sig en Helte-Konge. Han stod fuldstændig stille og uberørt. Og bag ham Regeringen som Anklagen var rettet imod i lige saa høj Grad som mod Kongen.

Et Menneske, som beskylder Kongen og Regeringen for med Overlæg at forberede en ny Krig! Det er jo forfærdeligt! Konge og Regering gør jo ikke andet end at ruste for at bevare Freden.

Hvem var Manden? Da den store Bunke Politibetjente, der havde trykket ham til Jorden og dannet en levende Mur, for at forhindre, at han skulde udslynge flere haarde Ord, endelig igen var kommet paa Benene og man havde faaet samlet Gerningsmanden op, kunde man konstatere, at han for en Tid siden havde været paa Sindssygehospital.

Ja, det var jo det man maatte tro!

Det bør maaske tilføjes, at Manden blev indespærret paa Sindssygehospitalet, fordi han i Begyndelsen af Februar i Fjor optraadte i Underhuset, hvor han tog sig den Frihed at saare Underhusmedlemmernes omtaalelige Hørelse ved højlydt at raabe ud et Krav om Fred for Verden.

Det er jo en soleklar Sag, at en Mand som kunde tale om Fred i Underhuset maa være gal. Hans rette Hjemsted maa være Daarekisten.

Forlang ARBEJDET hos din Bladhandler

„ARBEJDET“
Organ for Fagoppositionens Sammenslutning i Danmark.
Redaktion & Ekspedition:
Blaagaards Plads 21.
København N.
Kontortid:
Mandag, Tirsdag, Onsdag fra 17 til 18.
Torsdag fra 17½ til 19½.
Fredag fra 17 til 19½.
Postgiro 236.32.
F. S. Formand:
Valdemar Hansen, Nordre Alle 14. Træffes paa Kontoret hver Torsdag fra 18 til 19.
F. S. Kasserer:
Træffes paa Kontoret hver Mandag fra 17—19.

i Landet; thi som det er almindelig bekendt blev 8 Timersdagen gennemført paa Trods af og under Modstand fra D. s. F.s Side.

„Soc. Dem.“ lader skinne igennem, at Fødselaren ikke altid havde det let, naar han skulde være Stødpude mellem Lyngsie og I. A. Hansen, de to stærkeste Personligheder inden for D. s. F., der hver for sig kæmpede for at vinde Herredømmet over Arbejdernes Centralorganisation, og der er maaske ikke saa meget at sige til, at denne Opgave optog al hans Tid, saa han ikke fik Tid til overs til at tænke paa, at det egentlig var Arbejdernes Interesser han var sat til at varetage.

Ja, C. F. Madsen er et Blad af D. s. F.s Historie, men et Blad, man ikke gerne tager frem og ser paa, det er for trist, den Historie, det har at fortælle.

Et mægtigt Fremskridt

For ca. 1½ Maaned siden afsluttede Typograferne en ny Overenskomst med Bogtrykkerne, der indeholdt visse Bestemmelser om Lønregulering i Forhold til Pristallet under Overenskomstperioden.

Da Pristallet for Tiden 1. Juli—1. Oktober steg med 3 Point skal en saadan Regulering nu finde Sted, og „Typ. Tid.“ bringer i sit sidste Nummer disse Løntillægs Størrelse.

Alle faglærte faar et Løntillæg paa 1 Kr.

Alle mandlige Trykkeriarbejdere faar et Løntillæg paa 75 Øre.

Alle kvindelige Trykkeriarbejderdersker faar et Løntillæg paa 60 Øre.

Alle Løntillægene er pr. Uge — ikke pr. Dag.

En Trykkeriarbejderske, der paa Fredag kommer hjem med 60 Øre mere i Ugeløn, kan da sagtens klare den forøgede Prisstigning. Hendes Løn var tidligere 38 Kr., nu er den 38 Kr. 60 Øre. Det gaar Gud ske Lov stadig fremad for Arbejderne i Danmark!

Kain

Af Digtsamlingen „Ved Baalet“
af Husmand Anders Christensen.

Jeg er af Kain hin ondes slægt,
har følt hans hævnerhjertes slag
og kendt hans skæbnes verdensmagt,
så mangen angstfyldt nat og dag.

Se Abel: glædens lyse barn,
hvor guden signed' al hans hjord
og fyldte tungt med fisk hans garn!
Hans liv var fest og fryd på jord.

Men Kain var født i skyggers kuld;
fra hanen gol, til sol gik ned,
han pløje tro den tunge muld,
med tidselhøst for somrens sved.

Hans offer kom ej guden ved,
hans bønner blev kun ørkenråb.
Hans kærlighed fandt intet sted,
had blev hans trøst og hævn hans håb.

Å, Kain, var du en hyklersjæl,
for gud og folk og fæ og trold,
for gudegunst en trygletrold,
jo vist, din høst gav hundred' fold.

Men Kain, jeg ser dit mørke blik
stolt, trodsig under panden bleg,
med fredløsmærket, som du fik,
det stempels skygge arved jeg.

Bro'r Kain, saa fik du landflygts kår,
din slægt blev slidets børn, blev os.
Din tidselløn, ja, den blev vor,
fra dig vi arved' nag og trods.

Men, Kain: I slægtens retfærdsrøst
det ulmer af din hævnerglød,
og over årets tidselhøst
staar oprørsfanen, blodigrød.

Bort med de faglige Voldgifter

Der maa gives Arbejderne et vist Raaderum til i Overenskomstperioden at gøre Lønfremstød

Naar Arbejderne rundt i Fagforeningerne i den kommende Tid skal formulere deres Krav til de nye Overenskomster, skal de forud den Kravene om Lønforhøjelse have Opmærksomheden henvendt paa deres Overenskomsts almindelige Bestemmelser. Disse er en Side ved Overenskomsterne, der som Regel omfattes med alt for lidt Interesse af Arbejderne, vel oftest fordi mange af disse Bestemmelser ikke kan omsættes direkte i Penge, men ikke desto mindre kan have stor Betydning for Skabelsen af ordentlige og menneskeværdige Arbejdsforhold paa Arbejdspladsen.

Men der er et Punkt, som hvert Aar koster de fleste Fags Arbejdere mange Penge, og det er Bestemmelsen om, at alle Tvistigheder og Uoverensstemmelser skal behandles ved Mægling og faglig Voldgift og aldrig maa have Arbejdsstandsning til Følge.

Dette er et Forhold, der er særlig grelt indenfor Byggefagene.

De fleste af Byggefagenes Prisfortegnelser over Akkordarbejde er forældede. Udarbejdelsen af dem ligger som Regel ca. 20 Aar tilbage i Tiden, og den Prisforhøjelse for Arbejdet, der i dette Tidsrum har fundet Sted, er modarbejdet i Prisfortegnelserne ved en procentvis Forhøjelse af Priserne.

I dette Tidsrum er der imidlertid sket en mægtig Forandring af Byggeriet. Den Maade, man byggede Huse paa for 20 Aar siden, er vidt forskellig fra den, der bruges i Dag. Fremgangsmaaden er en anden, og der er kommet et Utal af nye Materialer til, som ikke er indarbejdet i de gældende Overenskomster.

Dette bevirker selvfølgelig, at der let opstaar Uoverensstemmelser mellem Mestrene og Arbejderne om Overenskomsternes Fortolkning.

Ganske vist findes der i de fleste Overenskomster Bestemmelser om, at de Arbejder, hvorom der ikke findes Priser i Prisfortegnelsen, skal særlig akkorderes, men naar de samtidig er ledsagede af Bestemmelser om, at uden Hensyn til, om der opnaas Enighed eller ikke, skal Arbejdet paabegyndes eller fortsættes og henvises til Mægling og Voldgift, er de uden Værdi for Arbejderne.

Disse faglige Voldgifter bestaar af lige mange Repræsentanter for Arbejderne og Arbejdskøberne, og hvis de ikke kan naa til et Resultat, er en Opmand. I Praksis vil det jo sige, at de allerfleste Kendelser bliver afsagt af Opmanden, der altid er en Overklassemand, ofte en Dommer, som ikke har den mindste Idé om eller praktisk Kendskab til Arbejdet, de skal dømme om, og som paa Grund af deres sociale Stilling, ofte rent ubevidst, er paa Arbejdskøbernes Side.

Arbejderne selv nærer den største Mistillid til disse Voldgiftsretter. Det har ofte vist sig, at de opnaar mindre ved at lade en Sag gaa til Voldgift, end det, Mesteren ved deres direkte Forhandling med ham havde tilbudt. De er derfor mest tilbøjelige til at nøjes med, hvad de kan „snakke“ sig til end at risikere slet ikke at faa noget ved Voldgiften.

Paa den anden Side har Arbejdskøberne jo ogsaa opdaget, til hvilken Side Voldgiftsrettens Sympati hælder, og er derfor ved Forhandlingerne med Arbejderne utilbøjelige til at gøre Indrømmelser.

Naar Arbejderne nu er klare over, at Voldgiftsretternes Virksomhed kun er til Skade for dem, hvorledes kan det da være, at de ikke søger dette Forhold ændret, naar de skal have deres Overenskomster fornyet?

Akkurat af samme Grund, som Arbejderne lader deres Børn døbe og konfirmere, skønt de aldrig selv gaar i Kirke!

Det reformistiske Bureaukrati, der sidder som Herskere over den danske Fagbevægelse, har lidt efter lidt faaet indprentet i Arbejdernes Bevidsthed, at de faglige Voldgiftsretter er et Tegn paa den danske Arbejderklasses høje organisatoriske Stade, at man simpelthen kan afskaffe Voldgiftsretterne og lade Arbejderne som enhver anden Varesælger frit handle med deres Vare, deres Arbejdskraft, er en Tanke, de slet ikke kan forstaa første Gang, de møder den.

Men derfor maa Spørgsmaalet alligevel rejses paa Fagforeningernes Generalforsamlinger. Arbejderne maa en Gang gøres fortrolig med, at Voldgiftsretterne *ikke* er noget naturnødvendigt, uden hvilke deres Organisationer ikke kan bestaa og virke, men at de tværtimod er den stærke Hemsko for, at de virker paa den rigtige Maade.

Vi Syndikalister er principielle Modstandere af enhver Voldgiftsordning mellem Arbejderne og Udbytterne. Ingen Voldgiftsret kan legalisere det Forhold, at Arbejdskøberne lever af at tilvende sig ubetalt Arbejdskraft.

Vi venter ikke, at Arbejderne med det samme skal forstaa dette, men vi kan i alt Fald faa dem til at forstaa, at det Arbejde, der ikke findes Priser for i deres Overenskomster, har de Lov til selv at bestemme Prisen for. De er paa dette Omraade ikke bundne af nogen Overenskomst, de er fritstillede, og det vil være dumt af dem at lade en tilfældig Opmand bestemme Prisen for deres Arbejdskraft.

Det er galt nok, at Arbejderne i al Almindelighed lader Prisen binde for deres Arbejdskraft i en Aarrække uden at sikre sig, at Priserne for deres Livsfornødenheder ikke stiger i samme Tidsrum. Disse Overenskomster har Arbejderne dog haft en vis Indflydelse paa, nogle Arbejdere har direkte haft Adgang til at vedtage eller forkaste dem. Modsat er det jo for de Priser paa Arbejdet, en Opmand skal fastsætte, der er Arbejdere uden nogen hverken direkte eller indirekte Indflydelse, den Pris Opmanden fastsætter skal gælde om den saa er aldrig saa gal.

Derfor maa vi forlange, at Voldgiftsretternes Omraade begrænses, saa de kun kommer til at omfatte Fortolkning af skrevne Paragrafer i Overenskomsterne, og at Arbejderne i Overenskomstperioderne frit har Lov til at faa det mest mulige ud af sin Arbejdskraft, hvor de ikke er forpligtiget af Overenskomsten.

Synes du om Arbejdet

Mener du, at det er værd at bevare, saa skulde du være med til at sikre, at det stadig kan udkomme ved at købe vore Bladfondsmærker.

MEN GØR DET I DAG!

Socialismen i svensk Nationaludgave

Den svenske „Arbejder“-Regerings Udenrigsminister **Rich. Sandler**, der i Følge sin nationaløkonomiske Uddannelse skulde besidde visse Betingelser for at kunne vurdere Socialismens videnskabelige Læresætninger, saaledes som disse er udformet af Marx og Engels, har udsendt et lille Skrift om Socialiseringsproblemet, der tilfulde dokumenterer, hvilke haabløse teoretiske Anskuelser man maa klynge sig til, naar man opgiver Marxismen.

Som Vurderingsgrundlag for en socialistisk Samfundsordning anfører Forfatteren nogle ordinære Højskolebetragtninger som: at det Samfund har Forret, der med mest Held frigør Menneskene fra dets økonomiske Virksomhed, at Samfundshusholdningen bør forsørge alle godt, at alles Evner bør udnyttes til egne og andres Forsørgelse, at Menneskene finder sig til Rette i deres Arbejde, at økonomiske Fremskridt skal muliggøres, at der skabes økonomisk Tryghed og at disse „Fremskridt“ bør naas ad de Veje, der kræver de mindste Anstrengelser og Omvæltninger.

Socialiseringens Formaal, som ganske fejlagtig gøres til ensbetydende med selve Socialismen, er at skabe Frihed, menneskelig Ligeret og Velstand. Og dette Maal skal naaes ved samfundsmæssigt Fællesskab, men der angives intet om, hvordan Fælleshusholdningen skal se ud. Forf. kapitulerer i Virkeligheden overfor sin Opgaves Løsning, idet han erklærer, at det rigtige. Hvad Socialismen er og hvorledes det nye Samfund skal indrettes: dets Form og Opbygningsprinciper hører Fremtidens Erfaring til.

I Lighed med de reformistiske Teoretikere, der ustandselig reviderer Socialismen i Retning af Social-Liberalisme, synes Hr. Sandler at gøre Socialismen identisk med en ad Udviklingens Vej gennemført delvis Socialisering, hvor s. k. socialistiske Virksomheder virker sammen med privat Foretagsomhed.

Med Rette fastslaar en svensk borgerlig Nationaløkonom, hvor langt det moderate Socialdemokrati med saadanne Anskuelser har fjernet sig fra Socialismen.

Hvis ikke det netop var Hr. Sandlers Opgave teoretisk at underbygge den soc.dem. Samarbejdspolitik, behøvede han blot at slaa efter i Fr. Engels og dér se, hvilken Socialisering, der er nødvendig som Grundlag for Opbygningen af en socialistisk Fælleshusholdning — og et og andet vedrørende den konstruktive Socialisme kunde han ogsaa have lært af den sovjetrussiske Økonomi.

Men alle Reformismens Teoretikere maa lande dér, hvor Hr. Sandler har fundet Staaplads og hvor Socialismen er sunket ned til at blive en Afart i specielt svensk Klædebon.

Kurt M.

Skaf „Arbejdet“ en Annonce

Kun Arbejderne selv kan gøre det

Arbejdernes Frigørelse skal være Arbejdernes eget Værk, var den stolte og forjættende Devise, der sattes over Arbejdernes første internationale Organisation.

Da denne Internationale efter Striden mellem Marx og Bakunin sprængtes, og der blev dannet en ny af de forskellige Landes socialdemokratiske Partier, blev Devisen en anden. Nu lærte man ikke mere, at kun Arbejderne kunde frigøre sig selv, men man gjorde sig til Talsmand for den Tanke, at Arbejderne skulde vælge Repræsentanter, der skulde kæmpe for dem.

Man fæstede sine Øjne paa Staten og erkendte, at Staten var det kapitalistiske Samfunds Magtkoncentration. Naar den enkelte Udbytter ikke ved egne Midler kunde undertvinge Arbejderne, naar han ikke selv kunde slaa deres Strejker ned eller beskytte Skruebrækkerne, der tog de strejkende Arbejderes Plads, saa kunde han bare sende Bud efter Statens Politi eller Soldater, saa besørgede disse dette Arbejde for ham, og var der nogle Arbejdere, der var mer fremtrædende, særlig dygtige som Organisatorer og Agitatorer, saa var Statens Fængsler og Domstole altid parat til at hjælpe ham med at uskadeliggøre disse Mænd.

Saa vedtog man vel at føre en hensynsløs Kamp for til tilintetgøre dette Kapitalisternes Voldsinstrument.

Nej, tværtimod. Man opfordrede Arbejderne til at vælge Repræsentanter ind i de kapitalistiske Parlamenter, for at de der kunde kæmpe for Arbejderne. Man vilde ved at vinde Flertallet indenfor disse Parlamenter bevare Staten, men omdanne den fra en Volds- og Undertrykkelses Organisation til en socialistisk Retsorganisme, der skulde skænke Arbejderne deres politiske og økonomiske Frihed.

Det hele var saa let. Arbejderne skulde ikke mere vove sig ud i revolutionære Kampe. Naar de betalte deres Bidrag til Valgfonden og saa ellers gik til Stemmeurnen, naar Partiet kaldte, saa skulde de valgte Repræsentanter nok kæmpe for dem.

Arbejdernes Frigørelse var nu bleven til Statens og Repræsentanternes Værk.

Partiets Repræsentanter tog til i Antal i Alverdens Parlamenter fra Valg til Valg, men Arbejdernes Frigørelse stod i omvendt Forhold til Repræsentanternes Antal, som vi saa det grellest i Tyskland. Da Arbejderpartiernes Repræsentation i Rigsdagen havde naaet sit højeste Stade, var Landet modent for Nazismen. Hele det arbejdende Folk levede i den største økonomiske Elendighed, Arbejdsløsheden hærgede, og de politiske Rettigheder blev beskaaret. Hitler havde kun at fortsætte den Vej, Demokratiet havde anvist.

I Afsky og Harme vendte store Skarer sig fra disse Vildledere, og da Hitler tog Magten, var der ikke en Haand, der rørte sig for at forsvare dette bundraadne System — selv Repræsentanterne, der havde lovet at „kæmpe“ for Arbejderne, kunde ikke kæmpe for sig selv, men maatte enten flygte eller lade sig indespærre i Nazismens Koncentrationslejre eller Fængsler. De høstede de Frugter, de saa omhyggelig havde saaet.

— — —

Men herhjemme?

Ja, her farer vi som Blinde samme Vej. Man nummererer og indregistrerer Menneskene i Statsmaskineriet og indskrænker den personlige Frihed.

Man jager Arbejderne ud i Arbejdsløshed og opbygger et Understøttelsessystem, der danner Grundlaget for Tusinders glædesløse Tilværelse.

Man byder en saa ussel Løn for Massernes hæderlige Arbejde, at de ikke kan købe de Produkter, de selv frembringer, men maa leve et Liv i stadig Bekymring for Udkommet.

Man rejser flotte monumentale offentlige Bygninger, mens de le-

Vi vil ikke skjule, at saafremt vort Blad fortsat skal udgaa, da er det en bydende Nødvendighed, at hvert eneste Menneske, der sætter Pris paa Bladet, yder det sin Støtte enten ved at købe vort Bladfondsmærke eller ved at tegne sig selv og andre som Abonnenter paa Bladet.

Den Tanke, at andre nok klarer Bladets fortsatte Udgivelse, er kun Udtryk for personlig moralsk Slaphed og fører direkte til Bladets Død.

Forholdet er, at hver eneste 50 Øre eller Krone har afgørende Betydning for vort Blads Bestaaen. Ingen Læsere, der sætter Pris paa Bladet, kan under disse Forhold være bekendt at holde sig tilbage, naar de har Evnen til at yde et Tilskud — stort eller lille.

Derfor bort med al Ligegyldighed! Send i Dag Bladet et Bidrag! Dets Adresse er: Blaagaards Plads 21. København N.

Tiderne skifter —

Fra den røde Farve til Trikoloren

Fra den røde fane til trikoloren.

Jeg traf forleden en kammerat, der lige var hjemkommet fra nogen tids besøg i Frankrig. Han berettede mange beskæmmende ting om de franske kommunisters overgang til socialpatriotismen. Hans beretning var i det store og hele en fornyet bekræftelse på den forfladelse, opløsning og opportunistisk afsporing, der efter indførelsen af den nye kurs karakteriserer samtlige landes kommunistpartier: fra Kreml til Valencia, fra Mexico til Kina.

Såre betegnende berettede han om de store demonstrationer foran Panteon i Paris — i anledning af årsdagen for mordet på Jean Jaures — hvorledes de socialdemokratiske organisationer samlede sig omkring de røde faner, medens kommunisterne havde valgt at demonstrere under nationalflaget: tricoloren.

Nuvel: I det **historiske tilbageblik** kan man naturligvis ikke benægte, at tricoloren som ethvert andet nationalflag en overgang og i visse situationer har **symboliseret fremskridtet og friheden** — d. v. s. været bannermærke for de borgerlige frihedskæmpers kamp mod feudalreaktion udenfor landets grænser. Det var i de nationale kriges periode. Den fransk-tyske krig 1870-71, der resulterede i den tyske nationalstats oprettelse, afsluttede de nationale kriges periode **og derved tabte også nationalflaget sin betydning som fremskridtsbanner.**

Efterhaanden som den økonomiske udvikling i de europæiske stater mere og mere gik i kapitalistisk retning, omend rester af de feudale samfundstilstande endnu gjorde sig gældende i økonomien, forenede disse produktionsformer sig dog til en rig enhed, idet **de begge gik op i den moderne finanskapitalisme.** De er i dag på mangfoldige måder organisk forbundne, og sammensmeltningen af landbrugskapital og industrikapital gennem de store banktruster, der faktisk kontrollerer og behersker hele verdensøkonomien, har ophævet de tidligere skillelinjer. I den moderne kapitaliststat er typen på en ren storagrar og en ren industrikapitalist ganske forsvundet. Finanskapitalen er blevet den store alt opsugende generalnævner. Og disse kapitalistiske polyper spænder deres gridske fangarme ud over den ganske verden. Disse Giganter kender intet til national-statlige begrænsninger og er ikke inficeret med „nationalfølelse“ eller opfyldt af nogen slags bekymring for „nationen“ og „den nationale sikkerhed“ og „nationalforsvaret“.

De finanskapitalistiske grupper betragter verden som „sin“ nation, hvilket på det nuværende økonomiske udviklingstrin ikke udelukker tilstedeværelsen af **nationale filialer,** men disse må opfattes som **led af verdenskapitalismen,** og idenfor disse filialer fuldbyrder sig — endog i de små kapitalistsater — sammensmeltningsprocessen mellem landbrug og industri.

Man kan derfor ikke i finanskapitalismens og den imperialistiske politiks tidsalder tale om, at den ene økonomiske gruppe er mere progressiv (fremskridtsvenlig) end den an-

BRDR. THØGERSEN'S BOGTRYKKERI
Vesterbrogade 27 B
C. 5023
Moderne Tryksager - Billige Priser

„Krystal“ Mineralvand
Tilkendt Guldmedalje i København.
Bemærk Garantien paa Etiketterne.
Anvender kun lovligt foreskrevne Flasker med Navnet „Krystal“ i Flaske og Prop. — Salg til Private.
Billige Priser.
Godthaabsvej 239. Telf. C. 6355

vende Mennesker man bo i elendige usunde Rønner.

Man rejser Skattepalæer med Marmortrapper og anden Raffinement, hvor kummerfulde Mænd og Kvinder, der er furet og graanet før Tiden, plyndres for de Penge, de har tjent ved ærligt Slid, og som de skulde bruge til et nødtørftigt Livsophold.

Man ødelægger Arbejdernes Fagforeninger og vedtager Love, der forbyder dem at kæmpe for bedre og mere menneskelige Levevilkaar.

Man binder ved Lov Arbejderne til at arbejde for en bestemt Løn, medens man tillader andre Varesælgere at forhøje Priserne paa deres Varer uden Grænser.

Det er, hvad Arbejderne har opnaaet ved at lade Repræsentanterne kæmpe for sig. Det er Resultatet af, at de har ladet Politikerne ødelægge deres Organisationer, og fordi de troede paa Løgnen, at andre end Arbejderne selv kunde skaffe dem Frihed og bedre Krav.

— — —

Utilfredsheden gærer blandt Arbejderne. De er ved at faa Øjnene op for, at de er bleven vildledt og vildført, og nu begynder Raabet at rejse sig om nye Mænd. Nye Repræsentanter paa Tinge. Nye Repræsentanter i Fagforeningerne.

Men vi siger til Arbejderne, at det er galt. Hvis de nøjes med at vælge nye Repræsentanter og venter, at de bedre end de gamle skal skaffe dem Fordele, saa vil de kun opnaa nye Skuffelser.

Arbejdernes Frigørelse skal være deres eget Værk. Klassekampen kan ikke føres af Repræsentanter. Arbejderne maa selv gribe aktivt ind og tage sig af deres egne Sager.

De maa udbygge deres Organisationer. Fagforeningerne skal ikke bare være et Kontor for Indbetaling af Kontingent, men Fagforeningerne er de levende Medlemsmasser ude paa Arbejdspladserne, der i Samvirke og Solidaritet ud over Faggrænserne sætter ind for Arbejderklassens Højnelse og Frigørelse.

— — —

Syndikalismen er den eneste Retning indenfor den moderne Arbejderbevægelse, der staar paa 1ste Internationales Grund. „Arbejdernes Frigørelse skal være deres eget Værk."

Alle Partier siger til Arbejderne: stem paa os, saa skal vi befri jer. De giver gyldne Løfter, men indfrier ingen af dem.

Syndikalismen lover ikke Arbejderne noget, men den har et Budskab at bringe dem. Det Budskab, at Arbejderklassen ved sin egen Styrke, ved Sammenhold og Solidaritet, fordi den er Skaberen af alle Værdier, Frembringeren af alt, hvad Menneskene skal bruge, og saa kan skabe sin egen Lykke.

Lad os rejse Troen blandt Arbejderne paa deres egen Evne og Styrke.

1932

Vi har modtaget følgende:

Jeg husker tilbage til 1932, da jeg var Medlem af D. K. P. (jeg troede paa dette Tidspunkt, at det var og vilde blive et revolutionært Parti) — og ved Valget 1932 blev jeg beordret til at lade mig opstille som Folketingskandidat, — en „Tjans", som jeg ikke holdt meget af — og da jeg protesterede og helst ønskede en anden i mit Sted, sagde daværende Kammerat Aksel Larsen: „Er du Anti-Parlamentarist?" og jeg hertil svarede ja — blev der fra Aksel Larsens Side gensvaret: „Det er jeg ogsaa, men vi vil bruge en revolutionær Agitation ude paa Valgtribunerne, og bliver der valgt et Par Kommunister, skal de fra Rigsdagens Talerstol afsløre Svindelen, der foregaar paa „Røverborgen Christiansborg", — og ellers skal vore Midler være udenomsparlamentariske Aktioner" — — „Vel", svarede jeg, „den er jeg med paa, og jeg ved da, hvorledes jeg skal forholde mig".

Jeg deltog i Møder i „min Kreds" Aften paa Aften — og gjorde Vælgerne opmærksomme paa, at de ikke skulde vente gode Resultater fra Rigsdagen, selv om et Par Kommunister skulde blive valgt — — vort Formaal var, at afsløre Svindelen paa Christiansborg — og at omstyrte hele det kapitalistiske Samfund og at oprette et nyt og bedre — nemlig det rene socialistiske — — —

— O — ja — Jeg husker, at nogle Vælgere kom til mig og sagde: Du skal have vore Stemmer, for du taler da rent ud af Posen, saa vi forstaar dig. — —

— — Og jeg husker, at andre kom til mig og sagde: Du er tosset — du er skør — du er fjollet — du faar ikke vore Stemmer. —

— — Og jeg husker, at jeg til disse sagde: „Jeg er sku ogsaa ligeglad, om jeg ikke faar en Stemme — mit Formaal ved disse Møder er at gøre Arbejderne opmærksomme paa, at de intet godt skal vente dem fra Christiansborg. — —

— — Og jeg husker, at jeg ved Afslutningerne af Møderne fik Assistance af en Kammerat, som efter et Mødes afholdelse slog mig paa Skulderen og sagde: — Du, Kammerat, — Du skal lade være med at sige din Mening saa aabenlyst, vi skulde dog gerne have Stemmer.

— — Og jeg husker, at jeg i mit inderste Sind svor og bandte paa, at dette skulde være baade første og sidste Gang, at jeg lod mig opstille til Folketingskandidat.

— — Og jeg husker, at jeg vedblev med mine yderliggaaende Udtalelser.

— — Og jeg husker, at jeg fik Skyld for syndikalistiske Anskuelser.

— — Og jeg husker, at der efter Valgkampens Ophør blev forsøgt Provokationer paa forskellig Maade, for at faa mig til at forsvinde.

— Jeg var en Oprører, som ikke i „tykt og tyndt" fulgte Ordrer fra „Sjællands Distrikt" (videresendt fra Stalin).

— — Og jeg husker den fra „Sjællands Distriktet" „flabede" og lidende af „Storhedsvanvid" tilsendte „Kammerat", som skulde deltage i Oprøret med mig — og denne „storpralende" fhv. Kammerat skal i Dag have Tak for sin Opførsel — det gav nemlig Anledning til, at jeg forsvandt fra D. K. P. — og heldigvis — for de sidste 5 Aar har jo tydeligt bevist, at i dette Parti kan ingen rettænkende Arbejder være — og selv om de i Dag raaber højt om de mange Indmeldelser, saa kommer den Dag, da disse Kammerater igen siger Farvel, — — der vil komme en Dag, da de opdager, at de som Medlem af D. K. P. kun har et at rette sig efter, nemlig Direktiverne fra Brodermorderen Stalin.

fhv. Folketingskandidat.

Rettelse

Paa Grund af en Ombryderfejl var Underskriften under Artiklen: „En galende politisk Vejrhane" i sidste Nummer faldet bort. Artiklen var underskrevet af *Chr. Christensen.*

Og saa et Par Trykfejl:

Søfyrbøderstrejken var ikke i 1933, men 34. Pristallet ikke 188, men 183.

Ny revolutionær Literatur

P. J. Welinder:	Fattigdom och folkäkning	0,50
—	Mooney-Billings tragedien	0,50
—	Ett aktionsprogram	0,25
—	Ideernes materiella betingelser	0,65
—	Svälten	0,50
—	Plundrandets Vetenskap	2,00
* * *:	Den bruna pesten	1,00
Sig Stenberg:	Teknokratin och krisen	1,25
Herbert Timm:	Fackföreningerne i Sovjet-Unionen	1,50
Kurt Singer:	Europas Tukthus ....Z....	2,00
Ture Blom:	Timrets proletärer	1,50
Alb. Jensen:	Rätvisa å Spanien ....Z....	0,50
Rud Rocker:	Kampen för det dagliga brödet	0,50
Sven Malm:	Pariser-Kommunen	2,00
John Anderson:	Syndikalism (des teori, maal, historie, taktik och organisationsformer	3,00
J. Faludi:	Vi massemördare	0,50
—	I spanska Folkets tjenst	1,75
—	Officerare	2,00
—	Arbetareklass eller slaktbogskap	0,35
A. Rodigues:	Spansk anarkosyndikalism	0,50
Ragnar Casparson:	Syndikalism och reformis	0,75
G. Anderson:	Dynamit	1,00
—	Sånger i Svält	0,50
Rud. Holme:	Den sociale revolutionen	0,60

Faas paa „Arbejdet"s Ekspedition, Blaagaards Plads 21, København. N. Postkonto 236,32. Ved Forsendelse plus Porto.

Boykot det uorganiserede Arbejde

Fortsat fra Side 1.

forskellige Fagforeninger at skaffe Oplysninger om de Virksomheder indenfor deres Omraade, der beskæftiger uorganiseret Arbejdskraft. Det maa med helt god Vilje heller ikke være vanskeligt at faa oplyst til hvilke Grosserere og Handlende disse Fabrikanter sælger deres Varer.

Lad os faa disse Oplysninger frem i Arbejderpressen, saa Arbejderne kan tage sig i Agt for disse Arbejdsprodukter, der smudskonkurrerer paa dem selv.

Handels- og Kontormedhjælperne fører for Tiden en prisværdig Agitation for at faa de uorganiserede Medhjælpere ind i Organisationen, og der kommer paa disse Agitationsmøder haarrejsende Oplysninger frem, om hvilke Sultelønninger, der bydes disse Arbejdere.

Lad os faa Oplysning om, hvad det er for Forretningsdrivende, der har Raad til at beskæftige uorganiseret Medhjælp, lad os faa at vide, hvad det er for Firmaer, der sultelønner sine Arbejdere, saa Arbejderne kan undgaa disse Forretninger.

Hvis der bliver gjort et systematisk Arbejde fra Fagforeningernes Side i den Retning, vil der ikke blive mange Virksomheder eller Forretninger tilbage, der vil benytte uorganiseret Arbejdskraft.

Og lad os først og fremmest forlange af de Foretagender, der skilter med Arbejdernes Navn, ikke fører Varer, som organiserede Arbejdere ikke har lavet.

Hvordan er det f. Eks. med Hovedstadens Brugsforeninger? Mon den Kæmpeforretning altid fører Varer, der kun er fremstillet af organiseret Arbejdskraft? Vi ved i alle Tilfælde, at den tidligere har faaet sit Forbrug af Frakkebøjler fra en Fabrik paa Amager, der kun beskæftiger uorganiseret Arbejdskraft for en Løn af 6—8 Kr. om Dagen for 9 Timers Arbejde.

Vi maa ialtfald forlange, at Arbejdernes „egne" Foretagender kun handler med Varer, der er blevet fremstillet paa hæderlig Vis.

SEXUALKLINIKEN i Frederiksberggade 25. Sexuel Raadgivning, speciel Vejledning i Forebyggelsen mod Svangerskab.
Fast kvindelig Medarbejder.
Alle Hverdage Kl. 10½—12.
Mand & Fred. Aften Kl. 7—8.
J. H. LEUNBACH

„Cafe TODE"
Todesgade 6
Pølsekro & Billard

Husum Møllekro
Carl Olsen. Bella 14
Frederikssundsvej 350.
Familiehave Keglebane

ALLE MODERNE RADIOAPPARATER
sælges paa Ratebetaling. Deres gl. Radio eller Grammofon tages i Bytte.
»Kramolin«, Rosenvængets Allé 8.
Øbro 6016. Øbro 6316.

Husk
Cigar- og Vinforretningen
Gl. Mønt 39
Stort Udvalg i Vin og Cigarer til billige Priser.

Tennis Ketscher og Badminton
opstrenges og repareres
Richard Sjøgren
Dr. Tværgade 21 . Palæ 110 v

Her burde Deres
Annonce staa

Bevægelsens Medlemmer og Bladfondsmærket

Da flere Medlemmer baade af F. S. og Ungdomsforeningen endnu ikke har afhentet Bladfondsmærker til Forhandling blandt Kammerater og Omgangskreds, gør vi Medlemmerne opmærksomme paa, at de snarest maa rette dette Forhold.

I de reformistiske Organisationer betaler man gennem sit Kontingent Funktionærer for at arbejde for Organisationens Opgaver.

Denne Dorskhedens og Indifferencens Moral gælder ikke i den syndikalistiske Bevægelse.

Her er Kontingentet kun en enkelt Medlemsydelse, dets positive, absolutte er Medlemmets personlige Arbejde og Indsats for Sagen og Idéen.

Vi har ingen Brug for og ønsker ikke negative Kontingentbetalere som Medlemmer. Dette gælder i Danmark og over hele Verden, saa langt den syndikalistiske Bevægelse rækker.

De Medlemmer af F. S. og Ungdomsforeningen, der endnu ikke har afhentet Bladfondsmærker til Forhandling anmodes derfor om i den kommende Uge, at afhente eller skrive efter Mærker til Kontoret Blaagardsplads 21, København N.

Afregning for solgte Mærker modtages hver Hverdag Aften mellem Kl. 17 og 19 samme Sted.

den. De er i virkeligheden en kapitalistisk enhed, der danner **nationen** og hvis fælles symbol er **nationalflaget.**

Da vi ved, at enhver tids herskende ideologi er den herskende klasses ideologi, **må nationen og dens nationale symboler naturligvis være præget af den herskende klasse.**

Netop af den grund valgte arbejderklassen sig egne symboler. Fra det øjeblik, den socialistiske arbejderbevægelse optræder på den historiske kampplads, møder den frem med egen ideologi, egne etiske principer og egne symboler. Og man har ret til at hævde, at inkonsiteten i arbejderklassens socialistiske forstørrelse og erkendelsen af dens klasseinteresser afspejler sig i den voksende frigørelse af det s. k. nationale, **der, saa længe kapitalistklassen hersker blot, kan være en form, hvorunder arbejderne undertrykkes og udbyttes.**

I arbejderklassens øjne måtte nationens højeste symbol: nationalflaget være de kapitalistiske magthavers samlingsmærke. Arbejderne så, hvorledes flaget var genstand for en afguderisk kultus, og i klassekampen høstede de bitter erfaring om, at netop i nationalflagets tegn udøvedes den skændigste udbytning og kommanderedes masserne ud i krigens vanvittige myrderier. I nationalflagets tegn udkommanderedes bevæbnede politistyrker mod strejkende eller demonstrerende arbejdere — af og til mobiliseredes endog militærmagten. I stort som småt symboliserede nationalflaget den herskende Klasses interesser og magtudøvelse.

Mod alle tricolorer hejste arbejderklassen derfor **den røde fane som symbol på alle udbyttedes samhørighed udover** landegrænserne. I land efter land var den en stolt proklamation af, at alverdens arbejdere uden hensyn til racer, nation og religion føler sig **som rundet af eet blod.** Og så længe arbejderklassen fylkede sig om de røde faner og kæmpede på grundlag af international klassesolidaritet, så længe bar det i skiftende sejre og nedslag dog fremover. Og følelser af den internationale samhørighed, af samme klassekår og samme klasseinteresser gav kampen i „eget" land forøget moralsk styrke.

Så kom verdenskrigen. Den sprængte for en tid det internationale broderskab. Mange af os„ der oplevede den proletariske internationalismes sammenbrud i 1914, kan endnu i dag føle smerte i erindringen om den store katastrofe, og det kan ikke være andet, end at vi i en tid, hvor selv arbejderklassens revolutionære fløj er ved at hisse den røde fane, må uvilkaarligt fyldes af bange anelser overfor det tilstundende verdensopgør, som synes uundgaaeligt.

Godt at vide, at vel kan klassekampen suspenderes, men blot for en tid. **Så længe det kapitalistiske udbytningssystem og klassedelingen består, vil klassekampen ikke kunne ophæves, den proletariske internationalisme ikke dræbes.**

Med begejstring mindes vi, hvorledes de røde faner atter vajede over de revolutionære masserejsninger. På ruinerne af den socialpatriotiske internationale rejste sig en ny, en tredje, en revolutionær internationale, der erklærede alle de kapitalistiske nationer krig. **Verdensrevolutionen blev sat på dagsordenen.** Opportunismen og socialpatriotismen havde onde kår.

Den kommunistiske verdensbevægelse fik nationerne til at skælve. De herskende klasser prudede af had til bolsjevismen og dens „agenter". Kreml blev det mest forhadte ord i borgerskabets mund. De røde fanebørge tonede stærkere og stærkere frem. Kina og Indiens undertrykte folkemasser vendte blikket mod Moskva.**Det kapitalistiske forfald overalt i verden beredte jordbunden for den socialistiske revolution.**

Vi mindes endnu de stærke ord ved konferencer, demonstrationer og i den kommunistiske presse. De franske kommunister holdt sig ikke tilbage. De agiterede revolutionært: indenfor hær og flåde og i de franske kolonier. Indtil for ganske få år forfægtede de uafkortet den s. k. revolutionære defaitisme, d. v. s. en kampteori, der går ud på, at arbejderklassen skal føre sin klassekamp **uden hensyn til, om denne kamp i en krigssituation kan føre til landets militære nederlag.**

Man sporede ingen bekymring for nationens vel, for samfundsinteresserne, for nationalstatens sikkerhed. Man var internationalister og proletariske revolutionære. Den røde fane var kampens symbol.

Hvor helt anderledes i dag. Den revolutionære nederlagsforkynder, **Maurice Thorer** — kommunistpartiets generalsekretær og politiske fører — har i løbet af 23 år **forvandlet sig til en typisk fransk patriot,** der ikke er tilfreds med Dimitrovs enhedsfront og folkefront, men vil have denne udbygget til en **national** front; d. v. s. alle franske patrioter med undtagelse af de erklærede fascister. Ligesom Aksel Larsen herhjemme har han „erkendt", at partiet har forsømt „det nidkærhed har Thorer og kommunistpartiet stillet sig i den nationale politiks tjeneste og **synes at være mere national end de borgerlig-nationale.** Derfor er Marseillaisen stillet på lige linje med Internationale, trikoloren med den røde fane. Så nationalt indstillet er kommunistpartiet blevet, at endog konservative blade — bl. a. „Le Temps" — er blevet betænkelige.

Det franske kommunistparti vil forene hele nationen. Den søger samarbejde med katolicismen, ja **skyer end ikke tilnærmelser til fascistiske krese.**

Således oplyser det socialdemokratiske partiorgan i Var, at franske ungkommunister har sendt den fascistiske ungdomsgruppe en skrivelse, hvori de peger paa, at „de allerede længe (!) har kæmpet for hele den franske ungdoms forening og forsvar", og at de ønsker „broderligt samarbejde" med alle de unge, hvilke politiske (!) og religiøse (!) meninger de end har.

Ungfascisterne svarer herpå, at de glæder sig over, at unkommunisterne anerkender (!) „vort ideals renhed", og at de ikke afslaar loyalt samarbejde, forudsat „at det er fransk i bund og grund og det henter sin inspiration i vort lands frihedstraditioner".

Denne neo-patriotisme demonstreres overalt, selv i de mest latterlige situationer. Ved det store cykleløb „Frankrig rundt", hvori deltager konkurrenter fra andre lande, sendte ungkommunisterne et opmuntringstelegram til de franske deltagere og udtrykte „ønske om sejr". Sådanne småtræk viser, **hvor dybt den nationalistiske bazille har ædt sig ind i kommunistiske krese.** Efter dette varer det vel ikke længe, før vore hjemlige partiledere „erkender" det for en national opgave at give møde i idrætsparken og heppe de danske landsholdsspillere.

Ja, man smiler som af en daarlig vittighed. Men den nationalisme, som i dag behersker franske kommunister, var utænkelig for blot få år siden. Ja, tiderne skifter. Mere stålsat har overbevisningen altså ikke været, **end at man blot i Komintern behøvede at trykke på en knap.** De røde faner henvises til bagtroppen — frem med trikoloren, frem til forsvar for den franske republik, frem til Marseillaisens toner. Leve den franske revolution af 1789 — leve Frankrig og dets folkefrontsregering. Vi er de sande patrioter og fædrelandsforsvarere. Vi elsker først og fremmest alt, hvad der er fransk. Vi er franske kommunister. Hitler er den store krigsfare — Herriot og Chautemps fredens sande venner.

Ja, **tiderne skifter.** Og det værste er, at hele denne forvandlingsproces ikke alene sanktioneres af sovjet og komintern, **men er direkte foranlediget af disse.**

Således har de franske kommunister taget opstilling som nationens fanevagt, hilsende tricoloren. Dette er et af resultaterne af „den nye kurs" i Komintern, og mon ikke de folk vil få historisk ret, der hævder, at dette er begyndelsen til enden. Men de franske arbejdermasser hvor staar de?

Arne Fjeld.

Kammeratmøde

Søndag den 28. November afholder Ungdomsforeningen Kammeratmøde i København med svensk Deltagelse.

TALER - SANG
UNDERHOLDNING

Program og Mødested i næste Nr.

Reservér dig denne Dag!

Husk
Smedenes Klub under F.S.
afholder Møde i Aften i Cafe „Kumunen" Gothersgade

Det er let

at blive Abonnent paa ARBEJDET, man skriver bare et Kort til Bladets Ekspedition, Blaagaards Plads 21, med Navn og Adresse. Betalingen — 1,50 Kr. for et Kvartal, indsendes paa Postkonto Nr. 236,32. Det er nemlig bekvemt. Bladet bliver da bragt lige ind ad Døren hver Uge.

Mødelisten

Tobaksarb. Forbundet Afd. Enigheden.
Ordinær Generalforsamling Fredag 19. 11. Kl. 8, Folkets Hus, Enghavepark.

Bogbinderi og Papirvarearb. Fagf. af 1873.
Ekstra Generalforsamling Mandag den 22. 11. Kl. 8. Folkets Hus, Enghave Park.

Alle
PENGEFORSENDELSER
til ARBEJDET's Ekspedition sker gennem Postgiro-Konto
236.32

Køb vort
Bladfondsmærke

Agitér for vort
Bladfondsmærke

Sælg vort
Bladfondsmærke

Ansvarlig overfor Presseloven
Alfred Mogensen
Brdr. Thøgersen

ARBEJDET

Arbejdernes Frigørelse maa blive deres eget Værk

Organ for Danmarks syndikalistiske Bevægelse

15 Øre

No. 42. | Fredag d. 26. November 1937 | 2. Aarg.

Skal Danmarks Arbejdere internationalt staa stemplet for Mangel paa Solidaritet

Franske Fagforenings Repræsentanter retter denne Beskyldning mod den skandinaviske Fagbevægelse paa Grund af dens passive Stilling til 40 Timers Ugen

Skal Danmarks, Sveriges og Norges Arbejdere med Rette stemples for manglende international Solidaritet?

Det er den Stilling, de skandinaviske Regeringsrepræsentanter og de skandinaviske Fagforeningsrepræsentanter har taget til Spørgsmaalet om 40 Timersugen paa de internationale Konferencer og Kongresser, hvor de har stillet sig Side om Side med Arbejdskøberne for at forhindre Gennemførelsen af en kortere Arbejdstid, der har foranlediget, at en saadan Beskyldning er blevet rettet mod de skandinaviske Arbejdere.

Og de, der udslynger Beskyldningen, er de franske Arbejderes faglige Repræsentanter, der har deltaget i disse Konferencer og Kongresser.

De franske Arbejdere gennemførte ved glimrende revolutionære Aktioner, ved Strejker og Fabriksbesættelser i 1936 40 Timersugen, og for dette hader og frygter de franske Kapitalister og Arbejdskøbere Fagforeningerne. De har nu, delvis understøttet af Folkefrontsregeringen, begyndt at rette haarde Angreb mod 40 Timers Ugen, og de franske Arbejderes Repræsentanter har paa de internationale Kongresser erklæret, at

det i Længden vilde være umuligt at tilbageslaa disse Angreb, saa længe at saa industrielt fremskredne Lande som de skandinaviske havde en Arbejdsuge paa 48 Timer.

De franske Arbejdere retter med andre Ord den frygtelige Beskyldning mod de danske, svenske og norske Arbejdere, at de udviser Mangel paa Solidaritet, ja at de faktisk overfor de franske Arbejdere og alle de andre Landes Arbejdere, der har gennemført 40 Timers Ugen eller en endnu kortere Arbejdstid, virker som Skruebrækkere.

Og det er jo ikke uden Grund denne Beskyldning rettes imod dem, thi baade inden- og udenlandsk skryder de skandinaviske Regeringsmedlemmer og Fagforeningsrepræsentanter jo altid af, at de skandinaviske Landes Arbejderbevægelser er uden Sidestykke i Organisation og Styrke. Men naar disse Verdens mægtigste Arbejderorganisationer saa kun bliver sat ind paa Kapitalisternes og Arbejdskøbernes Side for at bryde Arbejderklassens internationale Kamp for en kortere Arbejdstid, saa er det jo med fuld Føje, at der rettes den Beskyldning imod dem, at de bryder Solidariteten.

I de fleste moderne kapitalistiske Lande har Arbejderne gennemført 40 Timers Ugen — eller en endnu kortere Arbejdsdag.

De skandinaviske Lande er — trods deres stærke politiske og faglige Positioner — snart de eneste moderne kapitalistiske Lande, der ikke har gennemført 40 Timers Ugen.

I. U. S. A.

gjorde Krisen og den med denne frygtelige Arbejdsløshed Spørgsmaalet om en Arbejdstidsforkortelse aktuel. Arbejderne udfærdigede en Parole om 30 Timers Arbejdsuge, og fra By til By, fra Fabrik til Grubedistrikt gik de til Kamp for deres Krav.

Forholdene blev saa tilspidsede, at Regeringen i 1933 udstedte et Dekret, der lovfæstede 40 Timersugen. Ganske vist har den amerikanske Højesteret senere erklæret dette Dekret for ulovligt, men det har ikke formaaet at fratage Arbejderne den kortere Arbejdstid, som de engang havde faaet. Selv om Arbejdstiden her og der i U. S. A. er mere end 40 Timer, saa har Arbejderne andre Steder gennem sin Kamp gennemført en 36 Timers Arbejdsuge, og Kravet om 30 Timers Arbejdsuge er ikke skrinlagt af de amerikanske Arbejdere.

Selv i det fascistiske Italien

gennemførte Diktaturet i 1934 40 Timersugen. Man føler det som en brændende Skam, at man er nødt til at indrømme, at en fascistisk Stat gaar foran det demokratiske arbejderstyrede Danmark i Arbejdstidsspørgsmaalet.

Ogsaa i det diktaturstyrede Rusland er Arbejdstiden kortere end her, nemlig 41 Timer om Ugen.

I Spanien

gennemførtes 40 Timersugen med Revolutionen, og paa New Zealand, hvor Arbejderne gennem flere Aar har kæmpet for 40 Timersugen, blev denne lovfæstet d. 8. Juni 1936.

De danske Arbejdere maa rense sig for Beskyldningen om bristende Solidaritet.

De skandinaviske Lande med deres udskregne „stærke" Arbejderbevægelser er altsaa langt tilbage i dette vigtige Spørgsmaal. Uden at skamme sig stiller de faglige og politiske Repræsentanter sig Side om Side med den internationale Kapital mod Verdens øvrige Arbejdere for at forhindre en Forkortelse af Arbejdstiden.

Spørgsmaalet er nu, om de skandinaviske, og for os særlig de danske Arbejdere, vil solidarisere sig med disse Ledere, der har bragt Skam over dem og deres Organisationer, eller de vil vaske den Skamplet af, der internationalt er sat paa dem, ved Side om Side med deres Klassefæller i andre Lande at gaa til Kamp for 40 Timersugens Indførelse som et Minimumskrav i Arbejdstidsspørgsmaalet.

Kampen for Arbejdstidens Forkortelse er ikke mere et nationalt, men et internationalt Spørgsmaal, Spørgsmaalet om Frankrigs, Italiens og de øvrige Landes Arbejdere skal bibeholde den kortere Arbejdstid, de har opnaaet, er ikke mere bare et Spørgsmaal, der afgøres i disse Lande. Det afgøres bl. a. ogsaa af de danske Arbejdere, om de vil slutte op i den internationale Kamp for en kortere Arbejdstid.

Vor lænkede Klasse forgæves skal søge - om Ret - thi Retten har solgt sig som Skøge!

Sande Ord

Naar Haakon Meyr i Dag forfægter samme Synspunkter som det norske Arbejderparti gjorde for det fik Regeringsmagten, saa stemples han i „Arbejderbladet" (det norske Socialdemokratis Hovedorgan) som en der skader Socialismen.

— — —

Naar Leo Trotski i Dag gør sig til Talsmand for samme Opfattelse som de kommunistiske Partier i alle Lande kæmpede for, blot for 10 Aar siden, saa stemples han i Kommunistpressen som Fascist og Klasseforræder.

— — —

Det er en dræbende Selvkritik, selv om den kommer sent.

— — —

Naar nu det norske Socialdemokrati i Dag aabent erkender, at det skadede Socialismens Sag før det fik Regeringsmagten — hvilken Garanti har vi da for, at det ikke gør det samme i Dag?

— — —

Naar Kommunistpartiet saa villigt indrømmer, at det stod i Fascismens Tjeneste og drev klasseforræderisk Propaganda for en halv Snes Aar siden — hvilken Garanti har vi da for, at deres Indstilling i Dag er mindre fascistisk og klasseforræderisk.

(Allarm, Norge)

SIA — den antifascistiske Internationale

Den skal hjælpe alle Fascistiske Ofre uden Hensyn til Partifarve

Naar man har en fælles Fjende, Fascismen, bør det ogsaa være muligt at kunne koncentrere Kampen mod denne Fjende og Hjælpen til dens Ofre, uden at øde Kræfterne til indre Splittelsesaktioner indenfor den antifascistiske Lejr.

Dette er de spanske Syndikalisters Syn paa dette Spørgsmaal, og de er derfor begyndt Arbejdet for Oprettelsen af en antifascistisk Front.

Mange Steder i Spanien er denne antifascistiske Front allerede bleven til Virkelighed og Samarbejdet foregaar lokalt mellem alle faglige Organisationer og politiske Partier (ogsaa borgerlige). I flere Tilfælde har Kommunisterne dog ikke kunnet tolerere en saadan enig Samling, men har givet sine Afdelinger Ordre til at trække sig ud af Samarbejdet.

Det er f. Eks. fornylig sket i Valencia, men det lykkedes dog ikke for dem at faa de Borgerlige eller Socialdemokraterne til at slaa Følge.

Som virkelige Antifascister har Syndikalisterne taget endnu et Skridt til den antifascistiske Fronts Virkeliggørelse, idet de har udkastet Parolen om Dannelse af en international antifascistisk Beskyttelses- og Hjælpeorganisation — SIA.

S. I. A. betyder „Solidaridad Internacional Antifascista" — eller international antifascistisk Solidaritet. Bevægelsen er ny, men den er straks slaaet igennem i det republikanske Spanien. SIA's Opgaver er humanitære, man vil redde og hjælpe Fascismens Ofre. Det er klart, at der netop inden for Spanien i Tider som disse er Trang for saadan Hjælp. Men SIA nøjes ikke med det, den gaar ud over Landegrænserne og vil Solidaritet mellem alle Landes Antifascister. Praktiske Hjælpeforanstaltninger er Maalet. Her i det mindste burde alle Antifascister uden Hensyn til politisk eller faglig Gruppering kunne række hinanden Haanden.

SIA vil blive et Sammenholdende Organ for en Mængde fritstaaende Hjælpeorganisationer og for Kommitéer, som allerede tidligere har arbejdet i de forskellige Lande, og det er ikke Meningen blot at faa en Enhedsfront i Stand for Hjælp til Spanien, fordi Initiativet er kommet derfra, nej, den skal strække sig til alle Landes antifascistiske Ofre.

For Øjeblikket findes der SIA-Grupper i Schweitz, U. S. A., Argentina, Uruguay, Brasilien, Mexico, Holland og Frankrig. Den brasilianske Gruppe blev dannet lige for Statskuppet og har allerede haft Lejlighed til at hjælpe Vargas Ofre. Indtil videre er den spanske SIA Organisations Generalraad i Valencia at betragte som Bevægelsens Hovedsæde. Adressen er S. I. A. Consejo General, Valencia.

Tysk Hjælp til Franco over Portugal

De portugisiske Jernbaner stilles til gratis Disposition for Franco

Trafiken over den spansk-portugisiske Grænse har i den sidste Tid tiltaget stærkt og Transporten af Krigsmateriel til Francofascisterne øges daglig. Det drejer sig hovedsageligt om tysk Krigsmateriel, der aflosses i portugisiske Havne og føres videre derfra til Francospanien.

I Løbet af de sidste Uger er der fra Portugal til Fascisternes Hovedkvarter i Spanien befordret over hundrede Tanks, halvtreds Flyvemaskiner og c. 10,000 Maskingeværer samt flere Hundrede Jernbane-Vognladninger Ammunition. De portugisiske Jernbaner besørger disse Transporter gratis i Overensstemmelse med en Ovenenskomst, der er afsluttet mellem den portugisiske Diktator Salazar og Franco.

De portugisiske Krigsmaterielfabriker i Chelas og Barcarena arbejder udelukkende for de spanske Oprøreres Regning. Produktionen bestaar fortrinsvis af Granater og anden Ammunition.

Salazar sætter alt ind paa Francos Sejr, idet han frygter, at et Nederlag for denne betyder Slut med hans eget Herredømme.

Utilfredsheden ulmer og gærer i Portugal, og trods en uhyggelig Polititerror er den vanskelig at holde nede. Siden det spanske Oprørs Udbrud er der fængslet flere Tusind Mennesker, deriblandt mange kendte Forfattere. Politibevogtningen af Grænseovergangene er bleven forstærket og foretages i Samarbejde med de spanske Fascister. Flere Steder, f. Eks. i Lissabon, fungerer udsendte Agenter fra „Gestapo" som det portugisiske Politis Medhjælpere ved Kontrollen over Udlændinge.

Socialministeren Modstander af Arbejdstidsforkortelse

I den anden Steds i Bladet omtalte Fordummelsesbog, som Arbejdernes Oplysningsforbund har udsendt, har Socialminister Ludvig Christensen begaaet en Artikel, hvor han tager Afstand fra Arbejdernes Bestræbelser for at faa Arbejdstiden forkortet. Han mener, at det er betænkeligt at gaa til en almindelig Forkortelse af Arbejdstiden for alle Fag, men kunde tænke sig en midlertidig Nedsættelse for de Fag, der i særlig Grad er ramt af Arbejdsløsheden.

Med dette Standpunkt stiller han sig aabenlyst paa Udbytternes Side i dette vigtige Spørgsmaal. De har alle Tider, uden Hensyn til Arbejdsløshed og Teknikens og Arbejdsproduktivitetens Højnelse, været Modstandere af enhver Forkortelse af Arbejdsdagen. Nu har Socialministeren altsaa meldt sig som deres Bundsforvant.

Men hvad siger Arbejderne dertil. I de fleste Fag har Arbejderne rejst Kravet om en 40 Timers Arbejdsuge. De samme Fagforeninger, der har stillet dette Krav til de nye Overenskomster bevilger Penge til „Oplysningsforbundets" Virksomhed, der bruger disse Penge til Tryksager, der forfægter Anskuelser, der gaar Stik imod det, Arbejderne har vedtaget, at deres Fagforening skal sætte ind for.

Er det ikke Misbrug af Arbejdernes Penge. Vi mener, at der kan ikke findes ret mange Maader, at anvende dem daarligere paa.

1. Maj bliver Helligdag i Sverige

I det svenske Socialdepartement er der udarbejdet et Forslag, der gaar ud paa at lovfæste 1. Maj som almindelig Fridag i Sverrig. Lovforslaget er sendt til Udtalelse hos Myndighederne, som den Sag sorterer under.

For de svenske Arbejdere betyder Forslaget ikke meget, da de fleste af dem gennem deres Overenskomster er tilsikret Ret til at holde 1. Maj fri, men nogle Resultater skal den socialdemokratiske Regering jo have at skilte med, og det her er vel til Pas billigt.

Syndikalistisk Ungdom

Kammeratmødet

Saa er det altsaa paa Søndag, at vi faar det længe savnede Samvær med vore svenske Kammerater, og vi maa gøre alt for at de faar en lige saa god Dag ud af det, som vi fik, da vi var i Landskrona.

Derfor maa alle Kammerater fra S. U. og F. S. deltage.

Programmet er lagt saa godt tilrettet, at vi faar vekslet Tanker med de svenske Kammerater og samtidig et muntert og fornøjeligt Samvær. Paa Gensyn paa Søndag.

N. C.

Ungdommelig Klovn

I Bladet „Faglig Ungdom" fremsætter en af den faglige Ungdomsbevægelses Ledere, Hans Pedersen følgende interessante Oplysning: Paa det sidst afholdte Sekretariatsmøde blev der i Anledning af den nye Arbejdsplans Fremsættelse fra enkelte Sider fremført, at Sekretariatet ikke skulde søge Samarbejde med D. s. U., da Faglig Ungdoms Sekretariat var en faglig Sammenslutning og som saadan ikke burde favorisere et bestemt politisk Parti.

Man ser altsaa, at der selv i Ledelsen for Lærlinge og Ungarbejderorganisationerne findes delte Meninger om Værdien af de faglige Organisationers Samarbejde med det politiske Parti, et „Samarbejde", der jo særlig de sidste 5 Aar har bestaaet i, at Fagforeningerne betaler Partiets Valgagitation og den elendige socialdemokratiske Presses Millionunderskud; medens Partiet til Gengæld forbyder Fagbevægelsen at kæmpe for Medlemmernes Interesser og gennem en bevidst Prisfordyrelses- og indirekte Beskatningspolitik nedskærer Arbejdernes Realløn ganske betydeligt. Og reagerer Arbejderne derimod gennem Strejke, saa belyver „deres" Presse Socialdemokraten dem og agiterer aabent for det organiserede Skruebrækkeri. For at nævne et Par Eksempler Sømandsstrejken i 1934 og B. og W.-Strejken for et Par Maaneder siden.

Paa denne Baggrund skal man se Hans Pedersens Slutbemærkning: „Vi maa til enhver Tid anerkende vor Tilknytning til det danske Socialdemokrati, som har bragt Fagforeningerne saa mange store Fordele. Derfor Samarbejdet med D. s. U. V.

Hvilken pragtfuld Tanketorsk af en Ungdomsleder og hvilken glædelig Meddelelse, at han ikke har alle sine Sekretariatsmedlemmer bag sig. Ude i Fagforeningerne mærker vi ellers ikke meget til Ungdommens Opposition mod socialdemokratisk Diktatur over Organisationerne. Tværtimod, en meget stor Del af den aktive Fagforeningsungdom findes i Højres Smørklubber og er gennem disse et altfor villigt Redskab i de socialdemokratiske Pamperes Hænder. Kan hænde der nu i den faglige Ungdomsbevægelse ved Siden af Klovn- og Stræbertyperne à la Hans Pedersen vokser en mere kritisk og nøgtern Ungdom op. Vi i F. S. og S. U. V. kan kun hilse dette med Glæde, det er i hvert Fald haardt tiltrængt.

C. H.

Durrutti

Vore svenske Kammeraters Maanedsblad „Storm"s Novembernummer er tilegnet Anarkisten Durruttis Indsats i det spanske Folks Frihedskamp og hans Død for vor Klasse.

Skildringen er ledsaget af en Del realistiske Billeder af Durruttis Død og hele det spanske Folks Sorg over at have mistet en af deres mest trofaste Forkæmpere.

Ligeledes bringes der nogle Billeder af Franco's lejede Morderbanders uhyggelige Voldshandlinger mod værgeløse Kvinder og Børn, og vi anbefaler alle vore unge Kammerater at sikre sig et Eksemplar af „Storm", der kan købes paa „Arbejdet"s Kontor, Blaagaardsplads 21.

Det er givet, at ethvert Medlem af S. U. og enhver anden, der er interesseret i, at „Arbejdet" fortsat skal udkomme, melder sig som Sælger. Der stiller naturligvis ved enhver Generalforsamling en Kammerat og sælger „Arbejdet".

Alt Stof til Ungdomsspalten sendes til dennes Redaktør senest Lørdag.

Adresse: Niels Christensen, Hirsevej 1, 2. Brh.

Nu er det ikke længere paa Mode blandt Overklassens Damer at strikke Knævarmere til de smaa Negerbørn. Næh — nu læser jeg i en borgerlig Avis, at Damerne har kastet deres Opmærksomhed paa de fæle Bolsheviker og snadrer om, hvordan de nu bedst kan udrydde dem. Vi har noget at glæde os til!

N.

Og saa er der Pjecen om 40 Timers Ugen. Det gaar alt for smaat med Salget. Ethvert Medlem af S. U. maa være Forhandler. Spørgsmaalet er brændende blandt Arbejderne, og bare vi vil gøre os den Ulejlighed at gaa ud blandt dem og falbyde Pjecen, kan Oplaget let sælges. Men lad det nu blive til noget.

Militærnægter eller Soldat

Det foreløbige Resultat af Diskussionen om Emnet: „Militærnægter eller Soldat?", er dette: Begge Dele! — hvilket selvsagt er en Umulighed for den enkeltes Vedkommende.

N. C. mener, at man bør aftjene sin Værnepligt og benytte Tiden og Lejligheden til at lære Vaabenbrug, og til at agitere blandt Kammeraterne for, at de i paakommende Tilfælde vender Vaabnene den „rigtige Vej".

A mener derimod, at Militærnægtelse er et egnet Middel til at nedbryde Statens Autoritet i Massernes Bevidsthed, hvilket er den første Betingelse for, at de rejser sig til Kamp imod denne.

Efter min Mening kan begge Synsmaader være lige rigtige, eftersom det i sidste Instans vel maa blive den unge Revolutionærs hele personlige Indstilling og Temperament, der bliver afgørende for, hvad han vælger at gøre.

Men — og det er vigtigt: Den unge revolutionære Proletar maa vælge! Bevidst maa han tage sit Standpunkt, gøre sin Indsats og tage Konsekvenserne.

Og Konsekvenserne er — hvad enten han som Soldat agiterer for Oprør eller som Militærnægter, agiterer for Nedbrydelse af Statens Autoritet — de samme. Nemlig: I Fredstid — Fængsel Gang paa Gang, og i Krigstid — muligvis — **Døden!**

Men en Ting er paa Forhaand givet: Aftjener man skikkelig Værnepligten til Myndighedernes fulde Tilfredshed, blot fordi det nu en Gang er noget, man skal, saa — ja saa er man i hvert Fald **ikke Revolutionær!** — Og dermed **heller ikke Syndikalist!**

J. H.

PRISFALD

Under denne Overskrift meddeler Socialdemokraten for d. 19. November, at Smør og Flæsk falder 10 Øre pr. 1/2 kg, og at Mælken falder 2 Øre pr. Liter. Dette gøres baade i en iøjnefaldende Rubrik paa Forsiden og en stor Artikel inde i Bladet. Det er det samme, som naar Arbejdsløsheden falder, det meddeles med store Overskrifter og lange Artikler, og Regeringen faar Æren. Naar det modsatte sker, skyldes det udenlandske Forhold, som vi ingen Indflydelse har paa, fortæller samme Blad.

Denne Gang erkendes det dog, at det er Verdensmarkedet, der reagerer mod den store Pris paa Smør ved Forbrugsnedgang og følgende Prisfald. Det vilde jo ogsaa være *for groft*, om man gav Regeringen Æren af dette for Arbejderne glædelige Fald, naar man ved, at Regeringens Smør- og Svineordninger netop kunstigt forhøjer Hjemmemarkedets Priser paa Landbrugsvarerne. Efter den lange Række Stigninger paa de nævnte Varer er det kun naturligt, at der kommer et mindre Fald; den kapitalistiske Økonomi gaar jo aldrig efter et regelmæssigt Skema. Kun et ved vi: Regering og Rigsdag har lagt Bund under Landbrugsvarernes Priser paa Hjemmemarkedet, og der er ikke Tvivl om, at der ved Ordningernes Udløbstid 1. Januar bliver truffet nye Ordninger eller Forlængelse af de gamle paa en saadan Maade, at Forbrugerne stadig plyndres til Fordel for Bøndernes Overklasse og Rentekapitalisterne.

Det bør Arbejderne være opmærksomme paa nu ved Overenskomsternes Opsigelse, og deres Krav bør være: Reallønnens Bevarelse og Højnelse samt Arbejdstidsforkortelse er en absolut Forudsætning for Vedtagelse af nye Overenskomster.

C. H.

Om Arbejdernes Kamp i andre Lande for 40 Timers Ugen, og hvad vi skal gøre, giver Pjecen:

40 Timers Ugen

udtømmende Besked

Køb den • Læs den • Spred den

15 ØRE

Faas Blaagaards Plads 21
Forsendelse plus Porto

Forlang ARBEJDET hos din Bladhandler

Det er Fagforeningerne Kapitalisterne frygter

„Soc.-Dem" sætter Folkefrontspolitiken og Fagforeningernes Klassepolitik i den rette Belysning

Undtagelsesvis bragte „Soc.-Dem." i Søndags en Artikel, der ikke gaar ud paa at forplumre og tilsløre de virkelige Forhold af Begivenhederne i Frankrig.

Naar Bladet ellers har villet orientere sine Læsere om Begivenhederne i Frankrig, saa har det ikke kunnet faa Øje paa andet end Blum og hans Folkefront.

Naar de franske Arbejdere i det sidste Aar har naaet saa store Fremskridt — 40 Timers-Ugen og store Lønforhøjelser — saa skyldtes det Blum og Folkefronten, naar Fascismen ikke for længe siden har overskyllet Frankrig, ja, saa var det ogsaa Folkefrontens Skyld, og naar endelig de franske Kapitalister med Støtte af udenlandske fascistiske Magter nu i den aller sidste Tid havde forberedt et væbnet Oprør, saa var det ogsaa fordi de frygtede for, at Blum og Folkefronten helt skulde udslette dem fra Jordens Overflade.

Men nu kommer Bladet med en stort anlagt Artikel i Søndags paa Ledersiden og slaar fast, at alt hvad det tidligere har fortalt sine Læsere om Frankrig ikke har noget med Virkeligheden at gøre.

Det var ikke Blum og Folkefronten, men Arbejdernes Fagforeningerne, Kapitalisterne frygtede.

De franske Kapitalister, paapeger Artiklens Forfatter, havde aldeles ingen Grund til at frygte Folkefronten, ganske vist er den franske Nationalbank blevet omdannet fra et Familjeanliggende til et Nationalinstitut, men Nationaliseringen af den franske Vaabenindustri har bare betydet en god Forretning for disse Fabrikkers Ejere. Og, skriver han om den nuværende Folkefrontspolitik: „Den Kurs Frankrigs Finanspolitik er slaaet ind paa, siden den radikale Bonnet blev Finansminister, er absolut ikke af den Art, at de 200 Familjer har haft Anledning til at se sig om efter et Musehul". —

Nej, det havde de ingen Grund til, for som det peges paa længere henne i Artiklen: — „Balanceringen af Budgettet under Bonnet kom til at ske paa de arbejdende Lags og ikke paa de besiddende Lags Bekostning."

Folkefrontsregeringen i Frankrig gør akkurat det samme som alle tidligere kapitalistiske Regeringer har gjort før den, naar der skulde skaffes „Balance". Det bliver gjort paa den arbejdende Befolknings Bekostning, medens der værnes om Kapitalisternes Ret til fortsat at tilvende sig Frugterne af andres Arbejde.

Nej, siger Forfatteren af Artiklen, det var slet ikke Folkefronten, Kapitalisterne var bange for, fordi det havde de ingen Grund til, men de var derimod bange for Fagforeningerne.

Medens de politiske Partier er gaaet til højre, er de franske Fagforeningerne gaaet til venstre.

Der gives derefter en Fremstilling af de franske Fagforeningers rivende Vækst, men det er ikke blot Medlemsantallet, der stiger, det følges af en stadig stærkere Radikalisering af Fagforeningens Medlemmer.

Fabrikherrerne og Finansmagnaterne bliver betænkelige ved denne Udvikling, men ikke blot dem, selve Folkefronten kan ikke følge med:

„Allerede i Foraaret udtalte Blum, at der nu maatte indtræde en Pause. Det var en tvingende Statsnødvendighed, man dog ikke kunde forvente at finde synderlig Forstaaelse for i Fagforeningskredse, der ikke til daglig har med en Regeringsførelses Vanskelighed at gøre, og det var derfor ikke besynderligt, at Fagforeningerne ogsaa siden rykkede mere og mere til venstre for det socialistiske Parti."

Selv Blum, Folkefrontens Fører, saa med Betænkelighed paa Arbejderklassens Fremstormen og gjorde alt for at standse den. Hvorfor skulde de franske Kapitalister da vende deres Had mod ham og hans Folkefront, de kunde jo ikke vente at finde nogen bedre Allieret i Forsøget paa at standse Arbejdernes Fremmarch.

Nej, Arbedernes revolutionært indstillede Fagforeninger, der, medens de to politiske Arbejderpartier kappes om, hvem af dem der kan naa længst til højre — endnu staar Kommunisterne som en flot Nr. 1 — tværtimod har orienteret sig til venstre og holder Klassekampens Fane højt, er den frygtede Modstander, der skulde tilintetgøres. Men netop Fagforeningernes radikale Indstilling var den bedste — og eneste Garanti for, at Oprøret var blevet slaaet ned, hvis det var kommet til Udbrud.

Lad os lære af de franske Arbejdere.

Men er det nu ikke farligt for „Soc.-Dem." at bringe saadan en Artikel?

Enhver tænkende dansk Arbejder, der læser den vil jo uvilkaarlig komme til at drage Sammenligninger med hans egne Forhold. Er der ikke alt for stor Lighed mellem de franske Folkefrontspolitikere og vore hjemlige danske?

Naar han læser om Blums Opfordring til de franske Arbejdere om at tage en Pause, vil han saa ikke der genkende Staunings hundrede Gange gentagne Formaning til Arbejderne om endelig ikke at stille Krav, men være tilfredse med den Elendighed, han har skaffet dem.

Men paa et Omraade vil han ingen Lighed finde: Nemlig naar han sammenligner de franske og de danske Fagforeninger; thi medens de franske Fagforeninger i stor Udstrækning har gjort sig fri af de politiske Partiers Indflydelse og har indrettet sig paa at kæmpe for sine Medlemmers Interesser, saa er de danske Fagforeninger endnu bundne i de partipolitiske Lænker, og derved forhindret fra at yde nogen Indsats for deres Medlemmer.

Lad os lære af de franske Arbejdere og gøre vore Fagforeninger fri for Politikernes Indflydelse, saa de kan sættes ind i Kampen for vore Krav.

De er ligedan i alle Lande

Svensk Tekstilarbejderforbund i Alliance med Arbejdskøberne. Syndikalistiske og uorganiserede Arbejdere lockoutes, fordi de forlanger Overenskomsten overholdt

Den 20. November lockoutede Tekstilbaronerne paa Kilsunds Tekstilfabrik i Borås i Sverrig med Støtte fra den svenske Arbejdsgiverforening en Del af sine Arbejdere. De lockoutede Arbejdere er: de, der staar organiseret i Borås syndikalistiske L. S. og en Del uorganiserede Arbejdere.

Oprindelsen til Konflikten er en Advarsel til Sverrigs Tekstilarbejdere mod at søge Arbejde paa Kilsunds Tekstilfabrik. Denne Advarsel blev udsendt d. 23. Marts og blev eenstemmigt vedtaget af samtlige Arbejdere paa Fabrikken, ogsaa af de Arbejdere, der staar tilsluttet det reformistiske Tekstilarbejderforbund, og de har ogsaa i den forløbne Tid aktivt medvirket til, at Advarslen har forhindret Tilgang af ny Arbejdskraft til Fabrikken.

Grunden til at Arbejderne vilde blokere Fabriken for Tilgang af ny Arbejdskraft var den, at Arbejdskøberne indførte daarligere Løn- og Arbejdsvilkaar end den Overenskomst, de havde afsluttet med Tekstilarbejderforbundet, berettigede dem til.

Der var en Del Akkorder, der var for daarligt betalte, og som Arbejdskøberne ikke vilde rette, og der var det Forhold, at Kvinder, der passede det samme Antal Vævestole som Mænd fik 50 pCt. mindre Betaling, skønt det er i udtrykkelig Modstrid med Overenskomsten.

Det „store" „mægtige" Tekstilarbejderforbund har imidlertid skyndt sig at falde sine egne Medlemmer i Ryggen og har taget Afstand fra Arbejdernes Advarsel om at søge Arbejde paa Kilsunds Fabrikker og har erklæret Arbejdet og Arbejdspladsen fri for sine Medlemmer.

Med Understøttelse fra Arbejdernes Organisation og fra den svenske Arbejdsgiverforening har Tekstilbaronerne i Borås ment sig stærke nok til at gaa til Aktion mod deres Arbejdere, og de har som nævnt smidt de syndikalistiske og uorganiserede Arbejdere ud paa Gaden.

Om det imidlertid gaar saa let for dem at opretholde deres Enevælde paa Fabrikken er et andet Spørgsmaal. De lock-outede Arbejdere kan regne med solidarisk Støtte fra en meget stor Del af de svenske Arbejdere, og de Arbejdere, der staar organiseret i Tekstilarbejderforbundet, og som af deres Ledere er tvunget til at skruebrække den Aktion, som de selv har været med til at iværksætte, sønder og sammen, maa nok føle sig lidt underlig til Mode. Mon de ikke skulde faa Øjnene op for, at

Bliv Medlem af **FS**

det er en gal Maade at være organiseret paa, naar deres Organisation blot skal sættes ind for at hjælpe Arbejdskøberne.

Og er det ikke at lave Grin med den reformistiske Fagforeningsbevægelse, at uorganiserede Arbejdere skal gaa i Kamp for at sikre de organiserede Arbejderes overenskomstmæssige Rettigheder, mens disse selv arbejder som Skruebrækkere?

De Krav, Arbejderne kæmper for er meget beskedne:

1) Gentagelse af de afskedige Arbejdere.

2) Overenskomstmæssige Løn- og Arbejdsforhold.

3) Humanere Arbejdsmetoder og Imødekommenhed fra Arbejdsledelsens Side.

Efter Storstrejken 1909, hvor de svenske Arbejdere led Nederlag, havde Tekstilbaronerne, da Arbejdet igen skulde genoptages, en Plakat slaaet op i Portene, der meddelte, at kun de Arbejdere, der kunde bevise, at de havde forladt Tekstilarbejderforbundet kunde faa Arbejde.

I Dag har Arbejdskøberne i Kilsundsfabrikker slaaet en Plakat op, der meddeler, at kun de Arbejdere, der har sin Bog i Orden til Tekstilarbejderforbundet kan faa Arbejde.

Kan et Fagforbund komme længere ned? De reformistiske Fagforbund er ens over hele Verden: For det kapitalistiske Samfund og Arbejdskøberne — mod Arbejderne.

Myrderierne fortsættes i Rusland

Efter Meddelelser i Dagspressen er Ruslands dygtigste Flyvemaskinekonstruktør, Tupoleff, blevet myrdet i Ljubljanka Fængslets Gaard af Stalins G. P. U. Banditter. 8 Ingeniører fra Flyvemaskinfabrikkerne i Moskva maatte gøre ham Følgeskab.

Han gjordes ansvarlig for, at Levanefskis Nordpolsmaskine ikke naaede frem — og saa havde man opdaget, at han var „Folkefjende".

I Rusland leves Livet farligt.

Godgørenhed

Det siges ofte, at de Fattige er taknemmelige for Velgerninger. En Del af dem er det maaske, men de bedste blandt de Fattige er aldrig taknemmelige.

De er utaknemmelige, misfornøjede, trodsige og oprørske. De føler, at Velgørenheden er en latterlig og utilstrækkelig Form for Tilbagebetaling, en Gavevirksomhed, der ofte føles som uforskammede Forsøg paa at trænge ind i deres Privatliv.

Hvorfor skal de være taknemmelige for de Smuler, som falder fra den Riges Bord? De skulde jo egentlig sidde ved Bordet, og de begynder at forstaa det. Hvad Misfornøjelsen angaar, saa var jo det Menneske, der ikke var misfornøjet med sine uhyggelige Omgivelser og daarlige Levesæt, et fuldstændigt Fæ.

Misfornøjelse er Menneskets fornemste Dyd. Gennem Misfornøjelse og Oprørskhed er Fremskridtet kommet. Undertiden roser man de Fattige for deres Sparsomhed. Men at anbefale de Fattige Sparsomhed er ligesaa latterligt som krænkende. Det er omtrent som at bede den halvsultne om at spise mindre. Af en daarlig lønnet Arbejder er det umoralsk at spare. Ingen burde være villig til at vise, at han kan leve billigere end et daarligt fodret Kreatur. Mange lader det ogsaa være og foretrækker at stjæle, men det er fornemmere at stjæle end at tigge.

I og for sig er en fattig Mand, som er misfornøjet, utaknemmelig og oprørsk maaske en virkelig Personlighed. Ialtfald er han en sund Protest.

Hvad de dydige Fattige angaar, saa kan man naturligvis føle Medlidenhed med dem, men det er vanskeligt at respektere dem. De har indladt sig i Forhandlinger med Fjenden og solgt sin Førstefødsret for en Ret Linser. De maa forresten være godt dumme. — Jeg kan godt forstaa, at en Mand akcepterer Love, som beskytter og tillader, at der ophobes Privatejendom, saalænge han selv er i Stand til at skabe sig et skønt og herligt Liv. Men det er mig næsten ubegribeligt, hvordan de, hvis Liv forkortes og besudles gennem saadanne Love, kan tolerere deres Eksistens.

Oskar Wilde.

Brolæggerstriden

Soc.-Dem. bringer en Meddelelse om, at den Strid, der var opstaaet mellem Brolæggerforbundet, dets Aarhus Afdeling og 8 af dets Medlemmer, „og som man vil erindre, skriver Bladet, fik saavel borgerlige som et saakaldt syndikalistisk Blad til at tale om Fagforeningstyrani", er bleven løst ved Voldgift. Vi skal i næste Nummer knytte vore Bemærkninger til denne Afgørelse.

„ARBEJDET“
Organ for Fagoppositionens Sammenslutning i Danmark.
Redaktion & Ekspedition:
Blaagaards Plads 21.
København N.
Kontortid:
Mandag, Tirsdag, Onsdag fra 17 til 18.
Torsdag fra 17½ til 19½.
Fredag fra 17 til 19½.
Postgiro 236.32.
F. S. Formand:
Valdemar Hansen, Nordre Alle 14. Træffes paa Kontoret hver Torsdag fra 18 til 19.
F. S. Kasserer:
Træffes paa Kontoret hver Mandag fra 17—19.

Bliv Garant for ARBEJDET

Vi har aldrig gjort nogen Hemmelighed af, at vort Blad *„Arbejdet“* hver Uge giver et Underskud. Vi har heller aldrig lagt Skjul paa, at Betingelsen for, at Bladet kan vedblive at udkomme er, at Arbejdere, der holder af Bladet, og som sympatiserer med de Tanker og Idéer, vi genenm dette arbejder for, hjælper os at dække dette Underskud ved at tegne sig for et ugentligt Bidrag.

Der er allerede en Del, der har tegnet sig for et ugentligt Bidrag, men det er ikke nok. Derfor retter vi gennem disse Linjer en Opfordring til alle de af vore Læsere, der gerne ser, at „Arbejdet“ bliver ved med at udkomme, og vil ofre en Smule derpaa, om ogsaa at tegne sig for et Bidrag.

Vi ved nok, at det er trange Tider for Arbejderne, og at de ikke har meget at undvære af, men de, der ikke kan undvære 1 Kr. om Ugen kan maaske undvære 50 Øre. For de modtagne Penge vil der blive kvitteret med Bladfondsmærker.

Vi ved ogsaa, at det er besværligt for mange, hver Uge at komme ind paa vort Kontor, men vi er villige til at afhente Pengene. Send os et Brevkort med Navn og Adresse, Beløbets Størrelse, og hvilken Dag, man ønsker det afhentet, men opsæt det nu ikke til i Morgen, gør det i Dag.

Bryggeriarbejderne og D.s.F.

Et Par raske Generalforsamlinger

I de sidste Par Aar har der fra D. s. F.s Side været ført en ihærdig Agitation for at faa de fritstaaende Forbund til at melde sig ind, hvilket ogsaa er kronet med Held i flere Tilfælde. Der er dog et Forbund, som det trods mange gentagne Forsøg og Lokketoner endnu ikke er lykkedes at faa til at gaa i Fælden, og det er Bryggeriarbejdernes Forbund.

De har en Gang meldt sig ud, fordi deres Interesser blev varetaget paa en daarlig Maade der indenfor, og de har ikke nogen Tillid til, at det vil blive bedre nu, derfor har de indtil nu, Trods gentagne Afstemninger, med stor Majoritet forkastet Forslaget.

Der er ogsaa en anden Grund, hvorfor de ikke vil meldes ind. Indenfor Dansk Arbejdsmandsforbund og dermed ogsaa indenfor D. s. F. findes der en Fagforening, hvis Medlemmer er beskæftiget paa Sodavandsfabrikkerne. Bryggeriarbejderne mener, at disse Arbejdere retteligt burde staa tilsluttet deres Forbund, i Særdeleshed, da deres Overenskomst byder en højere Løn end den, disse Arbejdere faar efter den Overenskomst, Dansk Arbejdsmandsforbund har afsluttet med Arbejdskøberne paa deres Vegne. Bryggeriarbejderne har ogsaa forsøgt paa at faa disse Fabrikker ind under deres Overenskomstomraade, men saa har Arbejdskøberne bare ringet til Arbejdsmændenes Arbejdsanvisning efter den billige Arbejdskraft — og har faaet den. Det er en af Grundene til, at Bryggeriarbejderne saa bestemt modsætter sig Indmeldelse i D. s. F. De mener, at de behøver ikke at staa i et Forbund og betale Kontingent dertil, for at faa deres Arbejdslønninger trykket ned. Og det er jo ogsaa rigtigt.

„Den fine“ faar en Gave.

Skønt Bryggeriarbejderne allerede ved flere Afstemninger har tilkendegivet deres bestemte Vilje mod at blive Medlemmer af D. s. F., saa forsøger man dog at køre dem træt ved at foranstalte nye Afstemninger.

Formanden for de mandlige Bryggeriarbejderes Afd., der ogsaa kaldes „Den fine“, er et særligt villigt Redskab for de Interesser, der er saa forhippet paa at faa Bryggeriarbejderne ind i D. s. F. Han er en ihærdig Benjæger, men han har indtil nu haft ringe Held, det „Ben“, han har som Formand for Bryggeriarbejdernes Fagforening, er ikke lønnet saa højt, saa han kan blive fri for Arbejdspladsen. Nu regner han med, at hvis han kunde faa Bryggeriarbejderne lokket ind i D. s. F., saa vilde han derfra blive belønnet med et mere kødfuldt Ben.

At det ogsaa er Bryggeriarbejdernes Opfattelse af „Den fine“ viser følgende Tildragelse paa deres sidste Generalforsamling, hvor der igen skulde stemmes om Indmeldelse i „D. s. F.“

Umiddelbart efter, at „Den fine“ havde aabnet Generalforsamlingen overrakte et af Medlemmerne ham en stor Pakke, som han nysgerrig og meget beæret aabnede paa Talerstolen. Da han kom til Bunds i Papiret, trak han under Forsamlingens hjertelige Latter et stort afgnavet Knokkelben frem af Pakken, og nede fra Forsamlingen blev raabt op til ham: — „Nu kan du se, om du kan gnave mere af Benet, for hos Bryggeriarbejderne bli'r der ikke mere at gnave.“

„Den fine“ fandt det klogest at aflyse Generalforsamlingen. Saaledes sluttede den Afstemning. Det hele havde varet 10 Minutter.

Hos de kvindelige Bryggeriarbejdere, der havde Generalforsamling et Par Dage senere, gik det ikke bedre, der varede Generalforsamlingen 2 Minutter, saa maatte den aflyses.

Mon de vil blive ved?

Slavehandel i Danmark

Unge Grønlænderpiger anbringes i danske Bourgeoisi Hjem som Husassistenter for ingen eller kun ringe Løn

Er alt da Løgn og forbandet Digt, hvad man hører paa Christiansborg. Kan man da ikke i et eneste Spørgsmaal faa Sandheden at vide, om det Rigsdagen beskæftiger sig med.

Det er med Hensyn til Grønland vi spørger.

Vi er jo vant til at høre, naar grønlandske Spørgsmaal har været behandlet paa Rigsdagen, at den danske Stat er noget ganske enestaaende som Kolonimagt, at alt hvad der fra den danske Stat lades og gøres paa Grønland kun har den indfødte Befolknings Beskyttelse og Interesse til bedste, og saa rejses der nu offentlig den Beskyldning mod Grønlands Styrelse, at man deporterer unge grønlandske Piger til Danmark paa Vilkaar, der nærmest maa sammenlignes med dem, paa hvilke man i gamle Dage handlede med Negerslaver.

Den, der tier, samtykker.

Disse Beskyldninger er fremsat i Maanedsbladet „Grønland“, og da de ikke har været omtalt i Pressen eller dementeret af „Styrelsen“ eller Regeringen, maa vi gaa ud fra, at de er rigtige. Vi lader Bladet fortælle:

Største Parten af alle Embedsmænd, Tjenestemænd eller pensioneret forhenværende, samt andre, der paa en eller anden Maade, f. Eks. Videnskabsmænd, Familiemedlemmer eller Leverandører til Styrelsen har kunnet skaffe sig en grønlandsk Tjenestepige.

Nu vilde der ikke være noget at bemærke hertil, saafremt disse unge Piger var stillet paa nogenlunde lige Fod med deres danske Kolleger, men det er de langt fra, ja, Forholdet er saa fantastisk utroligt og skandaløst, at selv vi, der dog efterhaanden ikke let bliver overrasket over, hvad vi erfarer fra Monopolstyret, maa forbavses.

Hør blot: En ung Grønlænderinde kommer en Dag op paa vort Kontor og meddeler, at hun har en Plads her i Byen, hvor hun alene har en 7 Værelsers Lejlighed at passe og selv maa staa for Madlavningen og hjælpe til med Vasken. Herskabet var meget flinke ved hende, og de betalte hende ogsaa en „god“ Løn, idet hun fik 40 Kr. om Maaneden. Hun havde hørt, at Styrelsen ikke ønskede Lønnen sat højere end til 25 Kr.

Styrelsen forbyder hende at besøge sin egen Broder.

Men da hendes Broder, som ogsaa var her i Byen, havde frigjort sig for Monopolets Magt og Kontrol ved at erhverve dansk Indfødsret, havde Direktøren sendt en Dame ud hos hende for at forbyde hende at omgaas sin Broder og Svigerinde (vi kan oplyse, at Broderen er en ualmindeligt intelligent ung Grønlænder, der har en smuk Stilling i et af de største Firmaer i København). Hun maatte hverken skrive til ham eller besøge ham. Saafremt hun ikke rettede sig herefter, vilde hun blive taget af sin Plads og sendt hjem til Grønland! Vi anbefalede den unge Pige at sige denne Plads op, idet hendes Herskab, som var i Forbindelse med Styrelsen, jo ikke godt kunde blande sig i dette Forhold.

Hun sagde saa op og har nu ved vor Hjælp faaet en ganske udmærket Plads, hvor der ikke er det halve at bestille, derimod er Lønnen 70 Kr., og hendes Frue er ualmindelig flink og meget glad for hende.

Ingen Løn eller fra 5—25 Kr. om Maaneden.

Ved det her omtalte Forhold kom vi til at undersøge, hvorledes det staar til med alle de mange andre grønlandske Piger, som er importeret hertil, og Resultatet var højst forbløffende.

Efter de foreløbige Undersøgelser har vi erfaret, at af 15 grønlandske Tjenestepiger, heraf alene i Holte 6, har enkelte en Maanedsløn paa 25 Kr., men langt de fleste fra 10 til 15 Kr., og nogle 5 Kr. Andre faar slet ingenting.

Naar man nu tager i Betragtning, at det er Læger og Præster, samt andre højt lønnede Embedsmænd og pensionerede Kolonibestyrere m. fl., der paa denne nemme og billige Maade kan skaffe sig Arbejdskraft, ikke alene paa Grønland, men ogsaa herhjemme, er det vel ikke for meget sagt, at slige Forhold kan vi ikke være bekendt i 1937, især ikke under en demokratisk Regerings Ansvar. Monopolaanden fra 1774, hvor Arbejderen levede en Slavetilværelse, har endnu en stor Magt i Danmark. Ikke alene hersker den med despotisk Magt paa Grønland, men ogsaa herhjemme gælder dens Forordninger og Myndighed; Princippet, hvad Herren og Fruen ønsker, sidder endnu til Højbords i Danmark.

Hvad om ansvarlige Myndigheder søgte at ændre disse Forhold ved at lade en anden Direktør afløse den nuværende og afskaffe Monopolet?

En Præst, der lønner sin grønlandske Tjenestepige med en Returbillet til København 3—4 Gange om Aaret.

Og hvad om Præsten, der bor lidt udenfor København, viste sin Næstekærlighed og gav sin Pige i det mindste lidt Løn, i Stedet for at nøjes med at give hende en Returbillet til København og tilbage igen højst 3—4 Gange om Aaret.

Ligeledes er der her i Byen en anden Præst, som har en Tjenestepige, der har holdt 25 Aars Jubilæum i hans Hus, og saavidt vi ved, kun har 15 Kr. om Maaneden. Han har en Pige til, der lønnes med 5 Kr.

Endelig er der et Par Læger, som ikke skammer sig ved at tilbyde deres Piger ligeledes 15 Kr. Vi har med Vilje ikke nævnt Navne denne Gang og haaber, at det, vi her har meddelt, omgaaende maa bevirke, at disse stakkels Kvinder ikke længere vil blive behandlet som staaende uden for Lov og Ret, selv om det „kun“ er Grønlændere, og deres Dygtighed som Husassistenter er der vist ingen, der kan bestride.

Saavidt det omtalte Blad. Vi kan dog ikke indse, at der er nogen Grund til at skjule Navnene paa disse menneskekærlige Samfundsstøtter, der ikke skammer sig ved paa denne ublufærdige Maade at udbytte andre Mennesker.

Og den forhenværende Arbejder, Statsminister Stauning. Har han virkelig mistet enhver Føling med den Klasse, som han er udgaaet fra, saa man er ligegyldig for, hvad der af de danske Embedsmænd bydes den grønlandske Befolkning.

I Geneve findes der et Kontor til Bekæmpelse af den hvide Slavehandel, og saa vidt os bekendt findes der en Forening her i Landet med samme Formaal. Det er troligt, at mange af de Præster, der lader de grønlandske Piger arbejde gratis for sig er nidkære Medlemmer af denne Forening. Men er der saa megen Forskel paa de to Kategorier af Slavehandlere. Formaalet for dem begge er at berige sig paa andre Menneskers Bekostning.

Bliv Abonnent

40 Timers Ugen

Skønt Flertallet af Arbejderne er klar over, at det vigtigste øjeblikkelige Middel mod Arbejdsløsheden er en Forkortelse af Arbejdstiden, og at de derfor igennem deres Fagforeninger har rejst Kravet om en Nedsættelse af Arbejdstiden til 40 Timer om Ugen, bliver de dog aabenlyst modarbejdet i dette Sjørgsmaal af deres s. k. politiske Repræsentanter.

Statsminister Stauning har flere Gange offentligt taget Afstand fra dette Krav, Socialminister Christensen har gjort Spørgsmaalet til Genstand for en „teoretisk“ Afhandling, hvor han gaar imod en almindelig Nedsættelse af Arbejdstiden, og de faglige Ledere, der praktisk talt er bunden til Socialdemokratiet, men som ikke aabenlyst tør gaa mod Arbejderne forsøger den svære Kunst at blæse og at have Mel i Munden paa samme Tid. De staar og jokker snart paa det ene Ben, og snart paa det andet Ben, og Resultatet bliver, at Kravet om 40 Timers Ugen ikke kommer længere end til at blive rejst og vedtaget af Arbejderne i Fagforeningerne. Det kommer aldrig frem til Forhandlingsbordet, langt mindre bliver der gjort en virkelig Indsats for at faa det gennemført.

Arbejderne maa se den Kendsgerning i Øjnene, at de i dette for hele Arbejderklassen saa vigtige Spørgsmaal bliver modarbejdet af de Mænd, som de betaler godt, for at de skal arbejde for dem og varetage deres Interesser.

Arbejderne maa affinde sig med den Kendsgerning, at saafremt de ønsker at se 40 Timers Ugen fort ud i Livet, kommer de selv til at gøre det, akkurat som de ogsaa selv maatte skaffe sig 8 Timersdagen under Modstand af saavel faglige som politiske „Ledere“, da dette Spørgsmaal stod paa Dagsordenen.

Flertallet af Arbejderne er klar over, at en Forkortelse af Arbejdstiden er en bydende Nødvendighed, hvis der skal opaas en varig Formindskelse af Arbejdsløsheden, men under den sidste halve Snes Aars faglige Uvirksomhed har de mistet Troen paa, at de overhovedet selv kan gøre noget. Hvad kan det nytte, siger de, vi er jo bundne paa Hænder og Fødder, og faar ikke Lov til at gøre noget mere.

Det er denne Haabløshed og Pessimisme, der skal overvindes. Vi maa igen give Arbejderne Troen paa sig selv og deres Fagforeninger.

Lad os gøre Kravet om 40 Timers Arbejdsugen levende blandt Arbejderne, lad os diskutere dette Spørgsmaal paa Arbejdspladserne og paa Kontrolstederne, lad os sprede Kendsgerningerne om 40 Timersugen, hvad den betyder for Arbejderne herhjemme, og hvordan Arbejderne i andre Lande, selv i de fascistiske kæmper for det samme Krav og i stor Udstrækning med Held har faaet det gennemført.

Til dette Formaal vil vi meget indtrængende anbefale en lille Pjece, som Syndikalistisk Ungdomsforening lige har udsendt. Den koster 15 Øre, men Arbejdsløse Kammerater, der vil forhandle den faar 33 pCt. Rabat. Pjecen kan rekvireres fra vort Kontor, Blaagaards Plads 21.

Foreningen til Arbejdernes Fordummelse

Arbejdernes Oplysningsforbund, der med større Ret kunde bære Navnet: Foreningen til Fordummelse af Arbejderne, har udsendt en Bog, hvor forskellige socialdemokratiske Regeringsmedlemmer og Partispidser med Stauning i Toppen, vifter deres partipolitiske og statsbevarende Anskuelser om forskellige Spørgsmaal.

Dette kaldes for Oplysning.

Som en rød Traad gaar igennem alle Artiklerne, at Arbejderne er noget andet i Dag end de var for 20—30 Aar siden. Nu maa de ikke mere tage Hensyn til sig selv og deres Interesser, men først og fremmest til Samfundet: Det vil sige til den kapitalistiske Stat.

Og hvorfor?

Jo, for nu har de faaet Magten i Samfundet, som Stauning skriver.

Pokker skulde nu staa i de dumme Arbejdere, at de ikke bedre forstaar at indrette sig og tage for sig af Retterne, naar de er Herrer i Samfundet. Hvorfor gaar de nu i denne Vinter og sulter og fryser. Hvorfor bor de stadig i elendige, usunde og dyre Lejligheder. Hvorfor finder de sig i, at dem ganske ukendte Aktionærer i Virksomhederne tilvender sig største Delen af deres Arbejdes Frembringelser, ja, hvorfor betrygger de ikke deres økonomiske Tilværelse, naar det er dem, der har Magten i Samfundet.

Ganske simpelt, fordi Arbejderne ikke har mere Magt i Samfundet i Dag end for 20—30 Aar siden. Den eneste Forskel paa den Gang og nu er, at nogle forhenværende Arbejdere er bleven Ministre, er flyttet fra Underklassen op i Overklassen, men det er jo noget ganske andet, end at Arbejderne har overtaget Magten i Samfundet.

Det har ligesaa ringe Indflydelse paa Arbejdernes Levevilkaar, som naar en Arbejder paa en eller anden Maade „arbejder sig frem“ til at blive Direktør paa Virksomheden. For ham betyder det selvfølgelig forøget Magt og Indflydelse og økonomisk Frigørelse, men for den Klasse, han er udgaaet fra, ja, selv for Arbejderne i den Fabrik, han er bleven Direktør for, betyder det ikke en Døjt, de bliver ved som Lønarbejdere at leve deres usikre Tilværelse.

Det vilde være meget vanskeligt for saadan en Direktør at bilde Arbejderne paa Fabrikken ind, at de ved hans Forfremmelse havde overtaget Fabrikken. Det vilde simpelthen være umuligt. Men det er jo ligesaa meningsløst, at fordi en fhv. Cigarsorterer er bleven Statsminister, at Arbejderne derfor har overtaget Magten i Samfundet.

Det er ganske forstaaeligt, at de socialdemokr. Fordummelsesorganer maa blive ved at spy deres Bjerge af Fordummelsesmateriale ud over Arbejderne, for at Illusionen ikke skal briste. Men selv med Tons af Tryksværte gaar det ikke i Længden. Kendsgerningerne taler hver Dag deres udiskutable Sprog til Arbejderne, og det bliver vanskeligt i Længden, at bilde den Arbejder ind, der hver Dag maa stille til Kontrol for at opnaa en ussel Understøttelse, som han hverken kan leve eller dø af, at han har Magten i Samfundet.

BRDR. THØGERSEN'S
BOGTRYKKERI
Vesterbrogade 27 B
C. 5023 Moderne Tryksager - Billige Priser

„Krystal“ Mineralvand
Tilkendt Guldmedalje i København
Bemærk Garantien paa Etiketterne
Anvender kun lovligt foreskrevne Flasker med Navnet „Krystal“ i Flaske og Prop. — Salg til Private.
Billige Priser
Godthaabsvej 239. Telf. C. 6355

SEXUALKLINIKEN i Frederiksberggade 25 Sexuel Raadgivning, specielt Vejledning i Forebyggelsen mod Svangerskab.
Fast kvindelig Medarbejder.
Alle Hverdage Kl. 10½—12.
Mand. & Fred. Aften Kl. 7—8.
J. H. LEUNBACH

„Cafe TODE“
Todesgade 6
Pølsekro & Billard

Husum Møllekro
Carl Olsen. Bella 14
Frederikssundsvej 350.
Familiehave Keglebane

ALLE MODERNE RADIOAPPARATER
sælges paa Ratebetaling. Deres gl. Radio eller Grammofon tages i Bytte.
„Kramolin“, Rosenvængets Alle 8
Obro 6016 Obro 6316

Husk
Cigar- og Vinforretningen
Gl. Mønt 39
Stort Udvalg i Vin og Cigarer til billige Priser.

Tennis Ketscher og Badminton
opstrenges og repareres
Richard Sjøgren
Dr. Tværgade 21. Palæ 110 v

Her burde Deres
Annonce staa

Hitlertriumfen i Brasilien

„Noch ein fascistischer Sieg!“ Atter en fascistisk Sejr . . . Brasiliens selvkaarede Diktator, den berygtede politiske Charlatan, Vargas, en hensynsløs gammel Partigænger uden Udsigter til at blive ved Magtens Kødgryder ved saakaldt normale parlamentariske Metoder, har gjort sig til Herre over Kaffelandet ved et Francokup.

De sydamerikanske Republikaneres politiske Udviklingshistorie efter Afkastelsen af det spanske eller portugisiske Formynderskab — det sidste dominerede Brasilien — har i det sidste Hundrede Aar ikke meget skilt sig fra den spanske. Om Lighederne maaske nok var mest paafaldende tidligere under denne hundredeaarige Periode, saa viser den spanske revolterende Officersligas Bedrifter, at man er faldet tilbage i traditionelle Former, at der ikke længere eksisterer nogle Afvigelser mellem de tidligere iberiske Herskerstater og deres befriede latinamerikanske Kolonilande. Militærkup og Partigængerrevolter regnes som normale Foreteelser i Sydamerika.

Spanien og Latinamerika følger med i Udviklingen og har vist gensidig Vaagenhed overfor de fascistiske Nymodenheder indenfor Politiken. Det er dog ingen Tilfældighed, at Diktaturet først opstod i Sydamerika og først gik under dér. Gomez Regimente i Venezuela viste, at et Diktatur falder med Diktatoren. Saaledes kommer det formodentlig ogsaa til at

Kun 1 Kr. Koster Arbejdet Resten af Kvartalet
Bliv Abonnent

ARBEJDET

Fasciststaterne truer Asylretten

De stiller Krav om at alle Flygtninge skal udleveres

Der er i disse Dage afholdt en Konference i Geneve med den Opgave at udarbejde Retningslinier til Terrorens Bekæmpelse.

De fascistiske Stater, der med hele Statens Voldsapparat terrorriserer alle Oppositionsgrupper indenfor deres Lands Grænser, ja, som ikke viger tilbage for ved udenlandske Agenters Hjælp at organisere storstilede Terrorhandlinger- og Forsøg, som vi har set det i Spanien og Frankrig, havde ladet sig repræsentere paa Konferencen. Der krævede de, at alle eftersøgte Flygtninge udenvidere skulde udleveres til deres Hjemland. Det vil sige, at f. Eks. Tyskland skulde kunne kræve udleveret praktisk talt enhver politisk Emigrant til Halshugning eller Tortur i Koncentrationslejre.

Udkastet til den Udleveringsoverenskomst, Fasciststaternes Repræsentanter tilsluttede sig var affattet i renvasket Hitleraand, hvad der er forstaaeligt. Hvad der derimod ikke er saa forstaaeligt er, at dette Udkast blev godkendt paa den internationale Juristkongres, der afholdtes i København 1935, og hvori deltog Repræsentanter for Politi- og Retsvæsen i 35 forskellige Lande. Og endnu mere uforstaaeligt er det, at denne Beslutning ikke har vakt mere Opposition end Tilfældet er, idet den i Virkeligheden gaar ind for Udleveringen af alle politiske Flygtninge, der maatte forlanges udleveret.

Af de knappe Referater fra Konferencen ses det ikke klart, i hvor stor Udstrækning denne er gaaet ind for den omtalte Udleveringsoverenskomst, der opgives bare, at der er blevet udarbejdet to Konventionsudkast, men at Konferencen har været stærk fascistisk præget fremgaar af den Difination, den giver af Begrebet Terror: — *Hver Handling, som kan føre til en Omforandring eller Afbrydelse af de offentlige Myndigheders Virksomhed stemples som Terror.*

Iflg. den Fortolkning kan enhver socialistisk og politisk Virksomhed stemples som „Terror", hvis den paagældende Regering mener, at det tjener dens Formaal. Det er derimod ikke Terror, at udlevere politiske Flygtninge til deres Bødler, og Konferencen har ikke fundet Anledning til at paatale den Terror, der daglig finder Sted i de fascistiske Lande mod Tusinder af Mennesker.

Den eneste virkelige Terror, der udøves i Dag, udøves af Regeringerne og deres Bødler. Skal vi derfor virksomt bekæmpe Terroren, saa maa vi begynde med Regeringsterroren.

Det ser ud til, at de fascistiske Stater, der i de senere Aar har forstaaet at gøre alle internationale Institutioner og Konferencer til deres Redskaber, nu vil benytte denne Antiterror-Konference til at slaa de sidste Rester af Asylretten i Stykker. Det maa ikke ske. Asylretten er den sidste Rest af Menneskerettighederne, der er levnet de flygtende og fredløse Mennesker, og derom maa Arbejderne i de relativt frie Lande slaa Kreds.

---

gaa med de øvrige Forsøg. Andre Eventyrere vil vel prøve Lykken og Historien vil gentage sig; thi den kapitalistiske Internationale er nødt til i Kampen for sin Eksistens i det længste at forlade sig paa det fascistiske Halmstraa.

Fascismen, en unødvendig Dekoration for Kuppet i Brasilien.

Fascismen i Brasilien har en overvejende tragisk Struktur. Vargas Kup vilde aldrig have faaet Skinnet af at være andet end et sædvanligt politisk Eventyr efter sydamerikansk Skabelon, hvis det ikke var blevet udført ved Hjælp af fascistiske Propagandaagenter, udsendte af „Nazistern", den Hitlertyske Efterabning af „Komintern". Moskva har maattet spille med i Stykket for at gøre det tidssvarende, thi de sydamerikanske Politikere savner som sagt ikke Sans for det moderne i Tiden.

Vargas usædvanlige ringe Underlag for det iværksatte Kup fremgaar bl. a. deraf, at han egentlig savner Bistand fra den indenlandske Fascisme. De brasilianske Nationalisters egen Fascistorganisation, „Integralistiske Aktion", fremstilles i Telegrammerne som oppositionel mod den nye Diktator, hvilket maaske ikke er saa underligt, da Vargas oprindeligt samarbejdede med Brasiliens s. k. „Kommunister". Integralisternes Leder, Plinio Salgado, paastaar at være stemt for et Kontrakup, saafremt han ikke nu er arresteret eller flygtet.

„Integralistiske Aktion" er en rendyrket fascistisk Bevægelse, og som saadan naturligvis et Privatforetagende, og Vargas har stjaalet Initiativet fra sin Ven Salgado, akkurat som han for nogle Aar siden stjal Initiativet fra den tidligere Ven Prestes, hvis „Kommunisme" i Hovedsagen var en Slags Nationalisme ligesom den russiske Stalinisme. Vargas forraadte Prestes. Da der var Tale om at styrte det gamle Regimente, havde Vargas først ikke noget imod at konspirere sammen med Prestes, for siden at kaste sig over denne og bagvaske ham.

Konkurrencen mellem de Reaktionære.

Det synes som om Vargas har behandlet Salgados paa lignende Maade. Dette gør Kuppet en Smule indviklet. Men man maa ikke glemme, at Brasilien er et Statsforbund, hvor lokale politiske Interesser bryder sig mod hverandre paa en særlig Maade.

Journalisten Salgado, Brasiliens „Hitler", har haft sin Godtfried Feder i Gustave Barroso, der leverede Integralisternes Program. Barroso er paa samme Tid en Blanding af Fru Mathilde Ludendorff og Alfred Rosenberg. Salgado selv er kun „Hitler". En lang Tid levede Integralismen udelukkende paa Antisemetismen og social Demagogi. Den Fascisme, Vargas skilter med er mere lig Mussolinis og Francos i den Henseende, at han ser med Velvilje til Finansjøderne.

Salgado har imidlertid hele Tiden haft nazitysk Understøttelse med Penge fra Berlin. Han har arbejdet sammen med „Verrein für das Deutschtum im Ausland" og denne Organisations over hele Sydamerika posterede Tusinder Agenter. Instruktører fra „Auslandsorganisation der NSDAP" hjalp ham at oprette halvmilitære Stormtropper efter S A Mønster i nogle af Brasiliens Delstater. Salgados Stormtropper kaldte sig „Carnisas Verdes" (Grønskjorter) og var længe over hele Brasilien betragtet som illegale, hvilket først ophørte i Staterne Rio Grande do Sul og Santa Chatarina. Den rent tyske Nazibevægelse, oprettet af hitlertyske Agenter blandt tyske Emigranter, har haft endnu sværere ved at gøre sig gældende i Delstater, hvor Fascismen har været upopulær, saaledes fremfor alt i Sao Paulo, Rio de Janeiro, Bahia og Pernambuco, hvor man satte Lighedstegn mellem Fascisme og Bolchevisme. De tyske Nazisters Avis „Deutsched Morgen" i Sao Paulo forbødes i Begyndelsen af Aaret og dens Udgiver arresteredes, fordi han henfaldt til slige nazistiske Ungdomssynder som at dekretere: „Ned med Kapitalismen". Dette kaldtes „bolchevikisk Propaganda ..."

For og mod nazitysk Udbytning.

Da Berlin først for Alvor fik Øjnene op for den brasilianske Fascismes Anvendelse var saa sent som Sommeren 1936. Göbbels lod da i de fleste sydamerikanske Stater iværksætte en antikommunistisk Skrækkampagne, og udnyttede specielt Situationen i Brasilien ved at afsløre Prestes' Forbindelse med Moskva. Den i Sjæl og Hjærte patriotiske Prestes havde med Understøttelse af en Del andre landflygtige Officerer og nogle — man kan sige virkelige Kommunister planlagt en Rejsning mod den kapitalistiske Lakaj Vargas. Prestes Opstand mislykkedes og sammen med tusinder andre Personer, der bl. a. tilhørte de liberale Partier, blev han fængslet. Blandt disse var den borgerlige Guvernør i Rio de Janeiro, Pedro Ernesto, som i Maj Maaned sammen med Prestes og flere blev dømt. Ernesto dømtes 3 Aar og 4 Maaneders Fængsel. Prestes 16 Aar og 8 Maaneder!

Fascistbevægelsen i Brasilien begyndte at svømme ovenpaa efter at Vargas havde fulgt Perupræsidenten Benavides Eksempel og indført Diktatur — hovedsagelig for at blive af med de oppositionelle Provinsguvernører, samt frygtede Præsidentkandidater, om hvilke der kan siges, at de var Modstandere af saavel Nazifascismen som den tyske Udbytning af Brasilien ved Hjælp af Nazisterne.

Wall Street, London City og — Monroedoktrinen.

Nazitysklands Hensigt med at anvende Nazisterne som politisk Agitationsredskab i Brasilien for at faa gennemført et 100 pCt. Fascistdiktatur, at konkurrere den nordamerikanske og britiske Kapitals Indflydelse ud. Det var saaledes udelukkende kapitalistiske Interesser; thi Brasilien ligger jo noget afsides for den tyske Generalstabs Opmarch, men alligevel har den tyske Indsats sin militærpolitiske Baggrund.

Diktatoren Vargas har gjort et ganske snu Tærningkast, hvis han, som det synes, har afslaaet at gøre Brug af Hitlerlakajen Plinio Salgados. Denne er ikke populær, hverken blandt de civile Brasilianere eller i Hæren. Uden at have Hæren — eller Størstedelen af den — med sig, kan ingen sydamerikansk Eventyrpolitiker forsøge et Statskup. Derimod behøver Vargas' heldige Kup ingenlunde at betyde, at Hitlers Planer om Brasilien som tysk Raastofbasis uden videre maa opgives.

Nazisttyskland har gennem Kompensationsystemet tiltusket sig et efter amerikanske Synspunkter abnormt Handelsovertag i Brasilien. Systemet er paa opsigtvækkende Maade udnyttet til Skade for det amerikanske Handelssamkvem og specielt, hvad angaar Bomuldseksporten. U. S. A. har protesteret mod dette Misbrug, og man har allerede kunnet konstatere en Tilbagegang i det tysk-brasilianske Varebytte. Men endnu i første Halvdel af 1937 var Tyskland, takket være Kompensationssystemet, Brasiliens største Vareleverandør.

Men Brasilianerne er ikke blot overvejende demokratisk sindede. Det staar dem ogsaa klart,, at de kapitalistiske Poler er Wall Street og London City. Hitlerstaten er bankerot, og Brasilien maa have Penge. Raavarer har det af alle Slags i Overflod. Hvis de enorme Raavareresurser bedre skal udnyttes, maa det ske ved Hjælp af amerikanske Dollar og engelske Pund. Den naturlige Retning at orientere sig er for Brasilien mod den mægtige Nabo i Nord, U. S. A. Monroedoktrinen og den amerikanske Kapital er for de to europæiske Urostiftere Hitler og Mussolini uoverstigelige Barrierer.

Den uvisse Fremtid.

Hvilke Udsigter Vargas har for at virkeliggøre sin kooperative brasilianske Stat er ikke let at forudsige, men vi skulde tro, at hans Udsigter er svært begrænset. Han kan aldrig som den blodige Franco haabe paa militær Bistand af de to europæiske Barbarstater. Monroedoktrinen sætter uvægerlig Stop for den blodbesudlede tysk-italienske Fascismes Indblanding i de sydamerikanske Stater. Dette maa selvfølgelig græmme de fascistiske Blodhunde, men her er de uden Udsigter til at tilfredsstille deres Rovdrift.

Den økonomiske Rovdrift dæmpes af økonomiske Hæmninger. Brasilien kan næppe — ikke en Gang med en saadan Filur som Vargas ved Styret — forvandles til den tyske Krigsindustris monopoliserede Depot. Det hitlerfascistiske Misregimente umuliggør en fordelagtig og varig Udnyttelse af Brasiliens Rigdomme. Vargas er tvungen til at finde en økonomisk Balance indenfor sine umaadelige Domæner, hvis han skal taales i Længden. Derfor bliver han tvunget til at orientere sig i Retning af kapitalstærke Lande og indskrænke sin modebetonede Luksusimport til mindre udfordrende fascistiske Daarekistefaconer.

Kan man spaa Vargas snarlige Undergang? Her er det det rige Brasilien, det drejer sig om, Sydamerikas rigeste Stat. Og da det er Spørgsmaalet om en sydamerikansk Stat, maa man regne med naturligt Begær efter hurtige Sceneforandringer .

Det sandsynlige er, at Vargas ikke er den rette Mand til at triumfere over den brasilianske Kolos i Længden. Med sit billige Vrøvl om „Komintern"s truende Planer har han afsløret sig som „Nazisterne"s hjernetomme Skvadronør. Det forraader, at han ganske simpelt er en politisk Konjunktursvindler. Men muligt nok tager han Hensyn til Roosevelts Holdning. Den amerikanske Dollar betyder en hel Del — fremfor alt for Fremtiden og — Brasilien.

Monroedoktrinen, hvis Hovedtese er: **Amerika for Amerikanerne,** fremsattes i1823 af den amerikanske Statsmand James Monroe i Anledning af de sydamerikanske Koloniers Løsrivelse fra Moderlandene og de europæiske Magters Trusel om Intervention.

Kammeratmøde

Som omtalt i sidste Nr. afholder **Syndikalistisk Ungdoms Forbund** et Kammeratmøde i København Søndag den 28. November i Rømersgade 22, 2den Sal til Gaden. Svenske Kammerater deltager i Mødet.

Program:

Kl. 13—13,15: Aabning.
„ 13,15—14: Dansk Arbejderbevægelse i Dag. Kammerat C. H. Petersen, København.
„ 14—16:Pause. (Svenskerne ser paa Byen).
„ 16—16,45: Socialismens Forudsætninger. Kammerat Valter Åberg, Landskrona.
„ 16,45—17,30: Syndikalismen og Arbejderkvinderne. Kammerat Gunver Hansen, København.
„ 17,30—19: Spisepause.
„ 19—20:Underholdning.
„ 20—21,30: Kammeratlig Samvær.

Alle Interesserede velkomne.

Syndikalistisk Ungdoms Forbund.

Skandale Generalforsamling hos Tobaksarbejderne

Dirigenten forhindrer Diskussion om Beretningen fra Kongressen

Fredag den 19. ds. fortsattes den ordinære Generalforsamling i Tobaksarbejderforbundets Afdeling Enigheden med følgende Dagsorden: Pkt. 2 Regnskabet. Pkt. 3 Beretning fra Kongressen. Pkt. 4 Indkomne Forslag, samt Generalforsamling i Arbejdsløshedskassen med Dagsorden: Beretning og Regnskabsoversigt.

Generalforsamlingen aabnedes af Næstformanden Sigurd Olsen grundet paa Formandens Sygdom. Da Sigurd Olsen saaledes skulde aflægge Beretning fra Kongressen mente han ikke at kunne være Dirigent og bad derfor om nyt Forslag. Moderationen foreslog Peter Thomsen, der fik dette vigtige Hverv uden Modkandidat. Det bliver sikkert sidste Gang, det sker, thi den Optræden han udviste efter Aflæggelsen af Kongresberetningen, lærer os, at det ikke gaar an at have en partisk og fræk Dirigent.

Afdelingskassereren A. Dupont forelagde Regnskabet, der godkendtes eenstemmigt uden Diskussion. Derefter aflagde Sigurd Olsen Beretning fra Kongressen. Han bad Forsamlingen undskylde, om der kom til at mangle noget i hans Beretning, da han først samme Dags Morgen havde faaet Besked om Formandens Sygdom. Og der kom til at mangle en meget vigtig Del af Kongressens Diskussioner og Vedtagelser, nemlig hele Spørgsmaalet om Statsindgrebene i Fagbevægelsens Aktionsfrihed, som jo netop den forløbne Kongresperiode 1932—37 havde gjort saa uhyre aktuelt og vigtigt. Derimod fik vi en udmærket Beretning om Kongressens Stilling til det andet store Problem i Fagbevægelsen i Dag, nemlig Organisationsopbygning efter „kompetente" Forsamlinger, og Ledervælde eller Urafstemninger og Medlemsstyre. Til slut bad han de øvrige Kongresdelegerede supplere ham med, hvad der eventuelt manglede.

En uhørt Fremgangsmaade.

Det blev der imidlertid ikke noget af, for nu skete det skandaløse, Dirigenten bad de eventuelle Talere fatte sig i Korthed, da vi ellers aldrig blev færdig, og Bestyrelsesmedlem Ludvig Olsen, der har den Opgave at udføre det grove Arbejde, som ingen af de andre moderate vil være bekendt, traadte i Funktion, idet han stillede *Forslag om at tage Beretningen til Efterretning uden Diskussion.* Valdemar Hansen paaviste det vanvittige i at ville forbyde Medlemmerne at diskutere deres Repræsentanters Arbejde i Forbundets øverste Myndighed; det samme gjorde Anders Andersen, hvorefter Peter Thomsen satte Forslaget under Afstemning ved Haandsoprække og erklærede det for vedtaget *uden overhovedet at tælle Stemmerne.* Der var saavidt det i den korte Tid kunde ses, Flertal mod Forslaget, og Dirigentens Afgørelse fremkaldte da også stor Harme i og kraftige Protester fra Forsamlingen.

Derefter kom Pkt. 4 til Behandling, herunder var stillet en Resolution fra Brauns Arbejdere, indeholdende forskellige Overenskomstkrav. Grundet paa den nye vedtagne Overenskomst, var denne Resolution nu uden praktisk Betydning; paa den ordinære Generalforsamlings første Del, nvor den kunde have faaet Betydning, nægtede Dirigenten at lade den komme til Behandling. Tillidsmanden fra Brauns Fabrik trak den derfor tilbage.

Næste Sag paa Dagsordenen var et Forslag om Bevilling af 150 Kr. til forskellige Sang- og Idrætsforeninger blandt Tobaksarbejderne, der skulde have Juletræ. Dette vigtige Forslag fik man Lov at diskutere, og her blev Stemmerne omhyggeligt talt, inden Forslaget blev erklæret for vedtaget. Derefter afholdtes Generalforsamling i Arbejdsløshedskassen. Det fremgik af denne, at Arbejdsløsheden i Faget stadig var stor blandt andet som Følge af, at Fabrikanterne i stor Udstrækning antog Arbejdskraft udenfor Forbundet i Hjælpebrancerne. Endvidere oplystes, at

Nogle Socialkontorer havde søgt at snyde de Arbejdsløse.

for et Tillæg paa 50 Øre pr. Uge fra 1. Oktober; en Sag, som Peter Thomsen havde søgt at hjælpe de Arbejdsløse i, og derved havde været udsat for sjofel Behandling fra nogle Socialkontorkonger, noget de Arbejdsløse jo meget ofte er. Den vigtigste Sag under dette Punkt var dog Besættelsen af Pladsen som Medhjælper paa Centralkontoret, der var blevet ledig ved Collemortens Død. Efter sidste Kongres er dette Kontor, underlagt de københavnske Afdelinger i Modsætning til tidligere, hvor Hovedbestyrelsen har ledet det. De to københavnske Afdelingers Bestyrelser paa 15 Medl. fra Enigheden og 10 Medl. fra Cigarsorterne havde paa et Fællesbestyrelsesmøde vedtaget at besætte Pladsen med 18 St. mod 7. Disse 7, alle fra Enigheden, havde hævdet, at Pladsen burde besættes ved Urafstemning i Afdelingerne. Thea Tønder var derefter blevet valgt med 16 St., medens 9 stemte paa Hyller efter dog at have fastholdt Kravet om Urafstemning.

Afd. II havde paa en Generalforsamling godkendt deres Bestyrelses Fremgangsmaade og derved Medlemmernes Umyndiggørelse. Det gjorde Afd. Enighedens Generalforsamling ikke, den vedtog med 53 St. mod 28 en Resolution, der krævede Urafstemning i Afdelingerne. Denne Resolution søgte Sigurd Olsen, der var Dirigent til dette Punkt, da Peter Thomsen jo skulde aflægge Beretning, at faa trukket tilbage, skønt han selv hævdede at være Tilhænger af Urafstemning. Mærkelig Mand; men det kan jo være, at han senere indrømmer, at det var forkert. Saaledes erkendte han, at have begaaet en Fejl i sin Beretning fra Kongressen ved at stille Forslag paa selve Kongressen, som ikke var behandlet i Afdelingen. Det var rart, om Sigurd Olsen kunde finde sine egne Ben, saa man vidste, hvor han stod!

Mød op paa Generalforsamlingen i Fremtiden.

Som Stemmetallene viser, var Generalforsamlingen yderst daarligt besøgt, det maa paa Baggrund af Peter Thomsen og Ludvig Olsens Optræden indtrængende henstilles til Medlemmerne om i Fremtiden at møde op. Ellers vil den Slags Personer blive Formyndere for Tobaksarbejderne, og som Tilfældet med Stillingen paa Centralkontoret viser, har Reaktionen i Sinde at dele Benene efter som det passer dem. Det kan kun forhindres ved, at Medlemmerne deltager i alle de Beslutninger, de har Mulighed for at deltage i, saavel ved Urafstemninger, som Generalforsamlinger.

Da vi gennem Overgreb blev forhindret i indenfor Organisationen at rette vor Kritik af Kongresflertallets Vedtagelser, vil vi i de kommende Numre af vort Blad offentligt tage Kongressen under kritisk og saglig Behandling. At vi derved faar flere i Tale end paa Generalforsamlingen har vi selvfølgelig intet imod.

C. H.

Skal Forrædderiet nu fuldbyrdes

I Dagspressen lanceres der et Forlydende om, at der forestaar Forhandlinger mellem den spanske Regering Negrin og Franco Forhandlingernes Centrum skal være henlagt til Bryssel, hvortil den kartalanske Præsident Companys er rejst. Forhandlingerne befinder sig endnu paa et foreløbigt Stade, men man har drøftet Mulighederne af et „forfatningsmæssigt" Monarki og Selvstyre for Katalonien.

Skal det blive Resultatet af de Hundredtusind Liv, de spanske Arbejdere har ofret i Kampen mod Franco?

Fascistterroren i Spanien

Kampene mellem Oprørerne fortsættes

Arrestationer og Henrettelser

I de sydspanske Kystegne i Nærheden af Gibraltar er der i den sidste Tid blevet foretaget en Del Arrestationer blandt Fascistelementer i Anledning af nye Uroligheder. Rygtevis angives, at Francos Indblanding i de Domæner, Oprørsgeneralen Queipo de Llano betragter som „sine", yderligere har tilspidset Forholdet mellem de to Oprørsledere. Queipo har erklæret, at Burgosmyndighederne ikke har noget at sige i Sydspanien.

Queipo de Llano har ladet Francos militærjuridiske Repræsentant, Løjtnant Carrasco, arrestere. Samtidig er der bleven iværksat Razzier blandt „Falangister" og „Carlister". Blandt de arresterede er flere Officerer samt Falangistlederen Enrigue Rodriguez, som har haft sit Tilhold i La Linea. Queipos „Lotteridirektør", Francisco Villor Corbacho, som har svindlet nogle Hundredetusind Pesetas er ogsaa arresteret.

Queipo de Llano har i Malaga ladet henrette to kendte Bankiere, som havde vægret at understøtte Fascisterne med Penge.

Fra Bilbao meddeles, at baskiske Nationalister har organiseret et Komplot mod Fascisterne. Militærmyndighederne har udstedt et Dekret, der paabyder, at alle Civilpersoner inden 48 Timer skal udlevere eventuelle Vaaben. De, som ikke gør dette og som bliver grebet i at besidde Vaaben, vil blive skudt.

GØR JULEINDKØBET
i Musikhuset »BILLIGST« Korsg. 35
ALLE Slags Harmonikaer, Ure
½ Pris. Alle forskellige Strengeinstrumenter Tegnebestik Trommer Kornetter Mundharper, Fløjter, Grammofoner, Reservedele, Grammofonplader sælges og byttes.
Musikhuset „BILLIGST"
Korsgade 35.

Divaner, Lejlighedskøb
En Del Divaner sælges langt under Værdien
Værkstedet, Griffenfeldsgade 26.

Ansvarlig overfor Presseloven
Alfred Mogensen
Brdr. Thøgersen